KARL MAY
JOSÉ MOSELLI
AVENTURIERUL
7
IUBIRE ŞI HAZARD
IAHTUL SPION THOR

KARL MAY JOSÉ MOSELLI

Aventurierul

IAHTUL SPION THOR
FOC ÎN VEST

Seria
IUBIRE ŞI HAZARD

Ediţia de faţă a preluat textul după Regele boxerilor de José Moselli. Traducerea Lia Hârsu, librăria editoare I.G. Hertz Bucureşti, f.a., modernizând ortografia şi îndreptând inadvertenţele lexicale stilistice în lumina exigenţelor editoriale actuale.

KARL MAY
JOSÉ MOSELLI

AVENTURIERUL

IAHTUL SPION THOR

FOC ÎN VEST

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

Roman

Editura LOGOS-STAR
Bucureşti 1994

I

Cu un gest fulgerător, Amphoux ridică pumnalul care se afla lângă Marcel şi aşteptă...

— Am făgăduiala ta, Amphoux, şopti Marcel.

În clipa aceea, în lungul torpilorului turcesc apăru un val enorm şi micul bastiment, despicat, strivit de o mână invizibilă, dispăru într-o clipă înghiţit de ape.

Nu mai rămase din el decât câteva scânduri şi vreo şase marinari.

Marinarii din balenieră, cuprinşi de spaimă, lăsară vâslele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marcel Dunot.

— Torpilorul... s-a scufundat. Ah! Uite un submarin! Un submarin, Dunot!

La vreo sută de metri de locul pe care-l ocupase torpilorul turcesc, un con verzui enorm, strălucind ciudat în lumina argintie a lunii, sparse deodată suprafaţa netedă şi neagră a mării.

Aproape imediat, întreg submarinul ieşi la suprafaţă. Se deschise o trapă şi patru oameni ieşiră la Iveală. În câteva clipe puseră în funcţiune un tun micuţ de 80 mm, a cărui ţeavă o îndreptară spre baleniera turcească.

În acelaşi timp; unul din cei patru oameni – un ofiţer îmbrăcat cu manta largă, neagră – strigă în englezeşte printr-o portavoce de aramă:

— Predaţi-vă, ori vă scufundăm!

— Ne predăm! Ne predăm! răspunse în franţuzeşte ofiţerul turc, căruia îi fusese adresat acest ultimatum.

— Sunt englezi, Dunot, ţipă Amphoux, nebun de bucurie. Ei au torpilat vasul turcesc! Suntem salvaţi.

Şi marseiezul începu să vâslească spre submarin.

— Suntem prieteni, strigară către englezi. Trăiască

Anglia! Suntem francezi!

— Foarte bine! Apropiaţi vă şi urcaţi la bord. Repede, căci ne scufundăm din nou, răspunse ofiţerul englez.

— Dar am un rănit aici, răspunse Amphoux, continuând să vâslească.

— Îl vom lua şi pe el. Repede, repede!

După câteva minute, caicul aborda submarinul.

Cu ajutorul celor doi marinari englezi, Marcel Dunot fu aşezat într-un hamac, îmbrăcat şi transportat în cabina unui ofiţer.

Cât priveşte pe sărmanul Alberto c'auzani, era mort. Marinarii englezi îl înfăşurară într-o pânză neagră şi după ce-i fixară o greutate de picioare se descoperiră şi-i dădură drumul în mare.

În vremea asta, Amphoux, condus în faţa căpitanului Thomson, comandantul submarinului, îi povesti pe scurt aventurile sale şi ale lui Marcel Dunot, din momentul arestării lor la Karagaci.

Iar marinarii turci, plouaţi aşteptau în balenieră, la dispoziţia englezilor.

— Ce-avem de făcut, căpitane? întrebă ofiţerul otoman.

— Plecaţi şi ridicaţi-vă spânzurători, răspunse englezul, cu un aer foarte serios.

Atâta aşteptară turcii. Puseră mâna pe vâsle şi o luară la sănătoasa.

Puţin după aceea, submarinul dispăru din nou în adâncurile mării.

După întrevederea cu comandantul submarinului, Amphoux se reîntoarse la căpătâiul prietenului său. Medicul de bord, care-l pansase pe rănit, îi spuse:

— Rana e gravă, într-adevăr, dar departe de a fi mortală; plămânul a fost puţin atins. Dar prietenul dumitale e bine construit. În sfârşit, dacă totul merge bine,

mâine dimineaţă vom fi la Mudros, unde îl vom transporta la spital. Şi după vreo trei săptămâni va fi iar pe picioare.

Acum trebuie să-l lăsăm să se odihnească. E cel mai bun medicament.

Într-adevăr, Marcel Dunot dormea.

Amphoux, fericit peste măsură, urmă pe medic în încăperea în care ofiţerii Submarinului ţineau morţiş să golească împreună cu ei câteva sticle de şampanie, în cinstea armatelor aliate.

Ofiţerii explicară viteazului francez că submarinul lor întorcându-se dintr-un „turneu” prin Marea Marmara zărise torpilorul care urmărea caicul şi profitase de Oprirea lui pentru a-l scufunda.

Şi acum se îndreptau spre Lemnos, unde aveau de gând să se aprovizioneze, înainte de a întreprinde o nouă expediţie.

— Vom fi acolo mâine dimineaţă, încheie interlocutorul lui Amphoux; bineînţeles, dacă nu vom avea „cinstea” să întâlnim Vreo mină dintr-acelea cu care turcii au împănat Dardanelele. Dar asta face parte din riscurile meseriei – nu-i aşa amice?

— Da, aşa e; sunt riscurile meseriei, repetă marseiezul pe jumătate adormit.

După cum ştim, bietul băiat nu închisese ochii de câteva nopţi şi nenumăratele pahare cu şampanie pe care le dăduse pe gât îşi îndepliniseră opera.

Locotenentul submarinului observă cum stau lucrurile şi cu multă amabilitate, îi oferi cabina sa.

Amphoux se lăsă rugat puţin – de formă, fireşte – şi după ce strânse mâinile gazdelor sale, îl urmă *pe* ofiţer.

De cum se întinse, adormi tun. Se deşteptă brusc simţindu-se atins pe umăr.

— Ce s-a întâmplat? strigă el ridicându-se speriat.

— Nimic, dragă, îi răspunse ofiţerul care se afla în

faţa lui. Atâta doar că am ajuns la Mudros.

— Slavă fie Doamne!... credeam că e vorba de vreo nenorocire. Dar prietenul meu ce face?

— Se odihneşte. îl vom transporta la spital, spuse ofiţerul, retrăgându-se discret.

Rămas singur, Amphoux sări din pat şi după o toaletă sumară se îndreptă spre infirmerie. Marcel Dunot dormita. Nevrând să-l trezească, Amphoux urcă pe punte.

Spectacolul care i se înfăţişa îl uimi.

Submarinul acostase la un chei format din pontoane înguste legate cap la cap cu lanţuri; în juru-i se desfăşura o activitate febrilă. În imensa radă luminată de razele vesele ale soarelui, era o mişcare neîncetată de remorchere, şalupe, bărci cu aburi, cisterne, torpiloare – în sfârşit, ambarcaţiuni de toate soiurile.

Spre apus, grupate într-un golfuleţ, o duzină de cuirasate enorme, vopsite în cenuşiu-închis, păreau nişte monştri în repaus. Prin coşurile enorme ieşeau nouri de fum negru, în vreme ce de-a lungul catargelor de oţel urcau, şi Coborau neîncetat pavilioane de toate culorile, care, în limbaj marinăresc schimbau ordine şi semnale.

Pe uscat domnea aceeaşi activitate. Grupuri de soldaţi australieni, francezi, englezi, indieni, senegalezi – de toate naţiile şi de toate rasele – se încrucişau, unii escortând căruţe încărcate cu provizii, alţii ducând cazane enorme de aramă din care se înălţau aburi apetisanţi. Şi toată lumea aceasta, producea un vacarm ciudat, în care se amestecau, chemările gradaţilor, strigătele luntraşilor greci, fluierăturile şi sirenele vapoarelor.

Pe puntea submarinului, câţiva ofiţeri englezi se plimbau liniştiţi. Unul din ei în care Amphoux îl recunoscu pe căpitanul submarinului, îi făcu semn să se apropie.

Ofiţerul îi declară că l-a înştiinţat pe comandantul bazei militare franceze despre prezenţa sa şi a lui Marcel

Dunot, şi că în curând vor sosi infirmieri să-l ridice pe rănit.

— În ceea ce te priveşte, domnule Amphoux trebuie să te duci la căpitănia portului şi acolo vor avea grijă de dumneata. Nu-i departe de aici, uite colo, în căsuţa de cărămizi roşii, pe care fâlfâie tricolorul francez.

Amphoux strânse călduros mâna amabilului ofiţer, debarcă şi se îndreptă spre căpitănia portului. Amphoux povesti, în câteva cuvinte, odiseea sa de la plecarea din Viena, aventurile prin care trecuse în Austria, Serbia şi Turcia – până la salvarea lor de către submarinul englez.

— Şi acum vrei să te întorci în Franţa? întrebă căpitanul portului.

— Dar... fireşte! spuse Amphoux.

— Pricep, dar n-am niciun fel de instrucţiuni în această privinţă şi regulamentele sunt formale; nu-ţi pot da permis de trecere fără să am actele dumitale de identitate. Nu-ţi rămâne decât să scrii în Franţa să ţi le primită. Când vor sosi, vei putea pleca cu unul din pacheboturile care părăsesc portul o dată pe săptămână. Între timp vei avea de lucru şi aici, nu te îngriji de asta. Tocmai am nevoie de ceva oameni pentru serviciul portului. Şi în vremea asta, prietenul dumitale se va însănătoşi; veţi putea apoi să plecaţi împreună.

Lui Amphoux, nu-i rămase alta de făcut, decât să mulţumească bunului căpitan pentru solicitudinea sa. Deşi era mâhnit că nu putea lua parte, cât mai curând la apărarea patriei sale, el se consola, totuşi, la gândul că va fi împreună cu Marcel Dunot.

— Ai bani? îl întrebă căpitanul.

— Nu prea! Turcii mi-au sechestrat totul la Adrianopole. Dar voi cere de acasă, de la Marsilia...

— Viaţa e scumpă aici, trebuie s-O ştii. De când trupele aliate şi-au stabilit aici baza de operaţiuni, preţurile au sporit enorm. Ţine o sută de franci. Mi-i vei înapoia

când îţi vor sosi banii de acasă. Întoarce-te mâine dimineaţă pentru a-ţi lua slujba în primire. Îţi voi da şi un costum ca să nu mai umbli cu zdrenţele astea de soldat turc. Pe mâine, deci!

— Pe mâine, căpitane! răspunse Amphoux după ce mulţumi din nou ofiţerului – şi ieşi.

Îi era o foame de lup. Intră în primul restaurant pe care-l întâlni – dacă se poate numi astfel un birt mizerabil.

Pentru trei franci, înghiţi un fel de friptură de iepure, care părea mai curând de pisică, nişte mazăre pe jumătate stricată şi o bucată de brânză, tare ca o cărămidă. Bău şi o jumătate de vin acru. Dar bietul Băiat era atât de flămând, încât găsi delicioasă masa aceasta.

Recăpătându-şi oarecum forţele, se informă de locul unde se află spitalul şi se îndreptă într-acolo.

Amphoux îl găsi pe Marcel Dunot, instalat confortabil într-un pat de fier. Regele boxerilor, cu toate necazurile îndurate, nu prea suferea de pe urma rănii. El îşi înştiinţa prietenul că medicul îl va supune unei operaţii, a doua zi, pentru a-i extrage glonţul rămas în piept.

Amphoux îl părăsi după câtva timp, pentru a nu-l obosi prea mult şi se duse să-şi caute locuinţă.

După câteva ceasuri de peregrinări de-a lungul barăcilor şi corturilor aparţinând sutelor de negustori greci care invadaseră insula lemnos ca un stol de lăcuste, se opri în faţa unui soi de hangar, construit din scânduri vechi.

Deasupra uşiţei atârnau – alături de două coroane de lauri prăfuite şi uscate – un mănunchi de drapele engleze, franceze, greceşti şi ruseşti, boţite şi decolorate, încât era greu să ghiceşti cărui stat aparţineau.

Dedesubtul acestui ornament simbolic, pe o scândură mare, care voia să închipuie o firmă, se putea citi următoarea combinaţie de cuvinte scrise cu litere de-o

şchioapă.

Grand-Hotel şi Cafenea

Themistocle Tripolus, director

Amphoux intră, dar de la primul pas pe care-l făcu, se simţi sufocat. Prin ceaţa deasă formată de fumul pipelor, al ţigaretelor şi al vaporilor de alcool, el deosebi o duzină de mese făcute din scânduri prost încleiate, în jurul cărora erau aşezaţi soldaţi de toate rasele, care consumau băuturi care de care mai ciudate. De bârnele plafonului atârnau-steguleţe de hârtie, franceze, engleze, ruseşti şi greceşti, în vreme ce de-a lungul pereţilor spoiţi cu var, portretele Majestăţilor lor George V şi Constantin I, precum şi al Preşedintelui Poicare, stăteau alături de reclamele care te îndemnau să consumi diversele whisky-uri, lichioruri şi rachiuri. În fundul sălii, ca o santinelă în faţa tranşeei, se afla un omuleţ negricios şi bărbos, cu înfăţişare de maimuţă. Stătea în picioare îndărătul unei tejgheleponosite şi-şi supraveghea clientela.

Sticlele umblau jucăuşe în mâinile sale osoase. Servea cu o îndemânare uimitoare, fără să se înşele în diferitele mixturi pe care valurile de soldaţi i le cereau necontenit. În acelaşi timp, încasa banii, dădea restul, răspundea fiecăruia în franceză, greacă, engleză, arabă, sau într-un soi de jargon compus din toate aceste limbi laolaltă.

— Domnul Tripoulos? întrebă Amphoux, după ce-şi făcuse loc cu coatele până la tejghea.

— Tripoulos Themistocle! Da, eu sunt, signor! Ce beţi?

— Deocamdată, nimic. Vreau să ştiu numai dacă s-ar putea mânca la dumneavoastră şi cu ce preţ.

— Dar desigur, gentleman! Doriţi să luaţi pensiune? Foarte bine! Costă 150 franci pe lună, cu totul, şi e foarte ieftin... Vă rog să mă credeţi că pierd la asta, dar ce să-i

faci, am şi eu slăbiciunile mele, îi iubesc pe francezi... Trăiască Franţa, musiu! Jorj... Vino încoace, repede...

Un băiat zdravăn, blond, îmbrăcat cu un halat galben-negru şi având ochiul stâng bandajat, îşi făcu apariţia. Ţinea în mână o cârpă umedă şi murdară, cu care ştergea mesele.

— Condu-l pe domnul în camera căpitanului, îi spuse Tripoulos. Vă veţi simţi bine în odaia aceasta. Înaintea dumneavoastră, locuia acolo un căpitan grec... a murit, sărmanul!

Fără să spună un cuvânt, Amphoux făcu semn băiatului că e gata să-l urmeze. Băiatul străbătu Sala, ieşi Pe uşa alăturată şi, după ce trecură printr-un soi de curticică, în care erau îngrămădite lăzi schiloade, cutii goale de conserve şi sticle de toate culorile, se opri în faţa unei construcţii de lemn spoită cu var, prevăzută cu două uşi. Băiatul deschise una din ele.

— Aceasta e camera cea frumoasă, signor englez! spuse tânărul şi se înclină.

Amphoux văzu un soi de coteţ pentru iepuri în care se aflau nişte capre de lemn acoperite cu *o* rogojină iar alături, o măsuţă cu un lighean şi o cană umplută cu apă. Fereastra, zăbrelită, avea vederea spre mare.

— Aveţi un belle viste, Excelenţă, spuse Jorj.

— Da, aşa e, răspunse Amphoux şi se înapoie în sala Grand-hotelului Ellenik, unde vărsă pe loc prima rată a pensiunii, lui Temistocle Tripoulos.

A doua zi dimineaţă, marseiezul se duse să se pună la dispoziţia căpitanului portului, care-i dădu însărcinarea să supravegheze o echipă de lucrători greci, care trebăluiau la construirea de barăci.

Seara, alergă la spital să vadă ce face Marcel Dunot. Regele boxerilor suportase bine extragerea glontelui din piept; vindecarea lui era doar o chestiune de zile.

După ce vorbiră câtva timp împreună, Amphoux îşi părăsi prietenul şi se înapoie la Grand Hotel Ellenik şi-şi petrecu Seara aşezat într-un colţ al sălii, în tovărăşia unui pahar de rachiu. Cu prilejul acesta constată că onorabila clientelă a domnului Temistocle Tripoulos era foarte amestecată. În afară de soldaţii şi marinarii armatelor aliate, barul era frecventat de tot soiul de indivizi, pescari, contrabandişti şi alte specimene, a căror înfăţişare îţi dădea de gândit.

Beau zdravăn şi se amestecau printre soldaţi, cu care jucau cărţi sau table; şi cu cât îi observa mai mult, cu atât Amphoux era ispitit să-i ia drept spioni. Fără să pară interesat, el întrebă a doua zi pe Gheorghe, cine erau aceşti indivizi.

— Nişte pescari din Tenedos şi Mitilene, signor, îl informă grecul. Sunt oameni de treabă. Cam trag la măsea, dar aşa-i meseria lor; când eşti tot timpul ud pe dinafară, trebuie să te uzi şi pe dinăuntru, pentru restabilirea echilibrului! Marseiezul nu mai insistă, De altfel în zilele următoare el nu putu descoperi nimic împotriva pretinşilor pescari.

În vremea aceasta, Marcel Dunot mergea cu paşi repezi spre vindecare. Trei săptămâni după sosirea sa la Mudros el fu iar pe picioare, puţin cam slăbit, dar destul de rezistent încă, şi făcu prima sa plimbare în tovărăşia lui Amphoux. După zece zile el ceru să părăsească spitalul şi se duse să locuiască împreună cu marsiliezul, care între timp, primise bani de acasă, precum şi actele cerute.

Cei doi prieteni hotărâră să se îmbarce pe cel dintâi pachebot care mergea în Franţa şi care trebuia să treacă pe la Mudros săptămâna viitoare.

Aşteptând ziua aceasta ei îşi petreceau serile la barul lui Tripoulos, şi în curând, îşi dădură seama că erau observaţi – pentru a nu spune supravegheaţi – de către

aşa-zişii „pescari” care frecventau stabilimentul.

În momentul când Marcel şi Amphoux intrară, câţiva dintre aceştia păreau a-şi bate joc şi a schimba între ei unele păreri privitoare la cei doi francezi.

Lucrurile ţinură aşa cam vreo şase zile, Într-a şaptea, însă, Marcel Dunot, nu se mai putu stăpâni.

Îmbrâncind pe Amphoux, care căuta să-l reţină, el se îndreptă spre indivizii în chestiune-şi adresându-se celui mai obraznic dintre ei – un uriaş cu fruntea îngustă, nasul turtit şi barba, neagră, o adevărată brută – îi strigă:

— Ai ceva cu mine? Dacă nu mă cunoşti încă destul de bine îţi pot da portretul!

Bărbosul îl măsură pe Marcel din cap până-n picioare.

— N-am nevoie de portretul dumitale, e prea slut, spune el.

Tovarăşii lui izbucniră în râs.

— Aşa! Care-va-să-zică n-ai nevoie de portretul meu? făcu Marcel, galben de furie. Bine, drăguţule, ţine atunci ştampila mea.

Şi în aceeaşi clipă pumnul său formidabil, se abătu asupra fălcii celuilalt.

Individul se clătină şi scoase un răget de fiară.

— Nu te lăsa Putcheff! Nu te lăsa! îi strigară acoliţii săi.

— Vă stau la dispoziţie! spuse Marcel, care se îndepărtă puţin şi se puse în gardă, cu pumnii strânşi, aşteptând atacul, cu sânge rece.

Cu o lovitură de picior Putcheff îndepărtă masa care-i sta în cale şi, strivind sub picioare sfărâmăturile paharelor şi sticlelor, se năpusti asupra lui Marcel.

Regele boxerilor nu se clinti, dar în clipa când pumnul adversarului său se abătu asupra lui, el sări într-o parte. Putcheff izbi în gol. Şi înainte de a avea timp să se

pună în gardă, pumnul lui Marcel îl lovi ca un trăsnet.

Izbit în creştet, matahala se prăbuşi la pământ, înfrângerea lui Putcheff fu salutată cu un ropot de aplauze, în vreme ce Marcel Dunot, puţin cam palid, se lăsă pe un scăunaş pe care i-l întinse Amphoux.

— Bravo, Marcel! făcu marsiliezul. Eram aproape sigur că uriaşul acela îţi va zdrobi capul. A fost o nebunie din partea ta să întreprinzi lupta asta, în starea în care te găseşti.

— Ei aş. Mai bine să laşi să-ţi zdrobească obrazul decât să-şi râdă de tine! răspunse regele boxerilor.

Putcheff, care-şi revenise, se ridică de la pământ şi se îndreptă spre el, cu mâna întinsă.

— Să fim prieteni, musiu, franţuz, spuse el, încercând să râdă. Eşti foarte puternic!

— La dispoziţia dumitale, băiatule! spuse Marcel, în vreme ce Putcheff se aşează şi-şi şterse obrazul plin de sânge.

Pentru a sărbători împăcarea celor doi adversari, Amphoux, după propunerea lui Putcheff, aduse o sticlă cu rachiu. Cei trei bărbaţi ciocniră cu însufleţire.

Şi spre ceasurile unsprezece se despărţiră ca cei mai buni prieteni din lume – în aparenţă, cel puţin. Căci de-abia ajunşi în camera lor, regele boxerilor spuse:

— Nu-mi prea place bulgarul ăsta, Amphoux. M-aş mira mult dacă n-ar încerca să se răzbune de lovitura primită.

— Aş, de unde! Poimâine plecăm spre Franţa; n-avem de ce să ne neliniştim, răspunse Amphoux.

Cei doi prieteni se culcară şi adormiră aproape imediat.

Dormeau desigur greu, căci nu simţiră deloc când, pe la două noaptea, uşa camerei lor se deschise şi patru oameni intrară înăuntru.

Aceşti patru oameni erau Themistocle Tripoulos, Putcheff şi doi tovarăşi de-ai acestuia. Bulgarul şi cei doi acoliţi ai săi erau îmbrăcaţi în uniforma soldaţilor Infanteriei coloniale franceze. Tripoulos, care ţinea în mână o lanternă oarbă, închise uşa în urma lui.

— Dorm? întrebă Putcheff.

Şi încă cum! Cu ceea ce le-am pus eu în rachiu nu se vor trezi decât pe la prânz. Şi atunci, voi veţi fi departe! Aş Vrea să fiu în locul vostru ca să văd mutrele ce le vor face.

— Da, va fi frumos! răspunse Putcheff. Generalul von Blottwein va fi mulţumit... Nu credeam să izbutesc atât de repede.

II

Marcel Dunot şi Amphoux dormeau tun şi puteai să tai lemne pe ei, că nu s-ar fi trezit.

Putcheff şi tovarăşii săi îi traseră jos din pat şi-i îmbrăcară în haine de infanterişti coloniali francezi îi încălţară apoi cu ghete înalte şi pe cap le puseră caschete.

— Mai repede! mai repede! îi tot dădea zor Tripoulos care părea să fie foarte grăbit.

— S-a făcut! murmură Putcheff.

Apoi, cei patru cumetri îşi împărţiră rolurile: Tripoulos şi Putcheff apucară pe Marcel Dunot de câte un braţ şi-l aşezară în picioare, susţinându-l de subţiori. Ceilalţi doi făcură la fel cu Amphoux.

Tripoulos îşi stinse lanterna şi însoţit de Putcheff ieşi din cameră ducând de sub braţe pe Marcel. Ceilalţi, având între dânşii pe Amphoux, îi urmară.

Micul convoi străbătu, repede curtea. Tripoulos împinse cu piciorul o uşă şi cei şase oameni ieşiră în stradă, mai bine zis în şoseaua prăfuită şi plină de gropi care trecea prin faţa marelui hotel Ellenik.

Mergând pe două cărări de parcă ar fi fost beţi, cele două grupe, la oarecare distanţă una de alta, se îndreptară spre ţărmul care mărgineşte la răsărit portul din Mudros. În drum ei întâlniră câţiva soldaţi francezi care, crezând că-şi recunosc nişte camarazi în cei şase oameni, îşi manifestară sentimentele cam zgomotos.

— S-au cherchelit rău de tot băieţii.

— Dar ce dracu’ or fi băut?

— În niciun caz lapte, fii sigur!

Tripoulos, Putcheff, precum şi ceilalţi doi se feriră să răspundă; accentul lor străin i-ar fi trădat.

Ajunseră cu bine, la ţărmul mării.

O barcă eşuată în nisip părea că-i aşteaptă. Tripoulos şi Putcheff, după ce lăsară jos pe Marcel, împinseră în apă luntrea. Marcel şi cu Amphoux fură depuşi pe fundul ei, sub o grămadă de pânze şi năvoade. Se îmbarcară cu toţii, afară de Tripoulos.

Nu vâsliră mult. La oarecare depărtare se vedea un vapor. Barca ajunse în dreptul acestuia şi cei doi francezi, fură depuşi pe puntea vasului. Se vedea că însoţitorii celor doi se înţeleseră într-o anume privinţă cu căpitanul vasului, pe nume Mizleh Graki. Răpitorii coborâră. Trecu încă vreme până ce Marcel şi Amphoux se treziră. Căpitanul se afla lângă ei.

— Sunt căpitanul Mizleh Graki, începu burtosul în italieneşte. Apoi făcu o pauză pentru a trage un fum din ţigaretă.

Marcel Dunot şi Amphoux tăceau.

— Voi sunteţi în puterea mea, înţelegeţii sunt însărcinat să vă duc în Turcia... Eu nu ştiu ce le-aţi făcut voi turcilor, dar ei vor capetele voastre. Asta nu mă priveşte, însă. Eu sunt un om de treabă. Un bun tată de familie. Grakii sunt cunoscuţi la Scutari şi chiar, în toată Albania. Inima mea e întristată văzându-vă în halul ăsta,

dragii mei... Căci turcii ăştia barbari vor să vă tragă în ţeapă, să vă taie cu ferăstrăul între două scânduri, sau poate şi mai rău încă. E oribil! Şi eu sunt obligat să vă predau în mâinile lor!... Ce vreţi, sunt tată de familie... Am opt copii, dintre care şase fete... şi fetele, ştiţi şi dumneavoastră, le trebuie zestre... O Graki aduce întotdeauna cel puţin 10.000 piaştri bărbatului ei... Pricepeţi ce vreau să spun! Ah! viaţa e grea, dragii mei tineri!...

Se opri iarăşi.

Amphoux, fericit oarecum de intenţiile bune ale căpitanului Graki, deschise gura să-i mulţumească, dar Marcel îi făcu semn cu privirea să tacă.

Căpitanul Graki, după ce aşteptă în zadar câteva clipe un răspuns, urmă:

— Sunt trist, nespus de trist, dragii mei! Pentru a strânge zestrea trebuitoare fiicelor mele sunt silit să mă ţin de meseria asta ruşinoasă. Da, eu, un descendent al Khipetarilor din El-Bassan, transport prizonieri de contrabandă.

Dar Allah vede totul şi sufletul mi-e curat. El ştie bine! Fac asta pentru că mi s-au oferit 20.000 piaştri drept răsplată. E grozav!... Dar ce le-aţi făcut voi turcilor de vor capetele voastre, signori?

— Absolut nimic! spuse Marcel Dunot. Nu pricep nici de ce suntem aici...

Mizleh Graki duse un deget la gură şi zâmbi diplomatic:

— Asta nu mă priveşte, signori! Ceea ce vă spun e în Interesul vostru. Uite, vă mărturisesc cu toată sinceritatea, îmi sunteţi simpatici, şi dacă aş putea să vă eliberez, fără a pierde zestrea Zumelei mele adorate, aş face-o imediat... Dragostea părintească înainte de toate!

Graki făcu o pauză şi examină pe cei doi tineri; dar

francezii noştri nici nu clintiră.

— Dar, spuse albanezul după câteva clipe, se pare că sunteţi oameni bogaţi, signori. Poate că lucrurile s-ar putea aranja. Îndrept vaporaşul spre Salonic, de pildă şi voi veţi telegrafia familiilor voastre să-mi trimită cei 20.000 piaştri pe care îi încasez oricum dacă vă predau sceleraţilor aceia de turci. De îndată ce primesc suma, vă dau drumul. Ah! Ah! Turcii vor fi furioşi văzând că nu le vine prada! Şi eu îmi voi fi îndeplinit datoria către voi, fără ca biata mea Zumela să sufere de pe urma asta.

Amphoux, furios de manevra neaşteptată a albanezului, se pregătea să dea replica aşa cum se pricepea el câteodată, dar Marcel Dunot i-o luă înainte.

— Propunerea ce ne-o faci, căpitane Graki, este cât se poate de raţională, şi denotă nobleţea sentimentelor dumitale! declară regele boxerilor, cu aerul cel mai serios din lume. Generozitatea dumitale ne salvează de la o moarte teribilă, de aceea ţinem să nu fim mai prejos. De îndată ce vom fi la Salonic voi telegrafia familiei mele să-mi trimită nu 20.000 piaştri, ci 40.000! În felul acesta vei putea s-o înzestrezi şi mai bine pe signorina Zumela.

Încercând zadarnic să-şi ascundă mulţumirea, Mizleh Graki se înclină:

— Vorbele dumitale pornesc dintr-o inimă nobilă, spuse el. Allah să vă binecuvânteze, signori, pentru a fi ajutat un sărman tată să-şi mărite fetele.

— Dar asta e foarte firesc! afirmă Marcel Dunot... Şi când ajungem la Salonic? întrebă el, apoi cu un aer de nevinovăţie:

— Asta depinde de vânt’; anotimpul ăsta e foarte capricios. Dar, de fapt, nici n-avem nevoie să mergem atât de departe! Pentru a termina lucrurile mai repede puteţi scrie scrisoarea acum, şi o voi trimite cu o cabarcă la Pireu, ceea ce ne face să câştigăm timp. În felul acesta,

când vom sosi la Salonic, scrisoarea dumneavoastră va fi de acum pe drum.

— Minunat! făcu Marcel; îmi place că te gândeşti la toate căpitane.

— E şi necesar, când ai 9 copii! suspină Graki, fără să-şi dea seama că-şi atribuise numai opt, cu câteva clipe mai înainte. Şi părinţii dumitale sunt bogaţi? se adresă el lui Marcel-Dunot.

— Îndeajuns de bogaţi, răspunse cu modestie regele boxerilor. Tatăl meu are două sute de franci venit.

— Venit? Ce capital reprezintă asta?

— Cu patru la sută, exact cinci milioane de franci.

— Allah! Atunci poţi să le ceri 50.000 piaştri!

— Vom vedea! Asta depinde de chipul cum ne veţi trata... Căci prietenul meu e chiar şi mai bogat ca mine!

— Şi voi faceţi război!!! Dar când cineva e bogat nu mai are nevoie să se bată ca să câştige bani! Dar francezii au idei ciudate. Acum, vă voi aduce ceva de ale gurii din propria mea mâncare, signori şi...

— Înainte de toate, însă vrem să fim dezlegaţi!

— Imposibil! Cu adevărat imposibil, signori! Gândiţi-vă că acuma voi valoraţi pentru mine 60.000 piaştri... Dacă vi s-ar întâmpla, Doamne fereşte, un accident... ce se va face biata mea Zumela? Aveţi răbdare, signori peste câteva zile veţi fi liberi!

— Avem încredere în cinstea dumitale, căpitane, răspunse Marcel, fără a mai insista.

— Şi bine faceţi, signori! răspunse descendentul skipetarilor ridicându-se.

— Trimite-ne cel puţin nişte boarfe să ne acoperim. Putem îngheţa aici! spuse Marcel Dunot.

— Da, aşa este! Vă voi trimite nişte pături, făgădui Mizleh urcând scara care dădea pe punte.

Amphoux, cu toate că nu vorbea italieneşte,

înţelesese însă perfect convorbirea. Când albanezul dispăru, el se răsti la Marcel.

— Dar bine omule, cum de-ai putut îndruga atâtea! După cele ce i-ai spus, ne va lua drept miliardari...

— Nu te priveşte şi ţineţi gura! Am planul *meu!* răspunse Marcel.

Din moment ce aventurierul îşi avea planul său Amphoux nu mai insistă.

După câtva timp doi marinari coborâră în cală, unul aducea un morman de cuverturi peticite şi pătate, celălalt o cană cu vin, două găleţi şi o gamelă, în care se zăreau bucăţi de carne de oaie, deasupra unei mămăligi.

Probabil că Putcheff sau vreun altul îl informase pe albanez cu privire la forţa şi îndrăzneala lui Marcel Dunot. Căci după ce înveliră pe prizonieri în cuverturi, marinarii, în loc să le dezlege mâinile, le aduceau alimentele la gură, hrănindu-i ca pe copii mici.

Cu toate astea, cei doi francezi mâncară cu poftă. Carnea de oaie era destul de fragedă şi mămăliga excelentă.

După ce le dădură de băut, adică turnându-le încetişor pe gât din Conţinutul sticlei, marinarii urcară scara ducând cu ei gamela şi ulciorul.

— Culcă-te lângă mine! şopti Marcel lui Amphoux.

Marseiezul se supuse, fără multă vorbă.

— Şi acum ascultă şi, nu crâcni, spuse aventurierul cu voce înceată. Albanezul n-are de loc intenţia să ne elibereze; după ce va intra în posesia banilor ne va preda turcilor – asta-i sfânt.

— Da, e sfânt!

— Taci!! În primul rând, noi n-avem nicio cale. Şi apoi, chiar dacă am avea, nu vom fi doar atât de proşti să-i dăm. Morala: trebuie să ne salvăm şi asta cât mai repede. După mărimea vaporului al cărui nume aş ţine mult să-l

cunosc, nu pot fi la bord mai mult de zece sau doisprezece oameni. Dacă l-am lua prin surprindere, numai noi doi, cred c-am face treabă bună.

— Hm!

— Las’ pe mine! La noapte vom lucra.

— Dar legăturile noastre?

— Asta-i vax! Ai dinţi buni?

— Da...

— Eu la fel! Deci, tu vei ronţăi frânghiile mele iar eu pe ale tale. Serviciu reciproc. Pe urmă vom vedea!

— S-a făcut! zise Amphoux, fără să mai insiste, încrederea sa în Marcel Dunot era nelimitată.

— În cazul acesta bună-seara. Eu dorm! termină regele boxerilor, după cinci minute sforăia.

Amphoux nu putea dormi. Simţi nişte crampe la stomac din cauza vinului din care băuse cam multişor, şi apoi din pricina frânghiei de care era agăţat briculgoeletă, căci marea se umflase.

După-amiaza păru nespus de lungă marseiezului. Cu toate cuverturile, cu care-l acoperiseră, suferea nespus de mult din pricina frigului.

Întâmpină cu bucurie lăsarea serii. Marcel Dunot dormea, încă.

— La apusul soarelui cei doi marinari coborâră din nou în cală, aducând o supă de mazăre.

Marcel Dunot, trezit de Amphoux, mâncă cu mare poftă, dar sărmanul marseiez nu putu înghiţi decât câteva linguri.

Marinarii nici nu insistară. Urcară pe punte şi închiseră capacul. Încăperea se cufundă în cel mai complet întuneric.

— La lucru! făcu Marcel. Hai, fă-o pe şoarecele, bunul meu Theo. Ascute-ţi bine dinţii, e o mâncare excelentă.

— Aş prefera alta! răspunse Amphoux. Începu să

roadă frânghiile, care strângeau mâinile prietenului său.

Dar nu era de şagă; funia era împletită din cânepă nouă, bine gudronată şi răsucită cu grijă. Marseiezul credea că va rămâne fără dinţi şi ar fi renunţat la întreprinderea aceasta dacă Marcel Dunot nu i-ar fi dat ghes.

— Ah! nu merge, e tare ca fierul! repetă el tot mereu, scuipând bucăţile de cânepă care i se înfigeau între dinţi.

— Dă-te înapoi! îi spuse deodată Marcel.

— Dar n-am terminat încă...

Se auzi o pârâitură uşoară şi cu o sforţare puternică a muşchilor, regele boxerilor rupse ultimul fir al împletiturii.

— Ah! ce bine e! spuse el, frecându-şi mâinile.

— Ceasul trebuie să fie zece! şopti Amphoux; dacă-ţi va trebui tot atâta timp ca şi mie ca să-mi rozi funiile...

— Sărmane Theo! Dar acum n-am decât să-ţi desfac nodurile! Nu mişca!

— Adevărat.

În mai puţin de zece minute, regele boxerilor desfăcu legăturile marseiezului şi cele din jurul propriilor lui picioare.

— Tu, băiatule, rămâi aici şi nu te clinti. Eu mă duc în recunoaştere.

— Am înţeles. Te aştept.

Fără să-i mai răspundă, Marcel Dunot, călcând uşor, o luă drept înainte până ce atinse peretele vaporului. Merse de-a lungul lui şi în curând se izbi de o despărţitură transversală.

Tresări auzind un zgomot de voci şi îşi lipi urechea de scânduri. Recunoscu numaidecât glasul răguşit al lui Mizleh Graki.

Aventurierul ghici imediat că peretele acesta

despărţea cala de postul de echipaj, căci un zgomot de pahare ciocnite îi izbi auzul. Probabil că cei de dincolo erau la masă.

Mizleh Graki vorbea turceşte.

La început nu deosebi decât un murmur confuz. Graki şi marinarii săi vorbeau toţi deodată. Era vorba despre turci, germani, torpile, crucişătoare engleze şi mai cu seamă de beneficii, asupra împărţirii cărora echipajul părea a nu se putea pune de acord.

Totuşi, Mizleh Graki izbuti să impună tăcere, o tăcere relativă, se înţelege.

— Fiţi liniştiţi, copii mei! spuse el. Căci am să vă comunic o veste bună, care va umple de bucurie inimile voastre. Allah e mare şi el proteguieşte pe credincioşii săi. Călătoria aceasta copii, ne va îmbogăţi! Ştiţi voi cât am primit pentru transportul celor doi prizonieri? Ia ghiciţi?... Douăzeci de lire, copii! Douăzeci de lire, pe care le vom adăuga beneficiului ce-l vom împărţi.

În realitate, Graki căpătase cincizeci de lire pentru treaba asta. El urmă în mijlocul murmurelor de aprobare:

— Dar asta nu-i încă totul! Nu! nu-i totul, copiii mei! Predând pe prizonieri germanilor care trebuie să vină astă noapte să-i ia, vom încasa încă odată pe atâta. Dar eu am găsit ceva mai bun! Am schimbat ruta şi nemţii nu ne vor mai găsi la întâlnire... îşi vor închipui că din pricina crucişătoarelor engleze... Ha, ha, Ha!

Şi fiindcă mâine vom fi în apropiere de insulele Kaloyeri, Irbuss şi Chendrek, vom lua şalupa şi ne vom îndrepta spre Atena să ducem o scrisoare.

Glorie lui Allah în eternitate! Binecuvântaţi pe căpitanul vostru copii! Scrisoarea aceasta va fi scrisă de franţujii mei către părinţii lor. Căci franţujii ăştia sunt bogaţi. Dacă n-ar fi, ni s-ar plăti oare atâta ca să-i transportăm?

— Nu! Nu! răspunseră câteva glasuri. Nu.

— Mai încet, copii! Lăsaţi-mă să isprăvesc. I-am convins pe aceşti franţuji să ceară de la părinţii lor o sumă mare. Zece mii de piaştri! Da, zece mii... pe care îi vom împărţi frăţeşte... Franţujii cred că după ce voi fi primit banii le voi da drumul. Ha, ha, ha.

Marinarii începură să râdă în batjocură. Mizleh Graki urmă:

— Creştinii ăştia sunt mai proşti ca africanii. Banii vor veni telegrafic. În aşteptarea lor vom pluti în zigzag pe mare. Allah fie lăudat. Bella Paduana aleargă destul de repede ca să-şi recâştige apoi timpul pierdut, încărcătura noastră e destul de importantă pentru ca să fim bine primiţi când vom sosi!... în sfârşit, când cei zece mii de piaştri vor fi sosit, vom întinde pânzele şi...

—...vom merge să predăm pe cei doi francezi! completă alt glas. Generalul von Blottwein îi va avea cu câteva zile mai târziu, şi asta-i tot!

— Allah e mare! Ai vorbit înţelepţeşte, dragul meu!... Bunurile credincioşilor sunt pentru adevăraţii credincioşi. Şi când vom preda pe cei doi franţuji la Kolofon, voi cere să mi se dea câteva lire în plus pentru hrana suplimentară. Încă-un câştig!

O izbucnire entuziastă salută aceste cuvinte.

Marcel Dunot nu pierduse un cuvânt din această convorbire interesantă. În sfârşit, cunoştea numele corăbiei misterioase, şi aceasta era Bella Paduana, bastimentul acela, care, după cum spusese von der Putz – unul dintre invitaţii lui Gaber-Paşa şi căruia regele boxerilor îi făcuse seama, înecându-l în Marea Marmara – transporta aeroplane şi torpile, pentru armata turcească.

Şi pe de altă parte, dacă Marcel şi Amphoux fuseseră ridicaţi, de la Mudros, asta era din ordinul altui invitat al lui Gaber-Paşa, von Blottwein, care, cu ajutorul spionilor Săi –

din care făceau parte, neîndoios, Tripoulos şi Putcheff – izbutise să regăsească urma celor doi francezi.

Totul se înlănţuia. Regele boxerilor ar fi vrut să audă mai multe, dar prilejul care i se oferea era prea bun. Pentru a putea profita de dânsul, trebuia lucrat repede.

Lăsându-se în genunchi, Marcel se îndreptă spre Amphoux. După câteva minute de dibuieli el dădu de prietenul său. Pe şoptite îi rezumă ceea ce auzise şi încheie:

— Pe bord sunt arme, torpile şi aeroplane. Fără îndoială că stau, ascunse sub nisipul acesta. Dar n-are a face! Mizleh Graki şi albanezii săi s-au adunat cu toţii în cabina lor, unde îşi dispută capetele noastre. Dar cred că mai curând le vom lua noi pe ale lor, şi încă pe un preţ de nimic. Ţine-te de mine şi păşeşte încet.

— Să mergem, spuse Amphoux.

Cu paşi mărunţi, cu o mână întinsă înainte pentru a evita piedicile posibile, Marcel Dunot merse în direcţie Opusă peretelui despărţitor, îndărătul căruia ţineau sfat căpitanul Bellei Paduana şi acoliţii săi.

Şi astfel ajunse în faţa altui perete de scânduri, care era cu totul putred. Scândurile, umede, uzate, erau desprinse în cea mai mare parte.

Trecându-şi braţul între două din aceste scânduri, Marcel atinse cu degetele un obiect rece: era un lanţ gros de fier. Apoi, retrăgându-şi mâna, apucă o scândură, cu multă băgare de seamă, o trase spre el. Scândura se rupse cu zgomot tocmai la mijloc.

— Fii atent! sări Amphoux.

— N-ai grijă! N-au auzit nimic cei de dincolo.

Apoi, Marcel rămase locului câteva minute, ciulind urechile. Încredinţat că nu se trădase, apucă a doua scândură şi o rupse şi pe aceasta.

— Acum ne-am croit drum! spuse el cu jumătate

glas; urmează-mă Theo, şi fii atent unde pui piciorul; vei da de lanţuri, dar să nu le atingi.

Marcel Dunot îşi introduse trupul în spărtura pe care o făcuse; se găsea acum în cabina în care se aflau lanţurile ancorelor micului bastiment. Ele erau îngrămădite claie peste grămadă.

Marcel Dunot se urcă cu băgare de seamă pe mormanul de lanţuri, şi, întinzând braţul descoperi deasupra capului său Un capac pătrat pe care îl împinse în afară. Deschizătura aceasta răspundea pe puntea dinainte a vasului. Aventurierul se încleştă de marginile deschizăturii şi cu o sforţare, se trezi pe punte; deasupra lui zări – sau mai curând ghici – carapacea formată de extremitatea provei vaporaşului.

Se întoarse, în aşa fel încât să fie cu faţa la pupa şi zări masa scripetelui de ridicat ancorele care-i ascundea vederea punţii. Niciun zgomot nu se auzea, în afară de fâsâitul uşor al pânzelor. Marcel Dunot se aplecă spre deschizătură.

— Fă-te încoace! şopti el lui Amphoux.

— Îndată! răspunse marseiezul.

În două secunde ajunse pe punte.

— E cam frig! murmură el cutremurându-se.

— Ne-om încălzi noi, n-ai grijă! răspunse Marcel. Rămâi aici. Vei veni după mine când vei auzi un fluierat. Până atunci să nu te mişti!

— Am înţeles!

— Bine! Acum, fă-o pe mortul şi nu mişca.

— Cred şi eu! Din moment ce o să fac pe mortul cum dracu’ să mai mişc! Ai văzut tu morţi care mişcă?

— Gura! spuse regele boxerilor.

Cu multă precauţie şi fără să facă cel mai mic zgomot, se târa de-a lungul balustradei babordului şi ajunse în partea dinapoi a vasului. Îi clănţăneau dinţii de

frig, căci n-avea pe dânsul decât o cămaşă şi o pereche de Indispensabili. Dar nu-i păsa de asta acuma, când toate gândurile sale erau la ceea ce avea de făcut.

Puntea părea pustie! Zări pe timonier pe care flacăra felinarului de pe catarg îl lumina slab. Alături de el se afla un alt bărbat care fuma o ţigaretă.

„Planul meu de luptă cere să mă apropii pe nesimţite de aceşti doi indivizi şi să-i culc la pământ înainte ca ei să-şi dea seama de ceva. E foarte simplu!” gândi Marcel.

Era simplu, e drept – dar greu. Din fericire pentru el, pânzele umflate proiectau o umbră întunecată asupra punţii – iar pe de altă parte, timonierului şi tovarăşului său nici prin gând nu le trecea că vor fi atacaţi.

Marcel Dunot, târându-se ajunse în faţa catargului de misenă unde se opri. Apoi, profitând de o clipă de neatenţie, din partea celor doi albanezi, el făcu un salt până la catarg, îndărătul căruia se opri şi rămase nemişcat.

Cei doi marinari nu văzură nimic.

Marcel Dunot alunecă puţin încă şi ajunse la catargul cel mai mare... Era la numai trei metri de cei doi albanezi. Între ei se afla un luminator prin care pătrundea zgomotul conversaţiilor dintre Mizleh Graki şi cei din banda sa.

Tot pipăind, Marcel smulse un drug fixat de catarg. Cu arma aceasta nu se mai temea de nimic.

Privi înainte şi, printre frânghiile care atârnau de-a lungul catargului mare, putu să se încredinţeze că cei doi albanezi nu bănuiau nimic.

Dintr-odată îşi făcu vânt înainte. Drugul său izbi scăfârlia celui care fuma ţigareta şi în mai puţin de o clipă, el se prăbuşi la pământ. Timonierul nici n-avu timp să strige şi cu ţeasta spartă, căzu şi el ca o paiaţă.

Cei de jos păreau să fie auzit zgomotul, căci, prin luminator, unul din ei întrebă în turceşte:

— Ce s-a întâmplat, Walib?

— Nimic! răspunse în aceeaşi limbă Marcel Dunot.

Albanezul nu mai insistă.

Apropiindu-se de cârmă, regele boxerilor readuse vaporul în poziţie normală, căci bricul o luase hai-hui. Odată această precauţiune luată, el se aplecă, dezbrăcă în grabă cadavrul timonierului şi se îmbrăcă cu hainele lui; Satisfacţia îi era cu atât mai mare cu cât, într-unul din buzunare, dădu peste Un revolver enorm, model vechi, dar în stare destul de bună.

Se apropie din nou de cârmă ca să menţină bricul în direcţia vântului şi, cu paşi de lup, se îndreptă spre deschizătura pe unde ieşise.

Amphoux, nerecunoscându-şi tovarăşul sub noua lui înfăţişare se dădu înapoi speriat.

— Linişteşte-te, prostule, eu sunt Marcel! îi şopti regele boxerilor, abia ţinându-şi râsul.

— Dumnezeule! Credeam că-i vreun turc.

Marcel sări din nou prin deschizătură, urmat de Amphoux.

Uite garderoba! spuse regele boxerilor, arătând spre cadavrul celuilalt albanez. Grăbe Şte-te!

Amphoux dezbrăcă mortul şi-şi puse hainele-acestuia.

— Şi acum ce facem? se adresă el lui Marcel, care-şi făcea de lucru la cârmă.

— Ce facem? Uite ce: te duci acolo unde-i scripetele de ridicat ancorele...

— Scripetele?

— Da, scripetele – macaraua aceea, pe care sunt înfăşurate lanţurile ancorei; acolo vei găsi nişte bârne de lemn şi vei aduce încoace una. Repede şi fără zgomot. Restul îl vei afla mai târziu!

Fără să mai aştepte, Amphoux o zbughi în direcţia

indicată şi se întoarse imediat cu o bârnă de lemn cu capetele ascuţite, lungă de vreo doi metri.

— Bun! făcu regele boxerilor, după ce o examină pe toate părţile. Ascultă ce-ţi spun: ia revolverul ăsta – vezi că-i încărcat şi mai ia şi cartuşe de rezervă, te vei duce spre luminatorul de colo şi te vei lăsa în genunchi. Vei sparge un geam şi, privind în jos, vei vedea mai mulţi albanezi... Da, albanezi... Şi apoi, ce-ţi rămâne de făcut e uşor de tot: începi să tragi în ei şi nu te opreşti decât atunci când se vor sfârşi gloanţele! Ai priceput?

— Şi un idiot ar fi priceput! Şi apoi?

— Apoi? Vei încărca pistolul din nou şi vei trage înainte, asta-i tot! în vremea asta eu mă duc să păzesc ieşirea din cabină. Fiindcă mă tem că albanezii, când se vor vedea împroşcaţi cu gloanţe vor găsi cu cale să-şi caute un loc mai sigur. Fireşte, că se vor gândi să iasă pe punte. Dar eu îi voi aştepta la ieşire cu parul de care mi-ai făcut rost tu şi le voi cere biletul de liberă trecere.

— E straşnic Dunot. Eşti un...

— Da, ştiu ce sunt! Haide, du-te unde te-am trimis şi puñete pe lucru. Nu trebuie să scape niciunul din piraţii ăştia. Şterge-o!

— Uite C-o şterg! făcu marseiezul şi plecă.

Din doi paşi ajunse la locul cu pricina. Se lăsă în genunchi sparse unul din geamuri, rupse pérdeaua şi, fără să-i pese de ceva, vârî capul înăuntru. Se auziră murmure de spaimă.

Amphoux zări vreo duzină de indivizi cu mutre suspecte – între care şi onorabilul Mizleh Graki – aşezaţi în jurul unei mese pe care se aflau mai multe damigene cu vin...

Unul, doi, trei, albanezi atinşi de gloanţele lui Amphoux, care în cap, care în inimă, se prăbuşiră Urlând.

— Trădare! Trădare! zbieră vajnicul Graki, ieşit din

minţi.

Şi, trăgându-şi revolverul de la brâu, îl îndreptă spre deschizătura din tavan şi trase. Prea târziu, însă! Amphoux îşi golise de acum arma. Alţi doi albanezi căzuseră şi marseiezul se retrase pentru a-şi încărca din nou pistolul.

Gloanţele căpitanului Bellei Paduana nu făcură decât să spargă geamurile luminatorului.

— Sus! Sus cu toţii! răcni Mizleh Graki şi se năpusti spre scări care stabilea legătura între cabină şi exterior. Marinarii se luară după el strângând în pumni revolverele.

Dar deodată se auzi un urlet răguşit, apoi altul, şi altul. Din nou răsună strigătul de „trădare”. Mizleh Graki şi albanezul de lângă el fură culcaţi la pământ de măciuca pe care o mânuia Marcel. Cei care veneau din urmă auziră urletele lor. Încercară să dea înapoi dar căzură peste tovarăşii lor.

Se produse o învălmăşeală... Marcel Dunot se folosi de prilej şi se năpusti pe scară. Măciuca din mâinile lui făcea’ minuni. Se auzi un concert de vociferări, de blesteme, de urlete. Regele boxerilor izbea în dreapta şi în stânga, fără milă, zdrobind căpăţâni, despicând piepturi. În curând nu se mai auzeau decât horcăieli de moarte.

Sărind peste trupurile care se zvârcoleau în dureri cumplite, Marcel Dunot coborî în cabină. Constată, că nu mai rămăsese niciun albanez în picioare. Examină la repezeală încăperea şi zări colivia cu porumbei călători.

— Oh! Oh! murmură el, apropiindu-se, asta-i...

Un ţipăt de durere îl făcu să tresară: recunoscu vocea lui Amphoux. Din trei sărituri ajunse pe punte. Văzu – mai bine zis ghici – doi oameni înlănţuiţi, dintre care unul căuta să înfigă în trupul celuilalt un pumnal, a cărui lamă lucea în beznă. Marcel se apropie şi recunoscu pe Mizleh Graki.

Căpitanul Bellei Paduana fusese numai ameţit de

lovitura pe care i-o dăduse Marcel Dunot.

Revenindu-şi în simţiri, se dusese spre Amphoux care stătea de santinelă deasupra luminatorului şi încercă o lovitură de pumnal în spate. Din fericire, arma nu pătrunsese prea adânc. Graki, profitând de surpriză şi de faptul că francezul era rănit, îl trânti la pământ şi încerca acum să-i taie gâtul.

Pumnul greu al lui Marcel Dunot însă se năpusti în ceafa albanezului. Ameţit Mizleh Graki scăpă pumnalul din mână şi căzu peste Amphoux.

Apoi, Marcel îl apucă de mijloc, îl ridică ca pe un fulg şi-l aruncă la câţiva metri depărtare. Şi, adresându-se lui Amphoux îi strigă:

— Ei, Theo, eşti rănit?

— Da... În spate, murmură Amphoux, cu, glas slab.

Zgomote seci ca nişte pocnituri, împiedicară pe Marcel să audă: bricul, rămânând fără conducător, o pornise contra vântului şi pânzele se izbeau de catarg.

— Haida! Iată-ne şi în pană, murmură aventurierul ca pentru sine.

— Mi-e sete! gemu Amphoux.

— Îndată! Puţină răbdare, scumpul meu.

Şi, apucând pe marseiez de mijloc, Marcel îl ridică, trecu peste corpul albanezului şi coborî în Cabina unde îşi aşeză prietenul în patul de deasupra.

Apoi umplu un pahar cu vin şi-l întinse lui Amphoux.

— Mulţumesc... murmură rănitul. Ah! spatele meu... Cum mă mai arde... Mi-a înfipt pumnalul!

Marcel Dunot îl aşeză pe burtă şi cu ajutorul unuia din pumnalele părăsite de albanezi îi tăie hainele. Descopéri o rană largă sub omoplat, care Sângera abundent.

— Nu-i nimic, îi spuse el lui Amphoux pentru a-l încuraja.

Dar, în sinea lui, Marcel era neliniştit. Se duse la dulap îl deschise şi scoase nişte rufărie albă, cu care izbuti să panseze rana, oprind hemoragia.

— Şi acum, băiatule, spuse regele boxerilor după ce aşezase câteva cuverturi deasupra amicului său, încearcă să dormi, căci ăsta-i cel mai bun leac în situaţia de faţă. În timpul acesta eu mă voi îngriji de vapor şi voi căuta să-l îndrept spre coasta Greciei, de care cred că nu suntem departe.

— Da... murmură Amphoux, cu voce slabă.

Pe punte şi pe treptele scării erau întinşi albanezii încă în viaţă care scoteau gemete sfâşietoare.

Marcel îi ridică unul câte unul, şi-l duse în partea dindărăt a vasului pentru ca ţipetele lor să nu-l incomodeze pe Amphoux.

Odată treaba asta făcută, se pregătea să coboare din nou în cabină pentru a căuta o hartă care să-i îngăduie să determine poziţia micului vas, când aruncând întâmplător o privire spre larg, scoase un strigăt de uimire. La vreo milă depărtare de Bella Paduana, un vapor naviga cu viteză redusă – un vapor ciudat! De la un capăt la altul al său, o bandă de lumină verde, formată dintr-un triplu şirag de lămpi electrice, lumina marea ca un nimb livid. Între cele două catarge, era suspendată o cruce roşie enormă, care scânteia în întunericul nopţii.

— Ăsta trebuie să fie un vas-spital! se gândi Marcel după ce-şi reveni din uimire.

Şi într-adevăr, aşa era!

„Asta vine tocmai la ţanc! îşi spuse el. Sărmanul Theo, are noroc să fie îngrijit bine; voi scufunda bricul şi mă voi întoarce în Franţa, unde voi avea prilejul să dau ochii cu alţi nemţi. Numai dacă m-or zări ăia cu vaporul spital!”

Deodată o lumină ţâşni de pe puntea vasului-spital.

Ea fu urmată de o jerbă strălucitoare, care mătură întinsul mării şi se opri asupra Bellei Paduana pe care O lumină ca soarele.

— Minunat! îşi spuse Marcel, plin de bucurie. Nu mai e nevoie să mă duc eu la ei.

Făcu stânga împrejur şi coborî în cabină.

— Ei, Theo! Iată-te scăpat, băiatule! Un vapor al „Crucii Roşii” ne vine într-ajutor.

— Un... vapor... al... Crucii... Roşii? bâlbâi Amphoux, pe jumătate adormit.

— Da, şi luminat ca la 14 iulie (sărbătoarea naţională franceză) băiatule!

Vasul-spital stopase, sau, în orice caz, îşi încetinise mult mersul şi continua să-şi îndrepte proiectorul asupra Bellei Paduana.

Marcel Dunot se căţără pe catargul cel mare, pentru a fi mai bine luminat de proiector şi, scoţându-şi cascheta începu s-o agite cu disperare.

„M-au văzut! M-au văzut!” îşi spuse el, zărind o elegantă şalupă desprinzându-se de lângă vas şi îndreptându-se cu toată viteza spre Bella Paduana.

Coborî din postul de observaţie şi alergă spre cabină, unde-l găsi pe Amphoux pradă delirului.

— Spital! Nu-i spital! Ajutor!

— Theo, băiatule, fi liniştit, spuse Regele boxerilor, Sunt aici lângă tine. Nu mă mai recunoşti... încă puţin şi eşti salvat.

În zadar căuta Marcel să-l liniştească. Nu izbuti să-l readucă la realitate.

Un zgomot de paşi deasupra capului său îi schimbă brusc toate gândurile.

— Ei, gata! Uite-l c-au venit. Stai locului şi nu mişca. Mă întorc îndată.

— Ajutor! repetă Amphoux, cu încăpăţânare.

Marcel Dunot dădu buzna pe punte şi se văzu faţă în faţă cu patru oameni, îmbrăcaţi în uniforme bizare, care străbăteau puntea în toate direcţiile.

Unul din ei, văzându-l se îndreptă spreel:

Unde este, Mizleh Graki? se răsti pe turceşte.

Uimirea lui Marcel Dunot fu fără margini.

— Ei, unde este Mizleh Graki? întrebă din nou necunoscutul. Eşti surd, idiotule?

Într-o clipă, Marcel Dunot îşi aduse aminte de cuvintele lui Mizleh Graki, care spusese că nemţii vor veni să caute prizonierii în noaptea aceasta încă.

Îşi dădu seama de întreaga maşinaţiune. Dar era prea târziu!

Căci ceilalţi trei necunoscuţi descoperiseră albanezii morţi şi răniţi şi alergau scoţând răcnete de furie.

— Trădare! mârâia unul din ei în nemţeşte.

Cel care se adresase lui Marcel, scoase repede un revolver din buzunar şi, în aceeaşi clipă, glontele porni.

Regele boxerilor observase însă mişcarea şi se feri. Pumnul lui proverbial căzu peste mutra necunoscutului care se prăbuşi urlând de durere. Dar în aceeaşi clipă, ceilalţi trei alergară şi se năpustiră asupra lui. Cu un picior în burtă se descotorosi de primul, care se rostogoli peste balustradă. Ceilalţi doi îi apucară braţul, ca într-un cleşte. Dar Marcel, smulgându-se din strânsoare, scăpă şi de aceştia, tocmai în clipa când alţi patru indivizi, aflaţi în şalupă, şi atraşi de ţipetele şi detunăturile săriră într-ajutor. Tăbărâră asupra lui Marcel, care se prăbuşi sub loviturile lor. Izbuti totuşi, să scape de doi din ei, zdrobi fălcile celui de-al treilea, dar sfârşit de oboseală, fu legat ca un caltaboş.

— Ah! ăsta e unul din prizonieri! mârâi, în nemţeşte unul din necunoscuţi. Ce mai flăcău! El i-o fi omorât şi pe ceilalţi. Trebuie să-l găsim şi pe tovarăşul lui, Kruth!

Coboară în cabină. Hai, repede.

Marinarul se supuse şi dispăru în interiorul briculuigoeletă. Dar se întoarse aproape imediat:

— Celălalt e jos, rănit. Cred că şi-a pierdut minţile.

— Bine! Să fie dus pe-şalupă împreună cu Marcel Dunot. Dar repede!

Kruth salută. Ajutat de unul din camarazi, el coborî pe Marcel în şalupa care după puţin timp ajunse lângă aşa-zisul vapor al „Crucii Roşii”. Graţie lămpilor electrice fixate pretutindeni, Marcel Dunot, care nu pierdea nimic din vedere, observă colacii de salvare, prinşi pe parapetul misteriosului vapor şi care aveau pe ei următoarea inscripţie:

„Thor Karlskrono”.

Nava însăşi, lungă de aproape şaizeci de metri, şi prevăzută cu un coş enorm şi două catarge, părea să fie un yacht, judecând după fineţea liniilor sale şi grija pusă în cele mai mici detalii.

Cei doi oameni care-l duceau pe Marcel coborâră o scară largă şi ajunseră într-o sală vastă cu pereţii lăcuiţi în alb şi care era luminată de numeroase lămpi electrice.

O duzină de paturi albe erau rânduite cu mare grijă. Marcel Dunot fu întins pe unul din ele.

Desigur, sala aceasta era o infirmerie. Niciun detaliu nu fusese neglijat, interiorul navei corespundea exteriorului.

Dintr-o cabină vecină îşi făcu apariţia un tânăr voinic blond, îmbrăcat cu’ o bluză albă, împodobită cu o cruce roşie brodată. Schimbă câteva vorbe în şoaptă cu cei doi marinari, care-l aduseseră pe Marcel, dădu din cap, aruncă o cuvertură deasupra regelui boxerilor şi urcă apoi pe punte, împreună cu cei doi mateloţi.

Marcel rămase singur şi se folosi de împrejurare ca să examineze locul unde se găsea.

Deasupra uşii principale se afla fixat un mănunchi de drapele englez, belgian, rus, francez şi... suedez.

Marcel Dunot rămase perplex.

Unde, se afla? Pe un vapor german, francez, englez, suedez? Nu mai înţelegea nimic.

Gândurile sale fură întrerupte de sosirea lui Amphoux, pe care-l aduceau doi marinari. Rana sărmanului marseiez se deschisese şi se scurgeau picături mari de sânge. Fu aşezat pe un pat. Aiura într-una şi, chinuit de o idee fixă, continua să ţipe cu glas răguşit:

— Ajutor! Ajutor!

Individul îmbrăcat în infirmier, care azvârlise cuvertura peste regele boxerilor, îşi făcu apariţia şi se apropie de Amphoux.

Cu un gest brutal, trase pătura de pe el, îl culcă pe burtă şi scoase pansamentul făcut de Marcel Dunot. Se aplecă deasupra rănii sângerânde, o acoperi cu o bucată de pânză, apoi trecu într-o încăpere vecină de unde reveni imediat, urmat de un alt individ, îmbrăcat tot cu o bluză albă şi a cărui figură era încadrată de o barbă blondă şi de o pereche de ochelari rotunzi, montaţi în aur.

El se apropie de Amphoux şi-i privi rana în tăcere. Apoi dispăru urmat de celălalt*!* în vremea asta, marseiezul continua să se agite, tot cerând ajutor, dar vocea lui era din ce în ce mai slabă.

Cei doi infirmieri se întoarseră după cinci minute, unul purtând un lighenaş şi pansamente, celălalt un flacon.

Aşezară totul pe o mescioară şi începură să-l panseze pe rănit.

Oricare ar fi fost sentimentele sale, Marcel Dunot trebui să recunoască că cei doi indivizi erau într-adevăr îndemânateci. În câteva clipe, rana lui Amphoux fu spălată, dezinfectată şi pansată. Marseiezul fu apoi înfundat între perne în aşa fel ca rana să nu-i producă

dureri. Liniştit oarecum, el încetă să se mai agite şi adormi.

Marcel Dunot nu ştia ce să mai creadă. Unde se afla în definitiv? Ce însemnătate aveau cuvintele misterioase *Thor* şi *Karlskrona*, pe care le văzuse pe unul din colacii de salvare? *Karlskrona* trebuie să fie un port în Norvegia... sau Suedia...

Şi asta explică oarecum drapelul suedez de la bord.

Dar suedezii nu prea vorbesc turceşte şi nici nemţeşte. Atunci – asta înseamnă că erau nemţi. Spioni sau piraţi care sub dubla protecţie a pavilionului suedez şi a emblemei „Crucea Roşie” treceau fără grijă de-a lungul liniilor crucişătoarelor engleze şi franceze.

După ce sfârşi pansatul lui Amphoux, infirmierul cu barbă blondă se apropie de regele boxerilor.

— Eşti francez? îl întrebă el.

— Da! răspunse Marcel nepăsător.

— Ştiam, de altfel.

— Dacă ştiai, de ce ţi-ai mai stricat gura degeaba?

— Taci! Te afli la bordul yachtului *Thor* al Crucii Roşii suedeze...

—...şi al cărui echipaj vorbeşte nemţeşte şi turceştel îi tăie vorba Marcel.

Individul tresări.

— Eşti nebun, omule! N-ai văzut...

— Sunt tot atât de nebun pe cât eşti dumneata de sincer. Ce mai vapor al „Crucii Roşii” care-şi dă întâlnire, cu contrabandiştii turci în largul mării!

Infirmierul îşi muşcă buzele. Fără să spună un cuvânt, se aplecă şi scoase două fire de aramă izolate cu mătase albă, disimulate printre sârmele de la patul pe care era culcat Marcel Dunot.

Firele acestea aveau la capetele lor câte o brăţară de aramă care se desfăcea în două.

Infirmierul trase cuvertura de pe trupul lui Marcel, Îi scoase pantalonii, îi dezgoli picioarele şi pe fiecare din ele fixează una din brăţări. După asta îl acoperi din nou cu pătura şi-i vorbi:

— Şi acum, domnule francez, vei vedea că nu prea e bine să ştii multe şi mai cu seamă să vorbeşti, multe.

Dacă n-am avea nevoie de voi, v-am fi omorât de mult. Se poate să fim întâmpinaţi de vreun crucişător şi ofiţerii de pe el să vină să ne facă o vizită. În cazul acesta vei binevoi să-ţi ţii gura, sau, dacă vei fi întrebat, să răspunzi că eşti Marcel Dunot, supus elveţian, şi faci slujbă de infirmier la bordul acestui vapor. Din cauza reumatismului acut de care suferi ai fost silit să zaci în pat.

Vaporul acesta se numeşte *Thor* şi este din Karlskrona (Suedia), aparţinând domnului Thylsen, un mare filantrop suedez. Asta e tot. Vezi a nu uita lecţia! Căci brăţările de aramă pe care ţi-le-am pus la picioare sunt în legătură cu dinamurile maşinilor. La primul gest suspect, la primul răspuns în doi peri, eu, care voi fi de faţă, nu voi avea decât să apăs pe un buton pentru ca să-ţi trimit în trup un curent de 500 volţi, ceea ce înseamnă moartea prin electrocutare. E limpede, cred!

Şi acum îţi doresc noapte bună, domnule Marcel Dunot.

Şi omul cu barba roşie, fără să mai aştepte răspuns se făcu nevăzut.

III

Marcel Dunot nu era deloc emoţionat de ameninţările misteriosului infirmier... Moartea prin electrocutare sau prin orice alt mijloc nu-l înspăimânta.

Thor, Karlskrona, Thylsen... îşi repeta în minte aceste trei nume – dar nu pentru a şi le aduce aminte în caz de

vizită a vreunui ofiţer englez sau francez, ci pentru a-i servi la momentul oportun. El îşi dădea seama că infirmierul îi spusese adevărul. În aparenţă – adică, cum că pseudovasul-spital se numea „Thor” şi aparţinea unui anume Thylsen, care trebuia să fie un neamţ naturalizat Suedez.

Dacă i-ar fi posibil să evadeze, Marcel Dunot se gândi să tragă folos de pe urma celor ce aflase, pentru a întrerupe cariera… caritabilă a vasului *Thor*.

Un urlet surd întrerupse gândul său. O trepidaţie uşoară agită vaporul din încheieturi.

— Plecăm! îşi spune Marcel.

Dar, contrar aşteptărilor sale, nu auzi zgomotul provocat de mişcările pistoanelor; atunci înţelese că vaporul este pus în mişcare de turbine. Nemţii ăştia îşi îngăduie de toate.

Şi în vremea aceasta, ce devenise *Bella-Paduana* şi încărcătura ei de contrabandă? Au scufundat-o oare turco-germanii şi au îmbarcat tunurile şi proiectilele pe bordul Thor-ului, sau i-au dat un nou echipaj, ca să-şi poată urma drumul? Marcel Dunot înclină spre această din urmă ipoteză.

Un horcăit înfiorător îl făcu să tresară deodată. Întoarse capul şi-l văzu pe Amphoux ridicat în patul său, mâinile legate cruciş pe piept. Nefericitul era de nerecunoscut: ochii-i încercuiţi, luceau ca nişte făclii în mijlocul feţei sale livide. Bale roşii i se prelingeau pe la colţurile buzelor tremurânde.

— Amphoux! Theo! Scumpul meu! Linişteşte-te! îi strigă repede regele boxerilor îndurerat.

— Ţine-ţi gura, sau o sfârşesc cu tine! şuieră o voce aspră; era infirmierul cu barbă roşie, care, atras de ţipetele rănitului, venea spre pat, ţinând într-o mână un termometru şi în cealaltă un mic recipient de cristal,

conţinând un burete. Se apropie de patul lui Amphoux.

Îşi puse instrumentele pe măsuţă şi, apucând pe marseiez de umeri, îl trânti brutal în aşternut şi apăsă pe buzele lui micul recipient de cristal. Zbieretele încetară.

— Dar îl omori, omule! tună Marcel Dunot.

Infirmierul înălţă din umeri:

— Ţine-ţi gura... Fac o experienţă interesantă: dacă prietenul dumitale supravieţuieşte, voi fi descoperit un nou tratament al rănilor pulmonare... Dacă nu voi izbuti... va rămâne un francez mai puţin pe lume... *kultura* cere sacrificii!

Marcel îşi muşcă buzele. Palid de tot, el privi spre prietenul său.

Nefericitul Amphoux avea tresăriri de spaimă, se zbătea ca un înecat, în vreme ce călăul lui, atent şi impasibil, îi apăsa pe gură recipientul în care se afla buretele.

Deodată, marseiezul fu cuprins de un acces de revoltă supremă, se răsuci în aşternut şi izbuti să întoarcă capul, cu toată împotrivirea infirmierului neamţ.

— Marcel! Ajutor! Mor! Ah...

— *Ah. Schweinkop!* mormăi neamţul, apăsând recipientul pe gura rănitului.

O clipă, aventurierul rămase împietrit de groază: buzele lui Amphoux erau negre.

O furie grozavă, făcu să-i zvâcnească sângele, când auzi pe tovarăşul lui adresându-i acel ultim apel. Vinele i se umflară, muşchii i se înţepeniră. Fără să-şi dea seama cum, dintr-o smucitură îşi rupse legăturile, îndepărtă firele de aramă de la picioare şi se năpusti asupra neamţului. Acesta n-avu vreme nici să-şi întoarcă capul.

Marcel Dunot îi smulse recipientul şi îl izbi în frunte cu atâta furie, încât bucăţile de sticlă se încrustară în cap.

Neamţul căzu fără suflare la picioarele patului.

— Amphoux! Theo! Băiatule! Iată-mă lângă tine, strigă Marcel Dunot, aplecându-se asupra amicului său.

Dar îşi reţinu un ţipăt de groază: faţa rănitului era violetă, aproape neagră, ca a unui om asfixiat. Cu multă greutate, marseiezul deschise gura însângerată şi murmură:

— Marcel... tu eşti? Mor... adio... a...

— Mii de bombe! Nu, nu mori!... Te voi îngriji eu! Vei vedea... Theo!

— Sunt... mort... nu... mai pot... res... pi... ra... Adio!... Trăiască Franţa!...

— Theo! strigă Marcel cu vocea înecată în lacrimi... scumpul meu Theo...

Galvanizat, Amphoux se ridică cu o sforţare. Ochii lui aveau strălucirea de altă dată.

— Moarte nemţilor! strigă el şi căzu pe spate, ţeapăn.

— Ah! bandiţii! urlă Marcel, galben de mânie. Da, moarte nemţilor! Vei fi răzbunat, Amphoux, tu şi ceilalţi.

Un zgomot de paşi îl făcu să-şi întoarcă privirea: în pervazul uşii, văzu şase oameni, infirmieri şi marinari, care priveau scena aceasta cu uimire. Prin poziţia lor, ei nu putură observa cadavrul infirmierului neamţ.

Văzându-i Marcel se ridică, ca electrizat, smulse un drug de la un pat de fier şi, cu arma aceasta în mână, se năpusti asupra nemţilor. Atacul său fu atât de neaşteptat, încât cei trei indivizi care se aflau în primul plan căzură cu ţestele sfărâmate, înainte de a fi putut schiţa un gest de apărare.

Ca un turbat, Marcel Dunot trecu peste trupurile lor şi se repezi la ceilalţi. Aceştia se dăduseră înapoi pe un coridor îngust care ducea la o scară. Regele boxerilor aruncă bara de fier, care era prea lungă pentru această arenă de luptă, şi se năpusti cu pumnii strânşi asupra

nemţilor.

Apucă pe unul de barbă, îi zdrobi ţeasta de perete şi ridicând trupul fără viaţă, îl azvârli în mijlocul hoardei înspăimântate a bandiţilor. Apoi, profitând de panica produsă, se aruncă asupra lor, culcă la pământ doi cu lovituri de picior şi, ajungând la scară, sări treptele ieşind pe punte.

De abia avu timp să observe că *Thor* gonea cu toată viteza pe marea liniştită. Zece marinari, înarmaţi cu săbii, îl înconjurară din toate părţile.

— Predă-te! strigă ofiţerul-comandant, îndreptând două revolvere asupra lui Marcel Dunot.

Dintr-o ochire, aventurierul îşi dădu seama de situaţie; pentru a ajunge la ofiţer, trebuia să treacă printre marinari, ale căror săbii luceau ameninţătoare. Ofiţerul ar fi avut tot timpul să-l ciuruiască de gloanţe.

Întreprinderea era imposibilă.

Dar regele boxerilor nu-şi pierdea sângele rece. A muri, fără a se răzbuna pe duşmani, nu-i părea vrednic de dânsul.

— Mă predau! spuse el simplu, ridicând braţele.

Fu înconjurat imediat, legat şi zvârlit pe punte. Vântul îngheţat care bătea îl făcea să tremure.

— Aşa, ţi-e frică, domnule Dunot, mârâi ofiţerul.

— Te înşeli, sunt numai surprins, spuse Marcel.

— Surprins? De ce?

— Uite cum stau lucrurile. De câţiva ani am asupra mea o figurină de porţelan, pe care am cumpărat-o în China. E atât de slută figurina asta, încât credeam că nu voi întâlni niciodată alta mai pocită ca ea... Văzându-te pe dumneata, îmi dau seama că am greşit...

Ofiţerul, care începuse să asculte cu atenţie, înţelese în cele din urmă că francezul îşi bătea joc de el.

— Ah! îţi arde de glume, domnule Dunot. Să

aşteptăm până mâine dimineaţă, când te vom spânzura, să vedem dacă îţi vei mai păstra ironiile.

Un fluierat scurt întrerupse vorba ofiţerului. Acesta dădu un ordin marinarilor care stăteau smirnă şi apoi se retrase. Fu urmat de ceilalţi, afară de doi care îl luară pe Marcel şi se îndepărtară cu dânsul.

Cu toată situaţia tragică în care se afla, Marcel Dunot nu-şi pierduse calmul. El observă că vaporul îşi micşora viteza. Ce se întâmplase?

În timp ce urcau scara cu el, Marcel îşi aruncă privirea spre larg.

În jurul Thor-ului marea era liniştită şi pustie. Nu se zărea nimic la orizont. Totuşi, pretinsul vapor-spital îşi încetinea mersul. Marinarii forfoteau pe punte, întinzând nişte tuburi de cauciuc. Alţii pregăteau bărcile. Misterul creştea necontenit.

Deodată, Marcel Dunot îşi reţinu un strigăt, zărind la vreo cinci sute de metri de *Thor* un minuscul punct roşu, care părea că se iveşte din apă. Se ridica din ce în ce şi, regele boxerilor observă că era fixat la capătul unui cilindru negru. Cilindrul la rândul său, se sprijinea pe o turelă care se ivea şi dânsa din apă. După câtva timp Marcel Dunot văzu că turela era plasată în centrul unei platforme lungi aşezată la nivelul apei.

Se ivise un submarin!

Pe punte, la o deschizătură a turelei, apărură trei forme. Aproape imediat o barcă de pe *Thor* abordă submarinul. Cei trei necunoscuţi se îmbarcară şi barca se întoarse imediat spre falsul vas-spital.

Puţin după aceea, submarinul se apropie încet de *Thor*. Cele două vase erau acum paralele, la o mică distanţă.

Datorită luminii numeroaselor lămpi din jurul lui Thor, Marcel Dunot putu să examineze submarinul. Era aproape

tot atât de lung ca şi nava-spital şi vopsit în verde-închis, fără niciun semn distinctiv.

Trei marinari în haine groase de lână albastră cu nasturi de aur ai marinei germane, cu cizme de cauciuc, ieşiră în faţa turelei.

O discuţie scurtă se încinse de la un vapor la altul.

Un marinar de pe *Thor* aruncă spre submarin o frânghie subţire, pe care unul din marinarii submarinului o prinse din zbor şi o trase spre dânsul. De această frânghie era legat capătul unui tub de cauciuc ce se afla pe puntea lui *Thor*. Imediat marinarii submarinului fixară tubul de cauciuc de o valvulă de aramă înşurubată în puntea navei lor.

— Gata! Pompaţi! strigă unul dintre ei. Încet!

Marcel Dunot, căruia nu-i scăpase niciun amănunt al acestor pregătiri, înţelese deodată rostul lor: *Thor* aproviziona submarinul nemţesc cu benzină.

Şi în timp ce se făcea această operaţie, crucea roşie şi banda verde luminoasă – semnele vapoarelor-spital – continua să strălucească, sfidător, în noapte. Dacă ar fi trecut pe acolo un crucişător englez sau francez, cum ar fi putut să-şi închipuie ce se petrecea, chiar sub ochii săi?

— Haide! mai repede! strigă unul din marinarii submarinului.

— Mai repede! se repetă pe bordul lui Thor.

— Pregătiţi uleiul! făcu o altă voce.

Marcel Dunot nu mai avu timp să vadă mai departe.

Dintr-un gang lateral apăru deodată un individ înfăşurat într-o manta largă de stofă neagră, ai cărui nasturi străluceau în întuneric şi era să cadă, lovindu-se de picioarele aventurierului.

— Ah! Cum, păcătoşilor, i-aţi lăsat aici? Sunteţi nebuni! urlă el în nemţeşte, aplecându-se asupra lui Marcel Dunot.

— Domnule vă căutam, locotenentul von Stuck a...

— Stârpituri şi javre ce sunteţi! Duceţi pe banditul acesta la infirmerie. Şi supravegheaţi-l! A văzut prea multe!

Cei doi marinari îngânară scuze şi apucându-l pe regele boxerilor, îl coborâră în infirmerie, de unde fugise cu o oră în urmă.

Paturile erau acum pline. Erau ocupate de marinarii şi infirmierii stâlciţi de regele boxerilor. Pe un pat era întins cadavrul neamţului cu barba roşie, care omorâse pe Amphoux experimentând pe el „noul său tratament al rănilor din plămâni”. Tovarăşii săi îi puseseră o haină cu reverele pline de decoraţii. La capătul său ardeau două făclii enorme.

Patul în care murise Amphoux era gol. Văzându-l, Marcel simţi cum i se strânge inima.

— Unde-i amicul meu? întrebă el, când cei doi marinari îl puseră pe un pat vecin.

— L-am aruncat în mare ca pe un stârv! mârâi un infirmier, care se apropie şi puse nişte sârmă de aramă în cătuşele rămase pe gleznele lui Marcel Dunot. Regele boxerilor scrâşni din dinţi şi rămase tăcut; va veni momentul – spera el – când va putea să răzbune toate aceste insulte şi cruzimi.

Aprovizionarea submarinului german se vede că se terminase, pentru că Marcel auzi, după câteva minute, zgomotul surd al turbinelor. *Thor* se urni la drum.

Era aproape de ziuă. Primele lumini se iviră prin geamurile hublourilor luptându-se cu lumina becurilor electrice.

În jurul lui, Marcel Dunot, auzea vaietele de durere ale nemţilor răniţi de dânsul, dar nu dădea nicio atenţie.

Se gândea la Amphoux, la tovarăşul acesta viteaz, cu care trecuse prin atâtea pericole, luptase atât de mult,

până când pieri asasinat într-un mod atât de mişelesc.

În timp ce se lăsa purtat de aceste gânduri, dimineaţa sosise.

Patru marinari intrară deodată în infirmerie şi se apropiară de patul unde era întins Marcel Dunot. Un ofiţer – acela care îl anunţase pe aventurier că va fi spânzurat – îi însoţea.

— Bucuraţi-vă, camarazi! zise el cu voce tare, adresându-se nemţilor răniţi şi culcaţi în paturi, spânzurăm pe agresorul vostru laş.

Se auziră murmure de mulţumire;

— Am vrea să vedem şi noi! declară unul dintre nemţi, care exprima părerea demnilor săi tovarăşi.

— E imposibil! N-avem timp! declară scurt ofiţerul. Haide! continuă el, luaţi-l pe bandit şi să terminăm o dată!

Doi dintre marinari, după ce scoaseră cătuşele de la picioarele lui Marcel Dunot, îl ridicară; în mijlocul strigătelor de moarte scoase de răniţi, micul cortegiu se îndreptă spre scara ce ducea pe punte.

Regele boxerilor se gândi atunci, că e pierdut.

IV

Marinarii care îl duceau pe Marcel Dunot, sosiră pe punte, dar nu se opriră acolo ci-şi continuară drumul spre partea dinapoia vasului.

Trecură de camera maşinilor până în faţa unei cabine cu pereţii de mahon, în care intrară şi depuseră pe prizonier într-un fotoliu.

Marcel Dunot văzu că se află într-un salon luxos mobilat: plafonul, încadrat de o cornişă de stuc era acoperit de o pictură reprezentând pe *Thor*, zeul trăsnetului, în mijlocul curţii sale.

Pereţii erau căptuşiţi cu un fel de stofă galbenă cu

chenar cenuşiu-deschis. Într-un colţ se afla un pian mare... Un covor gros, de aceeaşi culoare cu stofa pereţilor şi cu perdelele de mătase de la ferestre, acopereau podeaua.

În faţa pianului, trei oameni instalaţi în fotolii stil Ludovic XVI, în jurul unei măsuţe încărcate cu lichioruri vorbeau în şoaptă. Toţi trei erau îmbrăcaţi în uniforme de postav negru, cu haina plină de butoni de aur, cu ancore încrucişate pe reveruri, uniforma clasică pe care o poartă yachtmenii din toate ţările.

Se uitară curioşi la Marcel Dunot, pe când marinarii ce-l aduseră, ieşiră.

Aventurierul îşi recăpătase sângele rece; cu toate că era legat, el izbutise să se aşeze în fotoliul său aşa ca să se simtă mai bine.

Unul din cei trei oameni, un bătrân cu barba albă, cu trăsăturile aspre, vorbea o franţuzească perfectă.

— Dumneata eşti Marcel Dunot, nu-i aşa?

— Aşa se spune!

— Răspunde! Şi adu-ţi aminte că Viaţa dumitale e în mâinile noastre!

— O ştiu!

— Aşadar, eşti Marcel Dunot?

— El în persoană!

— Ai asasinat şapte marinari de pe bricul *Bella-Paduana*, ai asasinat de asemenea pe profesorul doctor, von Trottschwein, care îngrijea pe complicele dumitale...

— L-am îngrijit şi eu pe el!

— Îngrijit? Doar n-ai să pretinzi că ţi-ai îngrijit tovarăşul?

— Nu! L-am îngrijit pe doctorul von Schwein!

— Asasinându-l, mizerabile?

— Chiar aşa! L-am îngrijit la fel cum l-a îngrijit şi el pe amicul meu! Cea mai bună dovadă e că îngrijirile noastre au dat acelaşi rezultat!

— Ce cinism! murmură bătrânul uitându-se la zeul *Thor* din plafon, ca să-l ia de martor al indignării sale.

El urmă:

— Ai mai asasinat cinci infirmieri şi marinari de pe acest vapor...

— Înţeles!

— Cinci oameni devotaţi, ca şi mine, ca noi toţi, care parcurg mările ca să îngrijească pe răniţi! Şi mai ai neruşinarea să glumeşti! Meriţi să fi ucis!

— Cum vrei! făcu Marcel foarte calm.

Bătrânul tresări.

— Ascultă bine ce-am să-ţi spun! declară el. Ai fost prins la Mudros, după ce ai săvârşit diferite acte de spionaj în Marea Marmara şi după ce ai fost cauza pierderii torpilorului otoman!

— Aşa! Eu credeam că sunteţi infirmier! declară Marcel Dunot în batjocură. Ca om ce umblaţi pe mare, ca să îngrijiţi de răniţi, faceţi treabă bună!

— Vezi-ţi de interesul dumitale şi răspunde la întrebările mele! După cât ştiu eu, eşti un agent al guvernului francez. Să-ţi mărturisesc că nu te-ai achitat rău de misiunea dumitale. Trebuie să cunoşti deci exact forţele anglo-franceze debarcate la Mudros, precum şi poziţia exactă a minelor puse la intrarea portului pentru a opri submarinele noastre.

Dacă ne dezvălui toate acestea, îţi salvezi viaţa. Cu toate crimele dumitale, ne vom mulţumi să te internăm până la sfârşitul războiului...

— A? făcu Marcel Dunot.

Bătrânul tălmăci această exclamaţie ca un semn de îndoială.

— Poţi să ai încredere! zise el. Eu sunt Fridjoff Thylsen, marele industriaş suedez şi-ţi dau cuvântul meu.

— Cuvântul dumitale de industriaş, de infirmier, de

suedez sau de german? întrerupse Marcel-Dunot.

Omul se făcu palid.

— Destul cu glumele! mârâi el... Sau îmi dezvălui ceea ce-ţi cer şi vom controla – sau te spânzurăm. Îţi dăm cinci minute de gândire.

Marcel Dunot, ce-i drept, nici nu cunoştea amănuntele pe care i le cerea Thylsen, dar dacă le-ar fi cunoscut, fireşte că nu le-ar fi dezvăluit.

Totuşi, văzând faţa palidă de mânie a falsului suedez, el înţelese că Thylsen nu-l ameninţase în zadar. Jucă deci ultima sa carte, aceea, pe care o păstrase până la urmă:

— Faceţi cum doriţi! zise el. Dar poate că veţi regre ta, căci generalul von Blottwein-paşa, care mă aşteaptă la Kolofon, va vedea că nu sosesc! Informaţiile pe care mi le cereţi, nu sunt atât de naiv să vi le dau. Generalul von Blottwein, la care trebuia să mă ducă Mizleh Graki, îmi va plăti desigur mult mai mult.

Argumentul acesta nu era fără valoare. Von Blottwein aştepta cu nerăbdare sosirea prizonierilor şi mai ales a lui Marcel Dunot şi Amphoux. De aceea, regele boxerilor, convins că Thylsen cunoaşte aceste amănunte, i le aminti, sperând că pretinsul suedez nu va îndrăzni să-l lipsească pe Blottwein măcar de unul din cei doi oameni.

Într-adevăr, Thylsen, auzindu-l pe Marcel Dunot, nu putu să-şi reţină un gest de nemulţumire.

Se plecă spre asistentul care era la dreapta sa şi avu cu acesta o discuţie scurtă.

— Eşti bine informat, Marcel Dunot! zise el în sfârşit, ridicând capul, cu un zâmbet rece şi crud pe buze. te vom preda deci generalului von Blottwein-paşa. Şi se pare că vei regreta că n-ai fost spânzurat la bordul vasului *Thor*!

Regele boxerilor nu răspunse. Ajunse la rezultatul pe care-l dorea şi-şi repeta acum proverbul său favorit:

„Cine păsuieşte, nu plăteşte”.

Dacă va ajunge pe uscat, va încerca să iasă din încurcătură, Tot ce dorea deocamdată era un moment de răgaz.

La un semn al lui Thylsen, unul dintre cei de faţă se ridică şi alergă spre uşa salonului pe care o deschise: Marcel Dunot auzi un fluierat.

În mai puţin de cinci minute, se-iviră cei doi marinari care aduseseră pe Marcel Dunot, îl ridicară şi-l transportară în infirmerie, unde fu întins, pe un pat, iar cătuşele îi fură puse la glezne.

Un concert de strigăte furioase salută sosirea sa. Nemţii mai mult sau mai puţin stâlciţi de el şi întinşi în paturile vecine, îl credeau spânzurat de multă vreme, şi acum îl vedeau revenind teafăr şi radios. Un ofiţer veni ca să facă ordine:

— Liniştiţi-vă, camarazi, l-am cruţat deocamdată pe acest spion, ca să-l predăm turcilor, unde-l aşteaptă chinuri mai grele decât spânzurătoarea!

Această declaraţie, împreună cu ameninţarea de a lipsi pe cei mai puţin grav răniţi, de bere şi de varză, linişti pe cei mai turbaţi.

Ziua trecu fără alte incidente, decât insultele aruncate de nemţi la adresa lui Marcel.

Regele boxerilor, indiferent, nici nu răspunse. Se gândea la ceea ce ar spune dacă un crucişător aliat al opri yachtul-pirat şi un ofiţer ar coborî în infirmerie.

Ştia chiar că va fi electrocutat şi căuta o frază, cât de scurtă, ca să poată spune adevăru înainte de a fi ucis.

Se opri la aceste cuvinte, care aveau avantajul de a fi pronunţate repede:

— Ya*cht bos*, dacă venea un ofiţer francez şi *Germany yacht*, dacă venea unul englez.

În vremuri de război lipseşte încrederea; Marcel

spera ca aceste două cuvinte, urmate de moartea sa ar trezi bănuiala în sufletul vizitatorului.

Cât despre el, puţin îi păsa de viaţă, dacă moartea aducea un serviciu Franţei.

Dar vremea trecu fără ca *Thor* să fi fost oprit.

Pe la orele opt seara, un infirmier se apropie de patul aventurierului, aducându-i o gamelă de tablă umplută cu un fel de ciorbă de morcovi, pe care prizonierul fu silit s-o înghită cu ajutorul unei linguri de lemn. Marcel Dunot, care nu mâncase nimic din ajun, nu se lăsă rugat. Şi adormi după câteva minute.

O lovitură violentă în umăr îl trezi. În jurul patului său stăteau câţiva marinari înarmaţi. Zgomotul surd al turbinelor încetase. Nemţii stâlciţi de Marcel îl priveau cu un aer duşmănos.

— Hoch! Scoală, am sosit, bombăni unul dintre marinari, care scoase cătuşele de la picioarele lui Marcel. Marcel se gândea că trebuie să fie două noaptea. *Thor* stătea nemişcat în fundul unui golf strâmt, înconjurat de stânci înalte ce se profilau pe cerul înstelat.

Spre răsărit, se arătau lumini rare, provenite de la casele ascunse în vâlcele.

Marinarii ce-l duceau pe Marcel Dunot se îndreptară apoi spre o scară fixată în coasta lui Thor. Coborâră şi depuseră pe prizonier în fundul unei bărci cu motor ce aştepta lângă platforma inferioară a scării.

Marcel Dunot avu timp să zărească pe bătrânul Thylsen şi pe unul din ofiţerii săi, care şedeau în barcă.

Amândoi erau îmbrăcaţi în nişte mantale largi de postav negru. Nu se mişcau, parcă erau nişte statui.

— *Vohwaeris!* mormăi Thylsen, când Marcel Dunot fu îmbarcat.

Barca o luă repede la goană.

Zbură în tăcere, trei sferturi, de oră.

Regele boxerilor, întins pe spate, tremura de frig. Din cauza poziţiei sale, el nu putu să vadă decât stelele, deoarece marginea bărcii îl împiedica să vadă în jur. Thylsen aprinse o ţigară şi părea ocupat numai cu contemplarea priveliştii.

Nici el, nici tovarăşul său nu pronunţară un cuvânt.

În sfârşit, Marcel auzi cum motorul se opreşte. Barca îşi încetini mersul. Peste două minute, o zguduitură urmată de o trosnitură uşoară, scutură barca. Unul dintre cei trei marinari, care se aflau la bord, sări afară.

Thylsen şi însoţitorul său se ridicară şi păşiră pe un mic debarcader de lemn.

Falsul suedez dădu un ordin în germană. Doi marinari îl înşfăcară pe Marcel de picioare şi de umeri şi-l depuseră pe debarcader.

Thylsen şi însoţitorul său, care stăteau la câţiva paşi, păreau că aşteaptă ceva.

Falsul suedez scoase un ceasornic şi-l apropie de ochi.

— Trei şi zece! murmură el. Şi nu e nimeni!

— Am venit prea devreme, observă complicele său. Dourek trebuie să vină abia la patru...

— Putea să fie aici... Dacă trece vreun crucişător şi ne cere explicaţii...

— O! Domnule comandant, ce să caute pe aici? Suntem doar în afara zonei lor de acţiune.

— Asta nu mă împiedică să doresc să fiu în larg, mormăi Thylsen, care întinse tovarăşului său o cutie de aur plină de ţigări.

— Mulţumesc, domnule comandant! făcu acesta’ din urmă, luând o ţigară.

— Sunt din Zeebruge, dragul meu Lufigang! Le-am ales chiar eu, pe când comandam 327, după ce am împuşcat pe negustorul ce se opunea.

— Ah! Belgienii ăştia sunt toţi o apă! Nişte sălbatici. Noi...

— Mi se pare că-s oamenii noştri! întrerupse Thylsen.

Marcel Dunot, care auzise totul, întoarse capul. El văzu, venind în galop dinspre răsărit un grup de călăreţi.

În curând fură destul de aproape, ca Marcel Dunot să poată recunoaşte că purtau fesuri. Erau turci.

Sosiţi la vreo sută de metri de plajă, se opriră. Numai doi dintre ei continuară drumul, până în faţa lui Thyísen şi Lufigang.

Toţi patru îşi strânseră mâinile şi începură o discuţie vie. Marcel Dunot nu putu prinde decât câteva frânturi. El auzi cuvintele: „*muniţii*, *aeroplane*, *crucişător*, *Bella-Paduana*, *Mudros*, *submarine*" fără să poată desluşi frazele.

Cei patru se apropiară de dânsul şi se uitară curioşi.

— Ăsta-i frumosul Marcel Dunot, care ne-a ucis atâţia oameni: declară bătrânul Thylsen, arătându-l pe regele boxerilor.

— Şi celălalt unde e? întrebă unul dintre călăreţi.

— În această privinţă se potriveşte un cuvânt al doctorului von Trockull... răspunse Thylsen, înmânându-i un plic cenuşiu. *Interesele ştiinţei ne-au silit să-l reţinem la bord*. Generalul von Blottwein va înţelege imediat.

Călăreţul sé înclină şi puse în geanta sa, scrisoarea pe care i-o înmânase Thylsen.

— *Ar* fi trebuit să-l spânzurăm pe acest mizerabil de Marcel Dunot, urmă pretinsul suedez, hoţiile sale merită acest lucru; dar având în vedere dorinţa generalului von Blottwein de a ţine pe acest om la dispoziţia sa, am revenit. Spune generalului că acest Marcel Dunot e unul dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai Germaniei şi că trebuie să fie suprimat.

— Am să-i spun, domnule comandant! Şi pot să vă

asigur de pe acum că pedeapsa sa va fi exemplară. Generalul ţine la asta.

— Va ţine şi mai mult când va citi raportul meu care e alăturat scrisorii doctorului von Trockull... A lipsit puţin ca toate proiectele noastre să fie distruse!

— Generalul von Blottwein e neîndurător, domnule comandant! Justiţia, dragostea de patria germană şi dorinţa de a vă face plăcere îl va decide.

— Mă bazez. Nimic nou pe aici?

— Nu. Continuăm să *suprimăm* pe armeni şi să recrutăm oameni. Generalul e destul de mulţumit.

— Cu atât mai bine! Vă las! Crucişătoarele sunt indiscrete. Cum am convenit, voi fi la Beirut la timp. Veţi primi noutăţi prin T.F.F. Noi...

Marcel nu mai auzi nimic. Cei patru oameni se îndepărtară.

Vorbiră câteva minute. Apoi se apropiară din nou.

Thylsen şi însoţitorul său aruncară o ultimă privire spre Marcel Dunot şi se îmbarcară din nou în barca ce se îndepărta cu toată viteza.

V

Cei doi călăreţi misterioşi, după ce rămaseră câteva minute nemişcaţi, să se uite la şalupa vaporului *Thor* ce zbura pe apa neagră, se apropiară de Marcel Dunot.

Unul scoase Un fluierat prelung. Un om se desprinse imediat din grupul rămas în urmă şi se apropie de cel care fluierase. Amândoi schimbară câteva cuvinte scurte, Apoi omul, un fel de Hercule învăluit într-un caftan de păr de cămilă, descălecă, îl ridică pe Marcel Dunot şi-l puse de-acurmezişul pe cal.

După asta, încălecară şi se alătură tovarăşilor săi. Cei doi necunoscuţi ce discutaseră cu Thylsen îl urmară şi

trecură în fruntea grupului.

Caii porniră imediat la galop spre nord-est.

Marcel Dunot, culcat pe pântece, nu luă în seamă acest lucru.

Cuvintele ciudate ale bătrânului Thylsen, cu privire la Amphoux, îi reveneau în minte: *Interesele ştiinţei ne-au silit să-l reţinem pe bord*.

Ce înseamnă asta? Marseiezul nu era mort şi înecat cum îşi afirmase ofiţerul de pe *Thor*? Ce însemna acest mister nou? Dacă Amphoux ar fi fost mort, Thylsen n-ar fi scris un raport, ar fi fost suficient să-l înştiinţeze pe von Blottwein. Da, dar Thylsen ştia că von Blottwein ţinea să li se aducă pe cei doi francezi şi de aceea pretinsul stăpân de pe Thor nu-l spânzurase pe Marcel Dunot. Aşadar era foarte natural ca Thylsen să trimită un raport scris de doctorul von Trockull, ca să justifice moartea lui Amphoux. În rezumat, se putea foarte bine ca marseiezul să mai fie în viaţă. Von Trockull – care trebuie să fi fost unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi ca infirmieri – avea motive, sub pretextul pretinselor interese ale ştiinţei, să-l reţină pe Amphoux în viaţă ca să studieze efectul tratamentului pe care colegul său îl concepuse.

— Sărmanul Theo! îşi zise Marcel. Oricum, mort nu l-am văzut, aşadar trebuie să fie viu. Dacă e viu, am să-l eliberez; dacă e mort, am să-l răzbun!

Voi regăsi vasul Thor, pe Thylsen şi pe von Trockull şi vom vedea...

Toate aceste gânduri, Marcel Dunot le rumegă de douăzeci de ori în creierul său.

Aşa gândea el, când micul grup sosi în faţa unui lanţ de coline şi intră într-un defileu strâmt, mărginit de ziduri de granit. Cărarea era îngustă. Călăreţii fură nevoiţi să meargă în şir indian. Marcel Dunot, trezit din gândurile sale de această schimbare de decor, se uita la priveliştea

din jurul său şi se întreba. În ce ţară se află! Turcia, Asia Mică poate?

Ziua se apropia treptat. Pe vârfurile colţuroase ale înălţimilor din apropiere, apăru o lumină trandafirie, vestind apropierea soarelui. Caii nechezară şi grăbiră pasul.

În curând defileul se lărgi şi Marcel Dunot, cu toată poziţia sa incomodă, fu în stare să zărească o vale întinsă în care curgea un râu mărginit de copaci goi. La celălalt capăt al văii, un oraş mare se întindea pe coasta unei coline. Soarele, aurea vârfurile acoperişurilor şi din coşuri se desprindeau şuviţe subţiri de fum.

Ajunşi la capătul defileului, călăreţii îşi reluară formaţia, doi câte doi şi îndemnară caii. În curând ajunseră pe malul râului, pe care-l trecură pe un pod mic de piatră şi se îndreptară spre oraş.

Pe şoseaua desfundată, la Vreo sută de metri în faţa primelor case, se afla un pluton de soldaţi turci în uniforme rupte, peticite, roase.

La vederea micului grup, doi dintre ei apucară puştile aruncate de-a valma pe pământ şi prezentară armele cu multă stângăcie.

Unul dintre cei doi indivizi care vorbiseră cu Thylsen răspunse cu un gest scurt al mâinii şi micul grup trecu fără să se oprească. Sosi în curând în faţa unei case pătrate, cu două etaje, cu o terasă italiană, în centrul căreia fâlfâia un steag turcesc imens.

Se auzi o comandă scurtă. Călăreţii se opriră. Cei doi care vorbiseră cu Thylsen descălecară şi se îndreptară spre o poartă ferecată, în faţa căreia se afla un soldat turc mai bine îmbrăcat decât ceilalţi.

Bătu în poartă cu patul puştii. Imediat ce se deschise, cei doi oameni trecură pragul. Călăreţul care-l avea pe Marcel Dunot în şa, luă pe tânărul francez în cârcă

şi intră. Poarta se închise imediat.

Trecu printr-un gang lung cu zidurile de faianţă, cu desene albastre şi galbene şi sosi în faţa unei alte uşi. Un negru mare, cu urechile împodobite cu inele de fildeş, cu picioarele goale, stătea în faţa lor. Fără să spună un cuvânt, deschise uşa şi se dădu la o parte ca să lase să treacă omul cu greutatea în spinare.

Uşa dădea într-un al doilea gang mai strâmt şi mai scurt, luminat foarte slab, de o lampă de aramă, atârnată de plafon. Acest gang, lung de cel puţin trei metri, se termina cu o a treia uşă păzită de un negru îmbrăcat ca şi cei dinainteşicare deschise uşa, fără să spună un cuvânt.

Cocoţat ca un sac pe umerii turcului, Marcel Dunot, care Se uita cu atenţie la tot ce-i înconjura, îşi stăpâni un strigăt de uimire şi admiraţie: a treia uşă se deschise într-o sală de formă octogonală, ai căror pereţi erau tapisaţi cu mătase înfăţişând animale legendare: licorn, lei cu capete omeneşti, peşti monstruoşi...

În centrul fiecăruia din cei opt pereţi ce mărgineau încăperea erau panoplii cu arme de Damasc şi nichelate: scuturi, căşti, pumnale, zale, iatagane.

Plafonul boltit era zugrăvit cu roşu şi împodobit cu arabescuri de aur şi argint. La mijloc atârna un policandru enorm de aramă, lucrat ca o adevărată dantelă de metal; conţinea vreo sută de lămpi mici ale căror flăcări închise în tuburi de sticlă trandafirie răspândea o lumină plăcută.

Podeaua era acoperită de un covor gros de Karamania.

Cu faţa spre uşă, doi oameni şedeau tolăniţi pe un divan larg, acoperit cu mătase roşie.

Unul, gras şi scurt, cu faţa roşie şi doi ochi bulbucaţi, cu un nas enorm, cu o mustaţă sură şi peri aspri şi două favorite de aceeaşi culoare, fuma o ţigară enormă şi purta o uniformă de postav negru de général german. Sinistra

cruce de fier strălucea la gâtul său.

Celălalt individ era un omuleţ uscat şi brun, de vreo 25 de ani, cu faţa măslinie, ochi negri, nasul mic barat de o mustaţă neagră bine răsucită.

Purta uniforma de ofiţer turc, cu galoane de aur peste tot, cu pieptul plin de decoraţii pestriţe şi plăci de diferite dimensiuni.

Dacă fizionomia germanului exprima cruzimea cea mai cinică, aceea a turcului era imaginea vicleană şi a prostiei.

În faţa acestor doi oameni, stăteau nişte măsuţe, încrustate cu argint şi cu fildeş, încărcate cu diverse licheoruri.

Păşind în faţa omului care-l ducea pe Marcel Dunot, cei doi indivizi, care vorbiseră cu Thylsen intrară şi se opriră smirnă în faţa neamţului şi a turcului. La un ordin, Marcel Dunot fu depus pe covor şi omul care-l aduse, ieşi.

Regele boxerilor scoase un oftat de uşurare.

Cu toată puterea sa, cursa aceasta îl sleise. Se simţea puţin zăpăcit. Şezând pe jos, se uită la cei doi indivizi tolăniţi pe divan şi recunoscu, fără greutate în acela caré purta uniforma nemţească, pe unul din invitaţii lui Gaber-Paşa, adică pe generalul von Blottwein.

Era chiar el.

Fără să înceteze să-şi fumeze ţigara, neamţul asculta explicaţiile pe care i le dădea unul din noii sosiţi. La răstimpuri, ochiul său cenuşiu se fixa pe Marcel Dunot, cu o strălucire plină de cruzime, ca un tigrula prada sa.

Von Blottwein, fără să spună un cuvânt, deschise scrisoarea lui von Trokull, pe care i-o înmânase noul venit şi, cu toate că era de opt pagini, o citi repede. O îndoi, o puse într-un buzunar, se ridică, tuşi, îşi suflă nasul şi aruncând mucul de ţigară într-o farfurioară de aramă, mormăi adresându-se ofiţerului turc de lângă el.

— Aşa! Nu avem decât pe unul, dar e cel mai teribil, dragul meu Muktar.

Spre marea surprindere a lui Marcel Dunot, aceste cuvinte fuseseră rostite în limba ranceză; neamţul nu vorbea turceşte şi turcul nu vorbea nemţeşte. Aşadar, trebuiau să se folosească de limba franceză, pe care o Cunoşteau amândoi.

— Dar bine, domnule general! răspunse Muktar, nu pare să fie atât de teribil. Cred că s-a exagerat puţin.

— Ab, Gott! Nu te încrede în aparenţe, *von cher*! Nu-i cunoşti pe francezii ăştia! Acest om a omorât mulţi soldaţi otomani de-ai lui Gaber-Paşa, a reuşit să iasă dintr-un sac de paie în care a fost băgat şi l-a înecat în Marea Marmara pe generalul von der Pütz, pe Gaber-paşa şi pe marinarii care erau cu dânşii!

Apoi, a reuşit să dea de ştire unui blestemat de submarin englez, care a scufundat torpilorul otoman, ce-l urmărea şi...

— E de necrezut, murmură tânărul Muktar, examinându-l pe Marcel Dunot cu un aer cam bănuitor.

— Aşa-i! şi pot să spun cu atât mai mult cu cât am fost oaspetele lui Gaber-Paşa şi am ajutat la arestarea acestui mizerabil şi a tovarăşului său.

Precum ştii, spionii noştri l-au regăsit pe Marcel Dunot şi pe complicele său la Mudros, unde i-a debarcat submarinul englez. Cum am aflat, am ordonat să sé facă tot posibilul ca să fie aduşi în faţa mea, ca să-i pedepsesc... şi cunoşti ultima lor faptă? Au pus stăpânire pe Bella-Paduana şi ar fi dus-o cu siguranţă la Mudros dacă Thor n-ar fi intervenit, din fericire!

— Extraordinar! făcu tânărul Muhtar.

— Dar totul are un sfârşit şi acum îl avem la mână pe vinovatu principal! auzi, Marcel Dunot? întrebă von Blottwein privindu-l pe regele boxerilor cu ochii săi cenuşii.

— Aud! răspunse Marcel Dunot, nepăsător.

Von Blottwein rămase tăcut timp de trei secunde.

— Puteţi pleca zise el în sfârşit, celor doi indivizi care îi aduseseră scrisoarea de la Thylsen.

Marcel Dunot, rămase singur cu von Blottwein şi Muhter.

Generalul neamţ scoase un revolver şi îl puse pe măsuţă aproape de tot, cu un tip ca Marcel Dunot nimic nu e sigur!

Dar era inutil, pentru că regele boxerilor era prins într-o reţea de frânghii, care interzicea cea mai mică mişcare.

Cu toate acestea, Muhtar, mai fricos decât von Blottwein, apucă un cordon de mătase ce comunica, se vedé, cu un clopoţel şi-l ţinu în mână, gata să tragă.

— Domneşte încrederea! murmură Marcel Dunot, care văzuse aceste preparative.

Von Blottwein îi aruncă o privire de viperă:

— Marcel Dunot! eşti un spion şi un asasin! zise el cu o voce seacă. Noi, germanii, înainte de toate facem dreptate. De aceea am ţinut să te pedepsesc, personal, pentru crimele tale. Auzi?

— Aud foarte bine, precum am avut onoarea să vă spun şi mai înainte! spuse Marcel.

— Am hotărât să te ungem cu ulei şi să-ţi dăm foc. Şi nu mai târziu decât în seara asta! reluă von Blottwein, fixându-l pe Marcel Dunot, ca să vadă efectul produs de aceste cuvinte.

Regele boxerilor rămase calm, ca şi cum vestea teribilă nu îl privea.

— Un chin în toată regula. Opt ore de suferinţă! urmă neamţul. N-o să te lăsăm să arzi dintr-odată. Vei fi stins de 15 ori.

— Vă mulţumesc! făcu Marcel Dunot înclinând capul.

Von Blottwein sări ca ars.

— la seama! urlă el. Dacă vreau, pot...

— Să mă stingi de 16 ori în loc de 15... Nu trebuie să vă ruşinaţi.

— Vom vedea, diseară dacă vei mai fi atât de îndrăzneţ, domnule francez!

— Şi dumneata, grosolan, domnule neamţ!

Faţa lui Blottwein se făcu vânătă, iar Muhtar zâmbea.

Generalul neamţ după ce deschise de două ori gura ca să vorbească, nu mai zise nimic şi întorcându-se spre Muhtar, îl rugă să sune.

Turcul trase cordonul de mătase.

Aproape Imediat se iviră doi negri îmbrăcaţi în halate de mătase.

— În groapa condamnaţilor la moarte! pronunţă Muhtar în turceşte.

— Să fie bine păzit! De altfel, voi veni să-l văd! mormăi von Blottwein...

Muhtar avu un zâmbet de cruzime.

— Chiar dacă n-ar fi legat, i-ar fi imposibil să iasă din groapă, domnule general! zise el.

— Un om obişnuit, da, dar acesta! În sfârşit, o să am eu grijă! zise neamţul.

La un semn al lui Muhtar, cei doi negri îl înşfăcară pe Marcel Dunot şi ieşiră în tăcere.

După ce parcurseră câteva coridoare lungi, dădură într-o grădină vastă plantată cu pomi fructiferi. Traversară grădina şi sosiră în faţa unui zid înalt, în lungul căruia, din zece în zece metri, erau săpate în pământ nişte deschizături cu un diametru de un metru. Aceste deschizături dădeau în silozuri, un fel de gropi adânci de aproape trei metri, de forma unei pâlnii răsturnate.

Marcel Dunot fu coborât într-una din ele, cu ajutorul unei frânghii.

Pământul era acoperit cu un strat gros de nămol îngheţat.

Bietul băiat, fiind legat, nû a izbutit să se ridice şi trebui să rămână răsturnat în nămol. Tremura'.

„Bine că am să mă încălzesc diseară!" murmură el, cu ironie, în timp ce pe deasupra capului său, cei doi negri închideau deschizătura, punând un capac mare de fontă.

Se îndepărtară imediat, dar câteva clipe mai târziu Marcel Dunot auzi zgomot de paşi şi zări o umbră: era un soldat turc, cu baioneta la armă, care făcea de santinelă la unica ieşire din siloz.

„Dacă ies din încurcătura asta, gândi Marcel Dunot, cam trist, cu tot curajul său, să ştii că sunt un om cu noroc. Până atunci, mai că aş mânca ceva". Ei, prietene, zise el în turceşte, n-ai ceva să-mi dai să mănânc?"

Soldatul tresări şi, aplecându-se spre deschizătura gropii mormăind:

— Ai să taci, câine? sau vrei să-ţi bag un glonte în pielea ta spurcată?

Marcel Dunot nu răspunse. Istovit, înfometat, legat, aruncat în fundul unei gropi noroioase şi îngheţate, trebuia să aibă răbdare.

Orele treceau monotone. Marcel Dunot, cu tot curajul său, se simţi cuprins de deznădejde. De astă dată, doar o minune putea să-l mai salveze. Îl aştepta moartea!

Şi ce moarte oribilă! Ars de viu! îi promisese von Blottwein. Şi regele boxerilor ştia că neamţul se va ţine de cuvânt.

Nu-i era frică de moarte. O înfruntase de douăzeci de ori, de o sută de ori, cu zâmbetul pe buze, în furia luptei. Dar să moară aşa, încet, să simtă cum carnea i se arde, cum oasele pocnesc, era de o mie de ori mai rău.

Marcel Dunot era pradă gândurilor sale triste, când auzi nişte paşi deasupra lui. Tresări. Veneau ca să-l ia? Dar

nu. Von Blottwein îi spusese că abia la noapte va avea loc chinul şi până atunci mai era. Paşii se apropiau. Marcel, ridicând capul, zări deodată, aplecat peste deschizătură, feţele hidoase şi batjocoritoare ale lui Blottwein şi Muhtar.

— Ei bine? rânji neamţul, ţine mult, domnule Marcel Dunot? Răbdare! Răbdare! E deja ora trei...

Regele boxerilor se îndreptă ca să nu dea ocazia duşmanilor săi să se bucure de tristeţea sa.

— Fiecare la rândul său! răspunse el.

Von Blottwein avu un gest de furie. Dacă Muhtar nu l-ar fi ţinut, ar fi căzut în groapă!

Cei doi complici se îndepărtară. Cu chiu cu vai Marcel se propti de perete şi se cufundă iar în gânduri.

Fulgi de zăpadă, căzură la picioarele sale. Cerul se întunecase şi scutura pe pământ o ploaie de fluturi albi.

În câteva clipe, un strat de câţiva centimetri de zăpadă acoperi pământul noroios din groapă.

Marcel Dunot pătruns de frig până la oase, fu nevoit să se ridice. Cu toate frânghiile ce-l legau, el izbuti. O speranţă slabă i se ivi: poate von Blottwein va amâna execuţia, din cauza frigului. Şi în acest răstimp, putea să se ivească o ocazie favorabilă.

În curând se făcu noapte.

Deodată, un zgomot de paşi ajunse până la urechile sale. Deasupra lui, zări o lumină slabă care creştea mereu, iar vocile se făceau din ce în ce mai clare. Regele boxerilor îşi stăpâni un fior.

Veneau să-l ia? Sosise momentul?

Se reculese.

A fost însă o alarmă falsă.

Lumina slăbi şi dispăru. Se făcu din nou tăcere. Dar pentru puţin timp. Lumina apăru din nou. Pe pământ răsunară paşi, înăbuşiţi de zăpadă.

Ridicând capul, Marcel zări mai întâi câteva umbre,

apoi patru soldaţi turci, ce puteau fi recunoscuţi după fesurile lor.

— Să sfârşim odată! mormăi unul dintre ei, probabil şeful.

Spre marea, sa surpriză, Marcel Dunot văzu cum turcii împingeau un fel de balot spre deschizătura silozului. Balotul acesta, legănându-se în aer, căzu greoi la picioarele regelui boxerilor.

Marcel Dunot auzi un geamăt sălbatic...

Se trase lângă „balot” şi văzu că era de fapt un om înfăşurat într-un cojoc şi legat cobză. Mai mult nu putu să vadă pentru că soldaţii turci se îndepărtară, cu ei torţele care luminaseră groapa.

— Cine eşti? îl întrebă Marcel în turceşte pe noul său tovarăş de nenorocire.

Un sunet nedesluşit îi răspunse. Ghici că omul era legat la gură. Cu dinţii, el izbuti, după lungi sforţări să-i scoată bucata de lână ce-i lega gura. Necunoscutul scoase un oftat lung şi bâlbâi câteva cuvinte pe care Marcel nu le înţelese.

— Ce spui? repetă Marcel Dunot tot în turceşte.

— Vă mulţumesc; răspunse omul, în aceeaşi limbă.

— Sunt armean... şi credeam că am dat de un compatriot.

— Nu. Eu sunt francez.

— Francez? strigă necunoscutul în franceză. A! Sunt mulţumit...

— Am trăit mult timp la Paris, sunt doctorul Ardobast Hemijian, din Van...

— Unde ne aflăm? îl întrerupse Marcel Dunot, sperând să afle o dată unde se află.

— La Eski-Adalia, îi spuse armeanul. Am îngrijit un ofiţer german şi am făcut tot ce am putut. Dar omul n-a vrut să respecte sfaturile mele şi a murit ieri de o

indigestie... N-am, mai putut face nimic!

Dar, fără să mă asculte măcar, generalul von Blottwein a poruncit să fiu aruncat în această groapă, în aşteptarea serbării pe care o dă în noaptea asta colonelul Muhtar-bey, şi la care vor fi arşi de vii mai mulţi prizonieri. Toate silozurile din grădină sunt pline... Turcii n-au vrut să mă arunce în aceasta, dar în celelalte nu mai e loc.

— Da, înţeleg, murmură Marcel.

— Ne aşteaptă o moarte tristă, domnule...

— Marcel Dunot! se prezintă regele boxerilor...

— Tristă şi îngrozitoare, urmă Ardobast. Cu patru zile în urmă am asistat la moartea unora din compatrioţii mei. Chinul lor a durat toată noaptea... E oribil!

Şi când te gândeşti că şi pe noi ne aşteaptă o astfel de moarte.

Armeanul suspină.

— Eşti rănit? întrebă Marcel Dunot.

— Nu. De ce? făcu surprins Ardobast.

— Când ai căzut, ai strigat.

— Da. Lovitura a fost destul de tare. Dar noroiul a mai atenuat căderea...

— Foarte bine. Nu eşti bolnav?

— Nu...

— Foarte bine. Nu te mişca; am să-ţi dezleg frân ghia de la mâini cu dinţii. După aceea, mă vei dezlega tu...

— Da. dar...

— Apoi vom fugi sau vom fi ucişi; mai bine decât să fim fripţi ca puii de găină. Nu mişca!

Cum avu mâinile libere, Ardobast, fără să spună un cuvânt, se ocupă de regele boxerilor. În câteva minute, acesta fu eliberat de frânghiile ce-l legau.

— Acum îmi vei servi de scară, şopti Marcel la urechea lui Ardobast. Am să ucid santinela şi te voi ajuta să ieşi!

— Înţeleg! zise scurt doctorul.

În situaţia în care se aflau, secundele valorau cât minutele, iar minutele cât anii. Trebuiau să lucreze repede.

Amândoi pricepeau situaţia. În tăcere, Ardobast se aşeză în mijlocul gropii. Marcel Dunot, ridicând capul, înţelese că soldatul turc ce păzea silozurile nu putea' să-l vadă. Atunci, îşi adună toate puterile, sări ca o pisică pe umerii armeanului care se ţinu bine, apoi îndreptându-se, ridică braţele, înfipse mâinile sale muşchiuloase în marginea de piatră a silozului şi, cu un salt, sări pe marginea deschizăturii.

Santinela era la vreo cinci paşi de acolo, cu spatele spre regele boxerilor. Baioneta pusă la armă strălucea în întuneric.

Marcel Dunot se ridică. Din trei salturii ajunse până la soldatul turc, fără ca acesta să-l fi auzit. Pumnul său formidabil se abătu ca un ciocan în ceafa santinelei.

Omul căzu ca trăsnit, cu şira spinării zdrobită.

Din fericire, zăpada înăbuşi zgomotul căderii.

Marcel Dunot fugi spre deschizătura silozului ca să-l ajute pe Ardobast să iasă de acolo, când se opri, înlemnit, văzând printre arborii desfrunziţi cum se deschise o uşă din casa lui von Blottwein şi un om se îndreptă spre siloz.

Totul era pierdut? Nu! Marcel se aplecă, iute, peste trupul turcului îl ridică, îl duse după un tufiş, îi scoase mantaua, şalul şi fesul. Apoi luă puşca otomanului şi se sprijini cu patul de siloz.

Era şi timpul! Omul venea.

— Ei Ali? strigă el, adresându-se celui pe care-l credea santinelă, vino aici, măi porc de câine!

Marcel recunoscu vocea, era a colonelului Muhtar-bey.

Regele boxerilor se supuse. Numai că, ajuns la doi metri de colonel, îi înfipse baioneta în piept. Atins în inimă,

Muhtar-bey se prăbuşi la pământ.

Marcel Dunot, scoţând arma din pieptul ofiţerului turc, îi desfăcu turbanul lung de mătase ce-i încingea capul, fugi spre groapa unde rămăsese Ardobast şi, aşezându-se lângă deschizătură, dădu drumul turbanului:

— Agaţă-te pe asta! îi zise el încet, şi ţine-te bine.

— Gata! răspunse armeanul.

Marcel Dunot îl scoase din siloz în câteva clipe.

— Ia mantaua şi fesul ăsta! îi zise el, scoţându-şi mantaua soldatului turc. Repede. Eu îmi pun hainele Colonelului Muhtar...

Tot vorbind astfel, regele boxerilor scoase lui Muhtar-bey şuba îmblănită şi uniforma pe care o puse pe el după ce-şi scoase propriile haine.

— Acum mai merge! murmură trăgându-şi cizmele ofiţerului turc.

Cu un gest vioi îşi încinse centura de piele cu filigran de aur, de care erau legate sabia şi tocul de revolver şi spuse:

— Acum nu ne-a rămas decât un singur lucru de făcut, să-i aruncăm pe cei doi oameni în siloz – în locul nostru; şi aşa socoteala are să fie încheiată.

Terminară repede. Apucară de mâini şi de picioare corpurile celor doi otomani şi le aruncară în gropile noroioase.

— Şi acum, înainte! declară Marcel. Cu atât mai rău pentru Cei care îi vom întâlni: trebuie să scăpăm, sau să murim!

— Cunosc locul, explică Ardobast. La capătul zidului e o portiţă...

— Cu o santinelă, fireşte!

— Nu... Cel puţin zilele trecute nu era.

— Vom vedea! Haidem! termină Marcel.

O porniră de-a lungul silozurilor de unde se înălţau

glasuri jalnice.

Aşa cum spusese Ardobast, la capătul zidului era o portiţă, dar înainte de a ajunge acolo, fugarii zăriră, în întuneric, câţiva soldaţi ce stăteau sub streaşina unei colibe.

— Să mergem în altă parte! murmură Marcel Dunot oprindu-se. Oamenii aceştia ne-ar recunoaşte şi ar da alarma înainte de a-i putea ucide... Nu cunoşti altă ieşire?

— Grajdurile. Dar sunt în celălalt capăt.

— Să mergem.

În câteva minute ajunseră în faţa unei clădiri cu un etaj, unde era lumină la o singură fereastră.

În faţa porţii larg deschise, doi soldaţi turci, în mantale groase, vorbeau în şoaptă.

— Vei împlânta baioneta într-unul, eu îl dau gata pe celălalt cu sabia! şopti Marcel.

Planul fu îndeplinit.

Cei doi turci, care se puseră în poziţie de drepţi, zărind fireturile de aur ale uniformei pe care o purta Marcel Dunot, fură trecuţi prin săbii, înainte de a înţelege despre ce e vorba.

— Poarta e acolo, în colţ! explică Ardobast, arătând cu mâna, *o* deschizătură îngustă, făcută la câţiva metri de locul unde zidul se unea cu clădirea grajdurilor.

— Un minut! făcu Marcel. De ce să mergem pe jos dacă avem cai! Luăm fiecare câte unul.

Spunând acestea, intră în grajd, urmat de Ardobast.

Dintr-o privire, Marcel Dunot îşi alese cel mai bun armăsar. În timp ce era ocupat cu înşeuatul, auzi un concert de horcăituri şi nechezat înăbuşit

— Ce-i? strigă Marcel întorcându-se.

— Nimic! explică Ardobast cu nepăsare, am ucis ceilalţi cai ca să nu putem fi urmăriţi!

Într-adevăr, în afară de un cal ales de armean, toţi

ceilalţi erau pe moarte, cu inima străpunsă de prevăzătorul Ardobast. Podeaua era plină de şuvoaie de sânge.

— Bietele animale! murmură Marcel înduioşat.

— E război şi pentru ele, domnule Dunot! observă Ardobast.

Cei doi fugari izbutiră, cu greu, să scoată armăsarii din grajdul însângerat.

În sfârşit ajunseră afară... Poarta făcută de zid era închisă. Cu ajutorul baionetei, Ardobast desfăcu broasca. Ţinând caii de frâu, cei doi oameni trecură prin poartă.

De astă dată, erau liberi!

Săriră în şa şi se îndepărtară în galop nebun.

Zăpada care cădea mereu, acoperea pământul cu un covor gros, ce înăbuşea zgomotul copitelor.

În câteva minute, fugarii traversară orăşelul şi ajunseră în câmpie.

— Marea e spre sud, făcu Ardobast. Putem ajunge acolo spre ziuă şi...

— Nu! Să mergem spre nord! Von Blottwein şi turcii lui ne vor căuta spre sud, trebuie să-i înşelăm.

— Aşa-i, mărturisi armeanul.

Şi fugarii, fără să mai vorbească, îşi îndreptară caii spre nord.

VI

Toată noaptea, Marcel Dunot şi Ardobast Hemijian zburară peste câmpia pustie. La miezul nopţii, zăpada încetă să mai cadă. Fugarii nu încetară însă, goana lor îndrăcită. Când miji de ziuă, zăriră în faţa lor o pădurice de brazi.

— Putem să ne odihnim aici! propuse Marcel Dunot arătând perdeaua de copaci. Caii sunt istoviţi!

Ardobast fu de aceeaşi părere. Cei doi oameni se îndreptară, imediat, spre păduricea, în care intrară.

Se opriră în mijlocul unui luminiş foarte mic unde creşteau brazi şi goruni tineri pe care caii începură să-i despoaie de coajă.

Marcel şi tovarăşul său, cu toate că erau tot atât de înfometaţi ca şi armăsarii lor, nu aveau însă ce mânca. Dar fuga îi obosise într-atât, încât resimţeau mai ales, o nevoie imensă de odihnă.

Se întinseră sub crengile mai joase ale unui brad şi adormiră imediat.

Un nechezat zgomotos îl trezi pe Marcel Dunot.

Se ridică într-o clipă, cu mâna pe revolver şi printre ramurile bradului care îi ocrotea, zări doi indivizi înfăşuraţi în mantale de postav cenuşiu, pe cap cu nişte turbane şi care scoteau hamurile bogate de la cai. Nu erau decât doi hoţi. Din cauza poziţiei lor, nu puteau să-l zărească pe Marcel şi pe tovarăşul său.

Într-o clipă, Marcel Dunot înţelese folosul pe care-l putea avea de pe urma acestei întâmplări. Se ridică încet, ieşi de sub ascunzişul dintre ramuri şi se îndreptă spre cei doi indivizi. O piatră ascunsă sub zăpadă îl făcut să cadă, dându-l astfel de gol.

Cei doi necunoscuţi se întoarseră, îl zăriseră şi scoaseră fiecare câte un cuţit lung şi se aruncară peste regele boxerilor.

Marcel, spre norocul lui, luase cu sine sabia. O scoase din teacă şi fandând, străpunse pieptul turcului ce-i era mai aproape. Celălalt, văzând cum stau lucrurile, vru să fugă. Marcel Dunot nu-i dădu răgaz! Lăsându-şi sabia îl ajunse din trei salturi şi, cu pumnul său formidabil, îi zdrobi capul. Ucis pe loc, omul se întinse în zăpadă.

— Ce e? făcu armeanul care se trezise.

— O nimica toată! îl anunţă Marcel Dunot. Doi turci

au vrut să fure hamurile de cai şi...

Un zbierăt sonor acoperi vocea regelui boxerilor.

— O! O! Sunt şi măgari pe aici! Trebuie să-i vedem!

— Trebuie să fie aproape! zise Ardobast.

Cei doi oameni se puseră pe căutate, fiecare în altă parte.

— Sunt aici! strigă deodată Marcel Dunot descoperind doi măgari cenuşii, uscaţi şi ciupiţi, legaţi de un brad. Pe şa avea fiecare felurite lăzi şi o mulţime de saci, cu lucruri de toate felurile: ghemotoace de aţă, oglinjoare, cuţite, cutii cu chibrituri, bretele, şireturi.

— Un adevărat bazar! murmură Marcel uimit.

— Da, se vede că sunt nişte negustori ambulanţi! Fără îndoială, sirieni, explică Ardobast apropiindu-se.

Inventarul mărfurilor fu făcut repede. Într-o cutie regele boxerilor descoperi o pâine neagră, două bucăţi de brânză şi o bucată de carne de oaie sărată. Prada fu împărţită imediat şi înghiţită de fugari.

— Am şi avut nevoie! făcu Marcel, după ce înghiţi ultima bucată. Acuma mă simt mai bine! Sirienii ăştia au sosit la timp! Mulţumită lor vom ieşi din încurcătură. Acum îmi scot gradul de colonel. E sigur că am fost semnalaţi. Turcii vor căuta peste tot doi indivizi îmbrăcaţi unul soldat şi celălalt colonel.

Fugarii se întoarseră în luminişul unde lăsaseră caii şi cadavrele celor doi negustori. Marcel şi Ardobast îşi schimbară din nou hainele. Cei doi erau cam de aceeaşi înălţime cu fugarii. Operaţiunea fu deci uşoară. Marcel Dunot şi Ardobast descoperiră nişte bilete de identitate cu numele de Ali Stiman şi Hassan Buluk, negustori ambulanţi.

— Cu astea putem fi liniştiţi, observă regele boxerilor.

— Acum nu ne rămâne decât să părăsim Turcia, ceea

ce nu va fi chiar atât de uşor.

— Răbdare. S-o luăm de la început. Mai întâi, vreau să mă asigur că n-am uitat nimic în buzunarele vechii mele uniforme!

Prevedere cuminte! Dolmanul colonelului Muhtar conţinea un portofel plin cu bancnote turceşti. Marcel le numără: 57 lire turceşti – mai mult de 1400 franci francezi.

— Paza bună trece primejdia rea! făcu el şi vârî în buzunar hârtiile preţioase.

Acum vom săpa o groapă pentru aceşti doi oameni – şi regele boxerilor arătă spre cei doi negustori – şi pentru caii pe care îi vom ucide. La lucru! După aceea vom hotărî încotro ne îndreptăm.

Cei doi prieteni se puseră imediat pe treabă. Dar pământul era îngheţat şi fugari n-aveau unelte, decât baioneta lui Ardobast şi sabia lui Marcel Dunot.

Noaptea era aproape când isprăviră groapa. Uniformele pe care Ardobast şi Marcel Dunot şi le puseseră când fugiră, fură aruncate înăuntru şi peste ele, trupurile celor doi negustori. Apoi, armeanul, apropiind cei doi cai de groapă le străpunse inimile. Se prăbuşiră peste cadavrele turcilor, imediat. Marcel Dunot şi tovarăşul său astupară groapa pe care o călcară cu picioarele ca s-o niveleze. Împrăştiară pământul care mai rămase şi se opriră obosiţi.

Întunericul puse stăpânire peste împrejurimi... Pe cer, nu se vedea nicio stea.

— Ar fi mai bine să rămânem noaptea aici! propuse Marcel. Cunoşti bine locurile?

— O! Foarte bine!... Suntem la câţiva kilometri de muntele Taurus, la vreo sută de kilometri de Koniat, unde trece calea ferată de la Bagdad la Haidar-Paşa...

— Haidar-Paşa? Dar cine-i şmecherul ăsta?

— E un, oraş ce se află pe Bosfor, în faţa

Constantinopolului. De acolo, cu bileţelele noastre, vom reuşi poate să trecem frontiera bulgară...

— Vom vedea, murmură Marcel. Ascultă, dragul meu Ardobast. Vreau să-ţi spun ceva. Am un prieten care... Dar, s-o luăm de la început.

Şi regele boxerilor, în câteva fraze, povesti aventurile sale cu Amphoux, din momentul când amândoi adormiseră şi fuseseră ridicaţi, la Mudros, de pe vasul Bella Paduana.

— Trebuie să dau numaidecât de Thor, încheie el făcând aluzie la misteriosul vapor-spital.

După câte am auzit, cred că Amphoux, amicul meu nu e mort. Sunt deci de părerea dumitale – să mergem la Constantinopol. Pentru că vreau să mă opresc acolo, ca să culeg informaţii cu privire la acest vapor...

— N-are să fie prea uşor! murmură armeanul.

— Vom vedea... Iată! Iar începe! Să ne adăpostim!

Fulgi mari de zăpadă începură să cadă din cerul negru. Cei doi oameni se adăpostiră sub crengile unui brad enorm şi se întinseră pe pământ.

Erau atât de obosiţi, încât cu tot frigul, adormiră imediat. Se sculară abia a doua zi dimineaţă. Zăpada nu mai cădea, dar pământul era acoperit de un giulgiu alb ce ştergea orice urmă a luptei din ajun. Fugarii se apropiară de măgarii lor, ieşiră din pădure şi se îndreptară spre nord, urmând cursul fluviului Melas.

Mergând cam 30 kilometri pe zi, făcură aproape o săptămână până la Konia. Pe drum, ca să nu trezească nicio bănuială, vindeau mărunţişurile din încărcătura măgarilor, dar vindeau pe un preţ atât de mic, încât, în trei zile, totul fu epuizat.

La câţiva kilometri de Konia, Marcel Dunot izbuti să vândă cei doi măgari pentru o liră turcească.

Cei doi amici sosiră la Konia pe la orele şase seara. După ce mâncară în grabă într-un han, întrebară unde-i

gara şi se îndreptară într-acolo.

— Trenul pentru Constantinopol? îi răspunse lui Ardobast un funcţionar păduchios şi zdrenţăros. Aveţi noroc! Sunt două trenuri pe săptămână. Tocmai astăzi trece unul... pe la orele nouă sau zece seara... dacă n-are întârziere!

Armeanul fericit, cumpără două bilete pentru capitala Turciei şi, cum abia sunase ora şapte, ieşi din gară însoţit de Marcel Dunot.

Amândoi se îndreptară spre o cafenea mică, în faţa căreia vreo duzină de turci, ghemuiţi pe o podea de scânduri putrede, pălăvrăgeau, fumând din narghilele. O lampă enormă de petrol, atârnată de o sârmă prinsă de o grindă, le lumina feţele.

Deodată, ajuns la câţiva metri de cafenea, Marcel Dunot se opri brusc şi-l apucă de braţ pe Ardobast: îl recunoscuse pe Putcheff, spionul bulgar pe care-l scărmănase atât de rău la Mudros.

— Ei bine? Ce ai Dunot? strigă Ardobast, surprins.

— Nimic. Îţi voi explica. Să mergem.

Fără să întrebe mai mult, armeanul îl imită pe Marcel Dunot şi se întoarse. Amândoi se îndepărtară şi se aşezară în faţa unei cafenele apropiate, de unde regele boxerilor urmărindu-l mereu pe Putcheff îl puse pe Ardobast la curent cu situaţia.

— Ce face spionul ăsta la Konia? termină el. Întâlnirea e prea norocoasă ca să nu profit de ocazie. Oriunde se duce, îl voi urmări şi prin el, voi afla unde se află Thor. Dar nu vreau ca din cauza mea să-ţi întârzii călătoria. Vei lua deci trenul şi eu mă voi ocupa de bulgar!

— Credeam că ai oarecare stimă pentru mine, Dunot! făcu armeanul pe un ton de reproş. Dacă n-ainimic împotrivă, rămân cu dumneata şi te voi urma pretutindeni, încotro te vei duce!

— Înţeles! răspunse laconic regele boxerilor, strângând cu energie mâna lui Ardobast.

Dar Putcheff nu se urnea de la locui lui. După ce-şi bău cafeaua, trase câteva fumuri din narghileaua de lângă el. La intervale de timp, schimba Câteva cuvinte cu un vlăjgan ce şedea în faţa sa.

— Mi se pare că am văzut şi poama asta undeva! murmură Marcel Dunot, care se uita la cei doi oameni. Ai! desigur! E unul din vizitatorii de la Grand Cafe Ellennik din Mudros. Putcheff nu-i singur!

La o plădire vecină sună ora opt. Putcheff şi însoţitorul său, plătind consumaţia, se ridicară. Marcel Dunot şi Ardobast îi imitară şi spre marea lor surprindere îi văzură că se îndreaptă spre gară.

„Pleacă şi ei? se întrebă regele boxerilor. Ar fi frumos!”

Nu se înşela. Putcheff şi însoţitorul său intrară în gară! Cu două minute mai târziu, se auzi un fluierat din depărtare.

— Trebuie să fie trenul spre Bagdad! observă Ardobast.

— Sau spre Haidar-Paşa! răspunse Marcel Dunot. Deoarece are deseori întârzieri poate din când în când să vină şi mai devreme şi aşa mai împacă lumea. În orice caz, nu trebuie să lăsăm să ne scape spionii! Hai să vedem ce fac.

Datorită biletelor, cei doi amici ieşiră pe peron şi-l zăriră pe Putcheff cu însoţitorul său, zgribuliţi în mantalele lor, aşezaţi pe una din băncile lipite de zid. Un funcţionar, căruia i se adresase Ardobast, confirmă că era trenul spre Haidar-Paşa.

— Credeam că trece la ora zece! observă armeanul care se temea să nu fie rău înţeles.

— Allah! Sigur că trebuie să treacă la ora zece!...

Uneori trece şi la miezul nopţii... şi toată lumea strigă... Dacă a venit înainte, tot nu eşti mulţumit! Atunci, mă întreb ce trebuie să facem ca publicul să fie mulţumit?

Armeanul, fără să mai insiste, se apropie de Marcel Dunot.

Farul locomotivei se zărea în întuneric. Se auzi un fluierat strident! Trenul stopă lângă peron, într-un zgomot infernal. Era format din vreo şase vagoane, de clasa întâi câteva de a doua, şi mai multe furgoane. pentru animale, unde se înghesuiau soldaţi rezervişti şi câţiva ţărani.

Marcel Dunot şi Ardobast îi văzură pe Putcheff şi pe însoţitorul său că se ridică şi se instalează într-un compartiment de clasa întâi.

— Bună-i meseria de spion! murmură regele boxerilor; flăcăii ăştia nu se dau îndărăt de la nimic.

Cum nu prevăzuseră întâlnirea aceasta, Marcel şi tovarăşul său îşi luaseră bilete de clasa a doua, din motive de economie şi ca să nu fie observaţi;

— Am putea plăti diferenţa! propuse armeanul.

— De ce? La fiecare staţie ne vom asigura dacă nu coboară şi când vor părăsi trenul, vom face la fel, îi vom urma şi vom vedea unde merg şi care-i misiunea lor. Haidem!

Cei doi amici se suiră într-un vagon de clasa a doua, la oarecare distanţă de cel ocupat de Putcheff şi de tovarăşul său. Un sfert de oră mai târziu, trenul plecă – cu o oră mai devreme decât arăta orarul.

Toată noaptea merse cu viteza de 30 kilometri pe oră, oprindu-se la fiecare zece minute fie în nişte staţii mici, fie în plin câmp.

Ţărani, soldaţi coborau sau Urcau; prin geamul portierei, Marcel Dunot zărea lanterne ce se mişcau în umbră. Dar ce-l interesa, era compartimentul unde se aflau bulgarul şi aghiotantul său. În timpul nopţii nu ieşi

nimeni. Se făcu ziuă.

În sfârşit, pe la opt dimineaţa, trenul opri în faţa unei gări destul de importante:

Hara Hussar

Pe peron erau instalaţi vânzători de cafea. Marcel Dunot şi Ardobast comandară fiecare câte o ceşcuţă.

— Atenţie! strigă deodată Ardobast. Iată-i că vin!

Marcel Dunot care-şi ducea ceaşca la gură, se întoarse şi-i zări pe Putcheff şi însoţitorul său. Cei doi spioni, dorind să se încălzească, îşi părăsiseră vagonul şi se îndreptară spre dugheniţa lângă care se aflau regele boxerilor şi tovarăşul său:

— Să bem în linişte, nu ne vor recunoaşte? şopti Marcel.

Şi cu cel mai mare sânge rece, înghiţi dintr-odată conţinutul.

Ardobast păli.

Putcheff şi însoţitorul se opriră la trei paşi de Marcel Dunot.

— Două cafele, repede! comandă spionul bulgar, care

În acelaşi, timp scoase din buzunarul şubei sale o cutie de argint. În timp ce aprindea ţigara pe care o scosese, Marcel Dunot, aruncând câţiva piaştrii negustorului, îl trase pe Ardobast.

Amândoi urcară în compartimentul lor, de unde puteau să-i vadă pe cei doi bulgari, care intrară în vagonul lor, fără să bănuiască prezenţa duşmanilor.

Se auzi un fluierat, trenul se puse în mişcare.

Restul călătoriei se desfăşură fără niciun incident.

Putcheff şi tovarăşul său, aşa cum bănuise Marcel Dunot se duceau la Constantinopol. Nu-şi părăseau vagonul, decât ca să cumpere de-ale gurii.

Regele boxerilor era să se hotărască să-i atace pe cei

doi bulgari chiar în tren, dar fu nevoit să renunţe la acest plan, pentru că de la Eskişer, unde linia de la Angora se uneşte cu cea de la Bagdad, trenul fu invadat de o mulţime de soldaţi şi ofiţeri turci, unii zdrenţăroşi şi desculţi, alţii ţanţoşi şi chipeşi. Toate vagoanele fură luate cu asalt ca şi compartimentul unde se aflau Marcel Dunot şi Ardobast.

De la Eschişer la Haidar-Paşa, trenul făcu aproape 48 de ore. În sfârşit, pe la opt seara, stopă în gara „kolossală” construită de nemţi pe coastele Mării Marmara.

În valuri strânse, călătorii coborâră şi se răspândiră pe peron.

În mijlocul unui zgomot de nedescris, al urletelor şi fluieratului locomotivelor, al pufăitului vaporilor, soldaţii se aliniară şi părăsiră gara. Cât despre civili, aceştia se aşezară la rând ca să treacă unul câte unul într-un birou mic, păzit de o companie de jandarmi turci şi unde patru ofiţeri, doi turci şi doi nemţi, examinau documentele.

Din cauza poziţiei vagonului lor, Putcheff şi însoţitorul său se găseau cu mult înaintea lui Marcel Dunot şi Ardobast.

— Asta-i! Acum or să-mi scape! mormăi Marcel, furios, până să ne vină rândul, ei vor fi departe!

— Dar nu! Las’ pe mine! spuse armeanul. Suntem în Turcia! Se vede că nu cunoşti ţara.

Şi, fără să-i mai explice, Ardobast scoase din buzunar un bilet de cinci lire, îl ţinu între două degete, pe care le ridică la înălţimea feţei şi clipind din ochi, făcu semn şefului jandarmilor.

Acesta, fără să arate că văzuse ceva, făcu ce făcu, şi după câteva secunde se afla, ca din întâmplare, lângă armean.

Ardobast, fără să fie văzut, îi lunecă biletul în mână, murmurând:

— Am vrea să trecem primii; suntem grăbiţi; ai cinci lire dacă trecem, eu şi amicul meu!

Şeful de jandarmi îl linişti cu privirea şi o voce aspră, tună.

— Urmaţi-mă, voi ăştia!

Marcel Dunot şi Ardobast se supuseră. Părăsiră rândul călătorilor şi-l urmară pe jandarm. Acesta se îndreptă spre un birou mic, pe care-l deschise. Regele boxerilor şi tovarăşul său intrară după dânsul; fără să spună un cuvânt, jandarmul, închizând uşa, întinse mâna. Ardobast depuse o hârtie de cinci lire. Omul o vârî în buzunar şi deschise o a doua uşă, care dădea într-un hangar plin cu tot felul de pachete. Jandarmul trecu înainte şi se îndreptă spre un ghişeu de serviciu.

Cu o cheie pe care o scoase din buzunar, deschise uşa şi făcu semn celor doi amici să treacă repede. Ei se supuseră în tăcere şi se treziră într-o ulicioară ce dădea spre care se îndreptară.

Mergând cu paşi mari, cei doi amici înconjurară clădirile de lângă gară şi ajunseră în faţa uşii păzite de doi soldaţi turci, prin care ieşeau călătorii după ce-şi dovedeau identitatea.

Se amestecară în mulţimea hotelierilor şi hamalilor care aşteptau şi-i zăriră pe Putcheff şi însoţitorul său.

Cei doi spioni, respingând ofertele hotelierilor, trecură prin mulţime şi se îndreptară spre cheiul de îmbarcare al feribotului ce lega Haidar-Paşa de Constantinopol. Marcel Dunot şi Ardobast îi urmară.

Cheiul din fericire, era puţin luminat, atât din lipsă de energie cât şi de teama submarinelor engleze ce străbăteau Marea Marmara. Regele boxerilor şi tovarăşul său putură deci să ia bilete pentru Constantinopol.

Puntea micului vas – un vaporaş lung de vreo 40 de metri – era înţesată de lume.

Marcel Dunot şi Ardobast putură, deci, să se apropie uşor de Putcheff şi însoţitorul său. Cei doi bulgari, sprijiniţi de balustradă, vorbeau în şoaptă.

— În sfârşit, am sosit, oftă aghiotantul lui Putcheff. Nu ne-a fost aşa de uşor... Cele o mie de lire le-am câştigat cinstit.

— Kylas, dacă gândeşti că le încasăm chiar acum, te înşeli. Comitetul, mai are nevoie de noi.

— În orice caz, ne-or lăsa câteva zile la Constantinopol.

— Ce vrei să-ţi spun? Nu cunosc pe niciunul din comitet; vin pentru prima dată. Dar după câte mi-a spus Tripulos, nu ne vor refuza. Gândeşte-te că aducem planul complet al apărării submarinelor de la Mudros şi Tenedos!

— Poate am fi făcut mai bine dacă l-am fi dat prefectului din Alaya, când am debarcat; nu am mai fi avut nevoie să venim aici.

— Şi ăsta şi-ar fi atribuit toată onoarea şi tot câştigul trudei noastre. Ne-ar fi asasinat ca să fie sigur că n-are să fie dat de gol. A! Kylas, nu te vei pricepe niciodată la politică!

— Aşa-i, Putcheff! mărturisi aghiotantul cu umilinţă.

Acesta tuşi.

— A! mi-e rău... Blestematul ăla de franţuz m-a nenorocit pentru toată viaţa! mormăi el, frecându-şi bărbia în locul unde Marcel Dunot îi dăduse lovitura aceea formidabilă.

— O! N-are să mai facă rău nimănui! afirmă Kylas.

— Oricum, aş fi vrut să-l văd cum crapă sau să-l ucid cu mâna mea! mârâi Putcheff cu ură.

Sunetul grav al sirenei acoperi vocea: feribotul părăsea cheiul.

Cu o viteză mică, se îndreptă spre coasta europeană. În mai puţin de un sfert de oră, acostă la cheiul Galata. Tot

timpul traversării, cei doi spioni bulgari nu mai rostiră un cuvânt.

Debarcară şi se îndreptară spre cartierul Top-Hane. Marcel Dunot şi Ardobast îi urmară prin uliţele deşarte şi rău luminate. Primele rezultate ale războiului începeau să se simtă la Constantinopol. Terorizaţi de guvernul junilor-turci şi de către nemţi, îndurând mii de lipsuri, locuitorii preferau să rămână în casă decât să se expună, să fie arestaţi pe stradă, sau înrolaţi cu forţa. Oraşul era aproape pustiu. Cei doi bulgari mergeau repede fără teamă.

— Fii gata, şopti Marcel Dunot la urechea lui Ardobast. Când îţi voi spune, vom tăbărî asupra lor şi-i vom Ucide. Va trebui s-o facem repede ca să nu ţipe.

— Am un pumnal! răspunse armeanul în şoaptă.

— Şi eu am pumnii mei! Termină Marcel.

Între timp, cei, doi bulgari măriră pasul. Se grăbeau, desigur, să-şi încaseze recompensa.

— Atenţie! făcu deodată Marcel Dunot văzându-i pe spioni că intră într-o uliţă strâmtă şi întunecată, între case vechi de lemn, a căror streşini se uneau aproape peste drumul noroios.

— Sunt gata! răspunse Ardobast.

— Haidem.

Cei doi oameni se aruncară asupra spionilor, care se aflau la vreo treizeci de metri. Înainte de a fi ajunşi, Putcheff şi însoţitorul său, auzind zgomot de paşi, se întoarseră. În acest moment luna ieşea din nori şi lumina uliţa.

— Marcel Dunot! strigă bulgarul, recunoscându-l pe adversarul său din Mudros.

— Chiar el! tună regele boxerilor.

Putcheff, fără să răspundă, scoase un revolver din centură. Dar Marcel Dunot cu o lovitură formidabilă îi aruncă arma din mână.

— Haide, apără-te! spionule! strigă Marcel, punându-şi pumnii în poziţie de apărare.

Bulgarul, scrâşnind din dinţi, se năpusti asupra lui. Pumnii celor doi oameni se ciocniră. Dar, în momentul când Putcheff se apleca ca să-i dea o lovitură în pântece, pumnul său de oţel se abătu în capul spionului. Coloana se frânse la nivelul vertebrelor de la gât, iar bulgarul întinse braţele şi căzu la pământ.

Celălalt spion, după o luptă cu cuţite, fulgerătoare şi crâncenă, cu Ardobast, muri cu beregata tăiată.

— Acum avem doi spioni mai puţin! încheie regele boxerilor. Vezi dacă nu vine nimeni şi eu am să-i scotocesc.

— Da! răspunse scurt armeanul, ştergându-şi pumnalul însângerat de poala şubei lui Kylas.

Marcel Dunot fără să piardă o secundă, cercetă, hainele lui Putcheff. Dădu repede peste un portofel care conţinea într-o despărţitură un pachet cu bancnote şi în alta câteva planuri şi hărţi adnotate, la care era adăugat un plic închis.

Marcel, apropiindu-l de ochi, citi:

Excelenţei sale Reza Djemil-Paşa, preşedintele Comitetului „Uniune şi Progres” (confidenţial) Stambul

— Foarte bine! murmură el, punând plicurile şi documentele în buzunar. Acum ştiu-unde trebuie să má duc.

Hainele bulgarului conţineau o cutie de ţigări, chibrituri şi câteva monede. Regele boxerilor nu se atinse de aceste lucruri, asigurându-se numai că niciuna din hârtiile ce puteau să servească la stabilirea identităţii spionului nu rămăsese în buzunarele hainei.

Apoi cercetă hainele lui Kylas. Nu găsi decât câteva bancnote şi un paşaport, vizat de consulul bulgar diñ Smirna pe numele Iurevici Kylas, marinar.

— Asta-i pentru dumneata! zise el întinzând lui Ardobast actul. Acum ai devenit Iurevici Kylas. În schimb, dă-mi hârtiile dumitale, adică ale negustorului ambulant!

Armeanul satisfăcu această cerere.

Marcel Duñot introduse în buzunarul bulgarului biletul de identitate luat de la negustorul turc, cu câteva zile în urmă, Făcu acelaşi lucru şi cu Putcheff, adică puse în buzunarul său al doilea bilet pe numele de Hassan Buluk, pe care-l păstrase.

— Aşa! zise el satisfăcut. Gata! Mâine, când poliţia îi va descoperi pe spionii noştri, va şti numaidecât cu ciñe are de-a face şi se va linişti. Acum, la drum! Începem să prindem mucegai aici.

Cu paşi mari, cei doi amici se îndepărtară, lăsând cele două cadavre în noroiul îngheţat.

— Încotro? întrebă armeanul după câteva minute de tăcere.

— La Comitetul „Uniune şi Progres”... Dar, mai întâi trebuie să examinăm planurile şi documentele aduse de spioni...

În tăcere, parcurseră aproape doi kilometri prin străzile pustii şi negre şi pătrunseră, în fine, pe Un teren întins acoperit de moloz şi de ziduri în ruină, rămase de pe urma numeroaselor incendii ce bântuie Constantinopolul.

Aşezându-se pe o piatră mare, Marcel Dunot, după ce-l puse pe Ardobast să stea la pândă, examină la lumina lunii documentele luate de la spionul bulgar. Erau multe: planurile coastelor din Mudros cu locul exact al bateriilor ce apărau strâmtoarea, cu zăgazurile Ce ocroteau golful de submarine; lista vapoarelor aliate ce se găseau în apele turco-greceşti şi numărul regimentelor franceze şi engleze de pe insula Lemnos.

La toate aceste planuri era anexat un pachet cu rapoarte ale spionilor ce relatau toate zvonurile pe care le

prinseră şi o scrisoare a negustorului Tripulos, care cerea instrucţiuni – şi bani – Comitetului, înălţa în slavă pe Putcheff şi Kylas şi vorbea despre un raport confidenţial. Acest raport, Marcel ghici, era închis într-un plic adresat lui Reza Djemil-Paşa.

— Să mergem la culcare! zise el lui Ardobast, după ce isprăvi. Mâine vom merge la Comitet.

— Cum doreşti! răspunse liniştit armeanul.

— Cunoşti Constantinopolul? îl întrebă Marcel.

— Desigur.

— Atunci, găseşte-ne un hotel liniştit!

— Găsim desigur la Pers. Haidem!

Cei doi oameni coborâră spre Cornul de Aur. Ajunseră în curând la Pers, cartierul grecesc din Constantinopol. Cu toate că hotelurile erau foarte numeroase, Ardobast şi tovarăşul său găsiră cu greu un adăpost, pentru că majoritatea camerelor erau ocupate sau rechiziţionate pentru numeroşii nemţi aflaţi în capitala Turciei.

În sfârşit, reuşiră să găsească o cameră liberă, pe care hotelierul, un grec înalt cu faţa galbenă şi vicleană, le ceru un megidian pentru o noapte! Era o încăpere mică, a cărei fereastră dădea într-o curticică.

După ce închise uşa, Marcel trase perdelele de la fereastră şi luând un stilou începu să corecteze documentele bulgarului. Zgârie numele corăbiilor, le înlocui cu altele, schimbă numele regimentelor franco-engleze ce se aflau la Mudros, dublă numărul, schimbă situaţia bateriilor ce apărau coasta, suprimă zăgazurile, schimbă locul în celelalte, puse semne în locurile unde nu se afla nimic.

Când se făcu ziuă încă mai lucra.

— Asta-i! zise el în sfârşit lui Ardobast, care nu se culcase nici el. Cu aceasta, turcii şi nemţii vor avea destule

informaţii! Acum mă duc să trag un pui de somn. Apoi vom dejuna şi vom merge să vedem pe domnii de la „Uniune şi Progres”.

VII

Marcel Dunot şi Ardobast, după ce se spălară în grabă părăsiră hotelul din Pers, la nouă dimineaţa.

Turnară pe gât o cafea neagră şi mâncară Câteva plăcinte înşirate în nenumăratele dughene, de-a lungul cheiului.

Sosiră în faţa unui palat în vârful căruia fâlfâia un drapel turcesc.

Un soldat otoman, cubaioneta la armă, stătea de pază în faţa unei porţi mari, pe care se afla o semilună tăiată în piatră.

Marcel Dunot se apropie de soldat:

— Sunt aşteptat de Excelenţa sa Reza Djemil-Paşa! declară el în turceşte pe un ton hotărât.

Santinela nu ezită: se opri ca să treacă Marcel şi tovarăşul său. Regele boxerilor, împingând o portiţă, pătrunse sub o boltă înaltă unde un al doilea soldat, îi bară drumul.

— Sunt aşteptat de Excelenţa sa Reza Djemil-Paşa! repetă Marcel.

Turcul se înclină şi-i arătă un fel de uşă ce era într-un ungher.

Marcel şi Ardobast se îndreptară într-acolo şi intrară într-un fel de salonaş cu coroare groase şi mobile de abanos sculptat. Patru indivizi cu fesuri pe cap stăteau în picioare.

Feţele lor, aspre şi viclene, nu inspirau nicio încredere. Văzându-l pe Marcel şi pe Ardobast, doi dintre ei se postară imediat în faţa uşii, ca să nu le mai dea posilibitatea să se întoarcă, în caz de nevoie.

— Ce doriţi? întrebă un al treilea, măsurându-i pe cei doi prieteni.

— Suntem aşteptaţi de Excelenţa sa Reza Djemil-Paşa! explică Marcel Dunot încă o dată.

Turcul mârâi.

— Ce doriţi de la Excelenţa sa?

— Să-i vorbim şi să-i înmânăm aceste hârtii! răspunse regele boxerilor, întinzând scrisoarea găsită la Putcheff.

Omul, o luă, se uită cu atenţie la plic şi, se vede că recunoscuse un semn, pe care tânărul francez nu-l observase. I-o înapoie şi-i răspunse pe un ton aspru:

— Veţi fi conduşi la Excelenţa sa... Aveţi arme la voi?

— Eu am un revolver! declară Marcel.

— Şi eu un pumnal! adăugă Ardobast.

— Daţi-le încoa; le veţi primi înapoi la ieşire!

Cei doi amici fără să spună un cuvânt, se executară.

— N-aveţi altele? întrebă turcul, pe un ton bănuitor.

— Nu! răspunseră în acelaşi timp Marcel şi tovarăşul său...

— Sunteţi siguri? Gândiţi-vă bine!

— V-am spus că nu! strigă regele boxerilor.

— Bine. O să vă căutăm! răspunse turcul.

— Atunci nu era nevoie să ne cereţi atâtea explicaţii, izbucni Marcel furios.

— Ca să vedem dacă sunteţi mincinoşi! Aşa-i legea, declară omul cel gros. Ridicaţi mâinile ca să vă căutăm!

Nu puteau să facă altceva.

Marcel Dunot şi Ardobast se supuseră, fără să mai protesteze.

Turcul căută prin buzunarele lor, pipăi căptuşeala, scutură turbanele pe care le purtau cei doi amici şi-i obligă să se descalţe. Nu găsi nicio armă, pentru simplul motiv că Marcel Dunot şi Ardobast nu aveau.

— Urmaţi-mă! ordonă unul dintre turcii rămaşi în faţa uşii, după ce cei doi amici îşi puseră în ordine hainele.

Marcel Dunot şi Ardobast îl urmară în tăcere. Trecură bolta şi suiră pe o scară de marmoră albă pe care era un covor de Smirna.

Ajuns la primul etaj, turcul se îndreptă spre o uşă lângă care stăteau de veghe doi soldaţi, cu revolverele în mână, care fără să spună un cuvânt, îi lăsară pe cei trei oameni să treacă.

Traversară o anticameră lungă, păzită de alţi patru soldaţi, de asemenea înarmaţi până în dinţi, şi pătrunseră într-un salon vast, unde erau vreo 50 de ofiţeri turci şi nemţi în uniforme de mare ţinută. Unii erau tolăniţi pe divanele de lângă pereţi, alţii, în grupuri mici, vorbeau în şoaptă. Cea mai mare parte a convorbirilor avea loc în franţuzeşte, nemţii neînţelegând turceşte, turcii nemţeşte.

Deodată se deschise o uşă şi se ivi un omuleţ în uniformă de general turc, cu cizme, sabie, şi un revolver la centură, cu pieptul împodobit cu panglici pestriţe. Faţa sa, cu ochii negri, umbriţi de gene lungi, cu mustaţă răsucită, amintea de acele figuri de ceară ce se văd deseori în vitrinele frizerilor.

La apariţia lui, toată lumea se sculă, nemţii şi turcii îşi întrerupseră discuţiile şi luară o poziţie de respect servil. Omul, care părea că nu vede pe nimeni, trecu cu paşi mici, cu privirea rătăcită, parcă ar fi fost preocupat de nişte planuri extraordinare.

— E faimosul Enver-Paşa! murmură Ardobast la urechea lui Marcel Dunot.

— O mutră bună de pălmuit

— E ministrul de război şi adevăratul stăpân al Turciei.

— St!

Conducătorul celor doi amici, care se oprise şi el la

câţiva paşi de ei, le făcu semn să-l urmeze. Se supuseră şi intrară într-un al doilea salon, mai mic, unde nu văzură decât doi negri în uniforme, ce stăteau în faţa unei uşi.

— Aşteptaţi aici! ordonă turcul, arătând un divan unde Marcel şi Ardobast se aşezară. Trecu un sfert de oră.

Într-o încăpere vecină răsună un gong.

— Intraţi! ordonă turcul, arătând spre o uşă păzită de cei doi negri. Marcel şi Ardobast se ridicară.

Regele boxerilor pătrunse într-un birou imens, luminat de patru ferestre cu gratii mari de fier. Mobilă puţină, doar câteva scaune şi, lângă perete, şase, case de fier enorme, vopsite în alb.

În mijlocul încăperii, un omuleţ brun, cu înfăţişarea vicleană, cu ochii mici negri şi nasul de forma unei linguri, şedea la o masă de abanos. Purta o redingotă neagră împodobită cu o rozetă enormă, pestriţă. Pe ţeasta ţuguiată purta un fes. Lângă el se afla un aparat telefonic şi un revolver.

Ridicând capul, se uită la cei doi amici cu o căutătură vicleană. Aceştia, se opriră la câţiva metri de birou.

— Aveţi o scrisoare pentru mine? întrebă omul în turceşte.

— Am o scrisoare pentru Excelenţa sa Reza Djemil-Paşa! răspunse Marcel Dunot.

— Eu sunt. Dă-mi scrisoarea.

Regele boxerilor întinse plicul luat de la Putcheff. Reza Djemil, cu ajutorul unei lupe se convinse că nu fusese deschis, îl deschise şi citi, încet, scrisoarea, aruncând din când în când, câte o privire spre cei doi amici.

— Dumneata eşti Putcheff? zise el lui Marcel Dunot, după ce isprăvi de citit.

— Da, Excelenţă, şi acesta e amicul meu Kylas!

— Văd. Tripulos mă anunţă că aveţi nişte documente pentru mine. Călătoria a fost lungă?

— Am fost nevoiţi să trecem prin Alaya, ceea ce ne-a silit să facem un înconjur mare... apoi am fost nevoiţi să mergem la Konia, pe jos, pentru că n-am găsit cai. La Konia, am aşteptat trenul şi...

— Bine. Documentele...

— Iată-le.

Reza Djemil apucă hârtiile pe care Marcel Dunot le puse pe birou. Ochii săi negri străluciră de mulţumire la vederea planurilor şi raporturilor.

— N-a lucrat rău Tripulos! murmură el.

— O! L-am ajutat şi noi! declară Marcel Dunot cu cinism. Pot să spun că noi am făcut aproape totul... încât era să cădem în mâinile unei patrule de englezi...

— Veţi fi răsplătiţi! afirmă Reza Djemil continuând să răsfoiască hârtiile aduse. Continuaţi să ne serviţi bine şi vă îmbogăţiţi.

— Sunteţi prea bun Excelenţă! murmură Marcel Dunot.

Excelenţa, fără să răspundă, îşi reluă lucrul.

— Totul e în ordine... în afară de câteva amănunte, zise el, în sfârşit, ridicând capul. Sunteţi nişte agenţi isteţi. Vorbiţi franţuzeşte?

— Binişor, afirmă regele boxerilor, silindu-se să nu râdă.

— Şi dumneata, Kylas?

— Tot aşa, Excelenţă! răspunse Ardobast.

Reza Djemil rămase pe gânduri, câteva secunde şi apropiindu-şi de gură pâlnia de metal a aparatului telefonic de pe birou, spuse:

— Roagă-l pe maiorul von Huckmehrt să vină imediat la mine... Da, imediat.

După ce puse receptorul la loc, Djemil reîncepu să examineze hârtiile pretinsului Putcheff, lăsându-l pe Marcel şi pe Ardobast să înţepenească în picioare în faţa biroului

său.

După zece minute, uşa se deschise şi se ivi un om înalt, cu umerii pătraţi, Cu burta umflată, cu faţa turtită şi roşie. Purta o uniformă neagră de maior al armatei germane, plină cu cruci de fier şi alte decoraţii nemţeşti. Fizionomia sa reflecta un amestec de brutalitate şi şiretenie; nasul mare, buzele groase, ochii cenuşii, păziţi de sprâncene roşii, obrajii vlăguiţi şi zbârciţi, încadraţi de favoriţi.

Fără să onoreze pe cei doi aşa-zişi bulgari, măcar cu o privire, von Huckmehrt se duse drept la Djemil, izbind cu putere călcâiele.

— Ce e nou, Excelenţă? întrebă el în franţuzeşte, lăsându-se greoi într-un scaun.

— Au venit emisarii noştri din Mudros... Ne aduc informaţii interesante.

— Indivizii ăştia? mormăi neamţul, punându-şi monoclul şi măsurându-i pe Marcel şi Ardobast.

— Da, par să fie destul de iscusiţi. Tripulos mi-l recomandă, mai ales pe Putcheff, care e un băiat priceput: el a izbutit să-ne scape de Marcel Dunot, ştii, francezul care s-a furişat la Gaber-Paşa.

— Da, mi-aduc aminte, Thor l-a dat în mâna lui von Blottwein, mi se pare?

— Da. Am fost înştiinţaţi prin „fără fir” alaltăieri... Informaţiile pe care mi le aduce Putcheff sunt foarte interesante. Uite! Acum avem toate amănuntele posibile cu privire la trupele franco-engleze din Lemnos şi la dispoziţia bateriilor de uscat, numele vapoarelor escadrelor aliate şi locul zăgazurilor ce apără golful Mudros împotriva atacurilor submarinelor noastre.

— Excelenţă, voiaţi să spuneţi, submarinele germaniei, corectă von Huckmehrt.

— E acelaşi lucru! făcu Djemil, cu un zâmbet fals pe

buze. În Sfârşit, avem aproape tot ce ne trebuie. Băieţii nu au uitat nimic. De asemenea, eu sunt de părere că ei ar putea îndeplini misiunea de care v-am vorbit.

— În Persia?

— Unde îi va însoţi Munir Glaub. Vorbesc foarte bine franţuzeşte şi, dacă îi prind ruşii, vor putea spune că sunt francezi.

Neamţul dădu din umeri.

— Aici toată lumea spune că ştie franţuzeşte, dar majoritatea nu cunosc decât câteva cuvinte... Vom vedea imediat.

— Vorbeşti franţuzeşte? întrebă el, adresându-se lui Marcel Dunot.

— Binişor; am fost crescut într-o şcoală franţuzească din Sofia, răspunse regele boxerilor.

— Da, e adevărat... vorbeşti destul de bine, dar ai un accent bulgar! afirmă, maiorul von Huckmehrt. Să fii atent! Chiar dacă n-aş fi ştiut că eşti bulgar, te-aş fi recunoscut după vorbă.

— O! nu toată lumea se pricepe ca dumneavoastră! observă Marcel Dunot, care nu mai putea de bucurie.

— Adevărat! Numai germanii sunt atât de fini ca să deosebească vocea oamenilor. Şi tu, vorbeşti franţuzeşte! reluă el, adresându-se lui Ardobast.

— Da, domnule maior!

— Foarte bine! Tu n-ai un accent atât de bulgăresc... dar tot se simte.

— Ruşii sunt atât de naivi, încât nu vor observa, şi-apoi, dacă nu merge, n-avem decât să trimitem alţii! observă Djemil.

— E adevărat! făcu neamţul.

Marcel Dunot schimbă o privire cu Ardobast: turcul şi neamţul nu le lipsea cinismul.

— Acum îl voi chema pe Munir, Glaub, încheie Djemil-

Paşa, care telefonă imediat.

Totul îi mergea bine lui Marcel Dunot. Datorită indicaţiilor falsificate pe care le dăduse, turcii şi nemţii vor fi satisfăcuţi şi va trece mult timp până să descopere adevărul.

Dar regele boxerilor avea alt scop: să afle ce a devenit, dacă nu Amphoux, cel puţin *Thor*, yachtul-spion pe care rămăsese marsilezul.

— Ştiţi unde se află *Thor*, domnule maior? îl întrebă el pe Huckmehrt.

— Pentru ce trebuie să ştii? mormăi neamţul, bănuitor.

— Pentru că am nişte prieteni la bord... E Unul care e logodit cu sora mea... Aş vrea deci să ştiu dacă nu s-a întâmplat vreo nenorocire cu vaporul acesta...

— Fii liniştit, Thor e bine, afirmă von Huckmehrt.

— Vine în curând la Lemnos?

— Poate, dar nu mai înainte de o lună: ai deci tot timpul să-ţi îndeplineşti misiunea!

Marcel mulţumi cu umilinţă. Cu toată dorinţa de a afla mai mult, el înţelese că, dacă mai insistă, se compromite. Tăcu. De altfel, aproape imediat, uşa se deschise şi intră un omuleţ dolofan cu un fes enorm pe cap.

Trecu încăperea cu paşi mărunţi şi se înclină în faţa lui Huckmehrt şi a lui Djemil-Paşa.

— Alah! Aahomet să te binecuvânteze, pe voi şi pe toţi ai voştri, până la o suta mie generaţie! bodogăni el într-o franceză stricată.

Neamţul răspunse cu un salut semeţ, fără să se mişte din scaun. Djemil zâmbi binevoitor şi făcu semn noului venit să se aşeze. Acesta se supuse.

— Domnilor Putcheff şi Kylas, vă prezint pe dervişul persan, Munir Glaub, care e un sfânt lăsat de Dumnezeu!

(Marcel Dunot şi Ardobast se înclinară; persanul zâmbi fericit). Munir Glaub are să vă însoţească în Persia. Misiunea pe care v-o încredinţez e delicată. Trebuie să duceţi instrucţiunile Comitetului, generalului persan Ibrahim Luftir, ca să dezlănţuie cât mai repede războiul sfânt împotriva englezilor şi Generalul Luftir se află în momentul acesta în Tabriz. Ca să ajungeţi la dânsul, trebuie să luaţi trenul până la Angora şi de acolo la Erzerum. Va trebui să treceţi liniile armatei ruseşti care se află în tot lungul frontierei persane. Aici e greul misiuni voastre. Dar vă voi da paşapoarte de călători francezi... Cum cunoaşteţi această limbă, veţi reuşi fără multă greutate să-i înşelaţi pe ruşi, care sunt naivi şi încrezători. Ajunşi în Persia, termină Djemil-Paşa, Munir Glaub, care cunoaşte foarte bine ţara, vă va conduce. Vă veţi reîntoarce apoi să vă luaţi răsplata adică o mie lire turceşti de fiecare.

— Sunteţi prea bun, Excelenţă! mulţumi Marcel Dunot. Dar înainte de plecare, am vrea să încasăm ceea ce ni se cuvine pentru misiunea noastră la Lemnos!

Djemil-Paşa făcu o strâmbătură de nemulţumire, dar răspunse:

— Foarte bine!

VIII

Djemil-Paşa se ridică şi se îndreptă spre una din casele de fier de lângă perete. După ce puse în funcţiune mecanismul complicat, învârtind o serie de butoane, o deschise.

Erau acolo câteva mii de „cămăşi” de pergament conţinând desigur arhivele Comitetului. Djemil luă o lădiţă de oţel, de unde scoase un pachet de bancnote ale Băncii Otomane:

— Iată 500 lire! zise el întinzându-i lui Marcel, le veţi împărţi!

— Dar, Excelenţă, Tripolus ne-a spus că vom primi o mie de lire! observă, regele boxerilor, amintindu-şi convorbirea pe care o auzise la bordul feribotului, dintre Putcheff şi Kylas. Şi în timp ce făcea această observaţie justă, înşfăcă repede bancnotele.

Djemil-Paşa avu un gest de nemulţumire.

— Da... E adevărat... ştiu! murmură el. E adevărat, ce mi-a scris Tripulos. Dar v-a promis prea mult, deşi noi apreciem serviciile dumneavoastră... Aveţi răbdare! Veţi căpăta mia de lire promisă; aceasta nu-i decât un acont, veţi primi şi cele 500 rămase, plus încă 2000 pe care vi le promit acum.

— Vom avea cheltuieli! observă Marcel dând din cap.

— Alah! Ţine încă o sută de lire! E tot ce vă putem da deocamdată. Aşteptăm bani din Germania, care nu vor întârzia să sosească, nu-i aşa, Herr von Huckmerht?

— Fără îndoială! spuse neamţul rotindu-şi ochii săi cruzi.

— În sfârşit, din moment ce avem promisiunea dumneavoastră, Excelenţă, ne ajunge! încheie Marcel băgând în buzunar bancnotele.

— Veţi pleca mâine! declară Djemil-Paşa. Veţi veni aici ca să vă dau documentele pentru generalul Ibrahim Luftir... Vă veţi prezenta la ora zece dimineaţa. Glaub va veni şi el. Plecaţi împreună. La revedere!

Audienţa era terminată. Marcel Dunot şi Ardobast se înclinară umil în faţa lui Djemir şi a lui von Huckmehrt, îl salutară pe Munir Glaub şi ieşiră din birou.

Turcul care-i adusese îi aştepta de cealaltă parte a uşii. Fără să spună un cuvânt îi duse în salonaşul de jos unde armele le fură înapoiate. Câteva clipe mai târziu, fură în stradă.

— Eşti într-adevăr... începu Ardobast.

Cu un gest expresiv, Marcel Dunot îl făcu să tacă.

— Niciun cuvânt. Suntem urmăriţi! şopti el.

— Era adevărat. Armeanul, întorcând puţin capul, putu să constate că îi urmărea un individ în zdrenţe, ducând în spate un fel de frânghie, ca acelea pe care le poartă hamalii de pe cheiurile din Pera şi Galata, care le servesc să încarce greutăţile. Omul se oprea, schimba trotuarul, dar nu-i pierdea din vedere pe cei doi pretinşi bulgari.

— Dacă am merge ceva mai repede, am putea să facem să ne piardă urma! propuse Ardobast.

— Să ne păzim bine! mai întâi, spionul acesta e desigur trucat. Pare să fie bătrân, dar e un om tânăr, uită-te la picioarele sale goale: nu sunt ale unui om bătrân! Ş-apoi, admiţând că reuşim să scăpăm de el, singurul rezultat pentru noi ar fi că vom arăta acestor domni din Comitet că n-avem încredere într-înşii, aşa cum ei n-au încredere în noi. Nu, nu! mai bine făcem pe proştii... Acum e ora mesei. Să mergem să mâncăm în linişte!

Ca oameni ce nu-şi refuză nimic, cei doi amici intrară într-un restaurant mare, se aşezară la o masă şi comandară un prânz bogat, fără să se uite la preţ. În jurul lor nu era decât ofiţeri germani cu soţiile lor. Ar fi crezut că se află în Germania. Din prudenţă, Marcel şi tovarăşul său nu vorbiră decât lucruri fără importanţă şi aceasta în limba turcă.

După ce terminară masa, părăsiră restaurantul şi se îndreptară spre o cafenea de pe cheiul Pera. Pe drum, observară că falsul hamal continua să-i urmărească. După amiaza o, petrecură făcând o plimbare pe Bosfor. În urma lor era un alt calic, şi care semăna foarte mult cu hamalul...

Se întoarseră, mâncară bine şi luară o odaie într-un

hotel confortabil.

Dimineaţa, la ora zece fix, cei doi tovarăşi, intrară în palatul clubului „Uniune şi Progres”. Ca şi în ajun, au fost căutaţi prin buzunare, armele le-au fost luate şi apoi au fost introduşi în biroul Excelenţei Sale Reza Djemil-Paşa.

Maiorul von Huckmehrt şi dervişul Munir Glaub erau deja acolo. Marcel Dunot observă că germanul purta pe cap un turban galben, pe când ce-l pe care-l purtase în ajun fusese alb. Află imediat motivul acestei schimbări, zărind două bucăţi de mătase pe biroul lui Djemil, care le vorbi astfel:

— Iată câte-un turban nou pentru fiecare. Nu trebuie să le scoateţi în niciun chip. Când veţi ajunge la generalul Ibrahim i le veţi da, oricât de murdare ar fi, *spunându-i să le spele cu grijă în apă amestecată cu zeamă de lămâie*, în părţi egale. Ţineţi bine minte! E foarte important!

— Zeamă de lămâie şi apă, în părţi egale! repetă Marcel Dunot foarte supus.

— Zeamă de lămâie! făcu Ardobast.

— Da, zeamă de lămâie! repetă Djemil-Paşa. Am mai pregătit pentru fiecare o lădiţă în care se află probe de parfumuri franţuzeşti... pentru că sunteţi trecuţi drept Voiajori francezi. Am să vă dau paşapoarte în regulă. Dar să revenim la lădiţe. Ele nu vă aparţin. Trebuie să fie predate generalului Ibrahim în stare bună. Aţi înţeles, în stare bună! E foarte important!

— Lădiţele în stare bună! făcu Marcel Dunot.

— Munir Glaub are cele trei lădiţe. El vă va da la fiecare câte una... Luaţi seama! Iată paşapoartele voastre!

Regele boxerilor şi tovarăşul său se apropiară de birou şi primiră fiecare câte o hârtie mare cu vize de la diferite consulate franceze.

Primul din aceste documente, hărăzit aventurierului, ordona, tuturor reprezentanţilor Republicii Franceze să dea

ajutor şi protecţie domnului Louis Perrin, cetăţean francez.

Louis Perrin! Marcel Dunot păli puţin! Louis Perrin amicul pe care îl întâlnise la Chicago şi alături de care luptase contra Mării Negre, cu care era să naufragieze de pe bordul *Coty of Cardenas*!

Cât erau de departe toate acestea! Şi Marcel îşi aminti de aventurile sale care-l făcuseră pentru câteva săptămâni preşedintele Republicii Honduras!

Între timp, Djemil-Paşa înmânã lui Ardobast un al doilea paşaport, pe numele Pfiilippe Loiseau, din Algeria şi adăugă, fără să fi observat tulburarea trecătoare a lui Marcel Dunot:

— Aceste hârtii sunt tot ce poate fi mai în regulă! Titularii au rămas la Constantinopol după declararea războiului.

— Ca să spioneze! explică von Huckmehrt.

— Au fost arestaţi! Aşadar, nu e niciun pericol ca să le ceară! termină preşedintele Clubului „Uniune şi Progres”.

— Dar dacă evadează, din întâmplare? insistă Marcel Dunot, cu speranţa să afle ce au devenit nefericiţii săi compatrioţi.

Maiorul neamţ izbucni în râs.

— Fiţi liniştit! Unul a murit... de boală, mi se pare. Celălalt va fi spânzurat mâine! Astfel, totul va fi în regulă...

— Louis Perrin e mort? întrebă Marcel, zâmbind, dar cu inima strânsă de durere.

— Nu-mi mai amintesc... De altfel, puţin importă, deoarece mâine omul va fi înmormântat, Puteţi pleca fără nicio grijă, băieţi!

— Sunteţi foarte amabil, domnule maior! îi mulţumi aventurierul.

— După ce veţi înmâna generalului Ibrahim turbanele şi lădiţele voastre, să vă întoarceţi imediat!

încheie Djemil-Paşa, adresându-se celor doi amici. Vă aşteaptă alte misiuni!

— Când veţi trece prin liniile ruseşti, adăugă von Huckmehrt, să vă uitaţi cu atenţie. Se pot obţine informaţii preţioase.

Marcel Dunot şi Ardobast răspunseră că nu vor uita.

— Diseară, la ora 19, pleacă un tren de la Haidar-Paşa spre Angora. Veţi lua acest tren, zise Djemil-Paşa. Munir Glaub va fi la gară cu cele trei lădiţe, la orele 17. Să fiţi şi voi acolo. Îl veţi găsi în sala de aşteptare de clasa a treia. Să vorbiţi puţin. Cu toată supravegherea noastră spionii francezi şi englezi sunt numeroşi. Aşadar, la ora 17 în sala de aşteptare de clasa a treia. E în joc viaţa voastră!

— Vom fi! afirmă Marcel Dunot, care îşi desfăcu, în tăcere, turbanul din jurul capului şi-l înlocui cu cel pe care i-l dăduse preşedintele comitetului „Uniune şi Progres”. Ardobast îl imită şi cei doi amici, salutându-l pe turcul Djemil-Paşa, pe neamţul von Huckmehrt şi pe persanul Munir Glaub, se retraseră.

Abia fură în stradă, şi-l văzură pe spionul care-i urmărea. Îşi lepădase haina de hamal şi era îmbrăcat într-o stambulină pe care o poartă grecii din Pera.

— Trebuie să scăpăm de acest om şi asta cât mai repede! murmură Marcel Dunot.

— Dar pentru ce? întrebă Ardobast care nu observase nici el tulburarea tovarăşului său când primise paşaportul pe numele Louis Ferrin.

— Pentru că vreau să pun mâna pe maiorul von Huckmehrt. Îţi voi explica mai târziu! răspunse regele boxerilor grăbind pasul.

În câteva clipe cei doi amici ajunseră în uliţele înguste din jurul moscheei sultanului Mahmud. Spionul comitetului, fireşte, îl urmă.

Marcel Dunot îl trase deodată pe Ardobast îndărătul

unei grămezi enorme de gunoi şi-i făcu semn să se aplece. Spionul, nemaivăzându-i pe cei doi se îndreptă spre grămada de gunoaie, ca să se asigure că nu erau ascunşi de partea cealaltă.

În momentul când spionul era la trei paşi de gunoi, regele boxerilor se ridică deodată şi, mai înainte ca turcul să fi avut timp să ţipe, îl apucă de gât cu degetele sale puternice şi-l strânse. Gâtlejul fu zdrobit ca o căpşună iar spionul se muie.

— Ardobast, repede! o groapă în gunoi ca să-l punem pe mizerabilul acesta! şopti Marcel.

Armeanul săpă cu mâinile o groapă adâncă în mijlocul murdăriilor, în care Marcel întinse corpul fără viaţă al spionului. Ardobast îl acoperi; odată îngroparea făcută, cei doi amici se îndepărtară cu paşi mari.

Intrară în primul magazin. Marcel Dunot cumpără Imediat două mantale şi două fesuri. Îşi puseră mantalele, înlocuiră turbanele cu fesurile, apoi ieşiră.

— Pumnalul dumitale, Ardobast? întrebă Marcel, când ajunseră afară.

— Iată-l!

— Mulţumesc, făcu regele boxerilor strecurând arma în mânecă:

— Maiorul von Huckmehrt n-a plecat încă; se vede că trebuie să mai discute cu Djemil şi Glaub. Îl vom pândi şi vom pune mâna pe el... pentru că paşaportul pe care mi l-a dat aparţine unuia din bunii mei prieteni...

— A! înţeleg de ce ai întrebat numele francezului care mai e în viaţă! strigă Ardobast.

— Da. Cred că e amicul meu. Dar oricine ar fi, e un francez. Vreau să încerc să-l eliberez. Cu ajutorul maiorului neamţ, va fi uşor!

— Crezi că are să vrea?

— Voi şti să-l silesc! Să ne grăbim!

Peste câteva clipe, cei doi amici sosiră în strada în care era reşedinţa comitetului „Uniune şi Progres”. Se ascunseră îndărătul unui gard, de unde puteau să vadă poarta palatului şi aşteptară ca von Huckmehrt să iasă.

Minutele se scurseră. Un orologiu din apropiere sună ora 12.

— Iată-l! şopti deodată Marcel Dunot.

— Sunt doi!

— Da, Djemil e cu dânsul. Nu-i nimic. Să-i urmărim!

Maiorul neamţ apăruse însoţit de preşedintele clubului „Uniune şi Progres”. Amândoi învăluiţi în blănurile lor, mergeau cu pasul rar. Păreau cufundaţi într-o discuţie vie şi nu bănuiau nimic. Nu merseră departe. După ce făcură vreo trei-patru sute de metri, sosiră în faţa unui palat al ministrului de război, unde intrară.

— Ce facem? întrebă Ardobast, văzând că Marcel Dunot se opreşte nedumerit.

— Să aşteptăm! răspunse regele boxerilor. O! dar...

Von Huckmehrt ieşi repede şi se îndreptă spre un automobil cenuşiu ce se afla în faţa uşii ministerului. La volan era un soldat în uniformă nemţească.

Maiorul, apropiindu-se de maşină, aruncă şoferului câteva cuvinte şi apoi intră în palatul ministerului.

— Am o idee! şopti Marcel tovarăşului său. Aşteaptă-mă aici, fără să te mişti. Dacă nu mă întorc până la ora două, te duci să mănânci şi la ora cinci mă aştepţi pe pontonul feribotului de la Haidar-Paşa. Orice-ar fi, voi veni. Dacă nu, să ştii că am murit...

— Ce vrei să faci?

— Nu pot să-ţi spun, depinde de mersul evenimentelor. La revedere!

Marcel Dunot lăsă pe armean, şi se îndreptă spre automobilul din faţa uşii ministerului de război.

— Tu eşti şoferul înălţimii Sale maiorul von

Hockmehrt? îl întrebă el în germană pe neamţul de la volan.

— Ia! mormăi omul, măsurându-l pe falsul turc cu neîncredere.

— Vrei să câştigi 10 lire?

— Şi de ce vrei să-mi dai zece lire? întrebă neamţul din ce în ce mai neîncrezător.

— Am să-ţi spun! Fratele meu e feldwebel în armata turcească... şi ar vrea să fie înaintat în grad, înţelegi! Dacă înălţimea sa maiorul ar vrea să se intereseze, fratele meu ar avansa repede. Tu nu trebuie să-i spui decât două cuvinte şi eu îţi voi da zece lire; cinci acum şi cinci după ce fratele meu va fi înaintat în grad.

Ochii neamţului străluciră. Nici nu se gândea să vorbească cu superiorul său; ştia prea bine că intervenţia sa ar fi fost primită cu lovituri de cizmă, în afară de zilele de închisoare, care să i înveţe să nu se amestece în lucruri ce nu-l privesc. Dar cum turcul îi oferea cinci lire dinainte, voia să le ia. Ar însemna să-i câştige măcar pe ăştia.

— S-ar putea! zise el luând o înfăţişare fudulă.

Marcel Dunot simţi o mare bucurie.

O! zise el, eşti un om bun! Dacă intervii pentru el, viitorul fratelui meu e asigurat! Ascultă, îţi voi da numele fratelui-meu prea iubit!...

— Şi cele cinci lire promise, le ai? întrebă neamţul pe care acest amănunt îl interesa mai mult decât numele.

Marcel Dunot, fără să ezite, scoase un pachet cu bilete de bancă:

— Iată-le! zise el, căutând o bancnotă de cinci lire. Dar deodată, îşi vârî biletele în buzunar.

— Atenţie! zise el arătând un soldat turc care trecea prin apropiere, şi care, de fapt, nici nu se interesa de scena asta. Ai putea fi văzut şi ai fi compromis! Vino cu mine, acolo – şi Marcel arătă un gard ce înconjura un teren

pustiu – îţi voi da cele cinci lire şi-ţi voi spune numele fratelui meu.

Şoferul şovăi puţin, Dar ispita era, prea mare!

Cinci lire!

Şi falsul turc părea un om naiv... Aruncă o căutătură în jur: locul era pustiu. Iar von Huckmehrt nu trebuia să se întoarcă decât peste douăzeci de minute.

— Bine! zise şoferul. Du-te acolo, eu te ajung.

— Înţeles! răspunse Marcel Dunot care se îndepărtă cu pasul rar şi se strecură în dosul gardului. Se trezi într-un fel de curte năpădită de buruieni, în mijlocul cărora se înălţau nişte ziduri neterminate.

„Locul e prielnic!” murmură el după ce aruncă o privire în jur.

Nu aşteptă multă vreme şi-l văzu pe neamţ că se ivi printr-o spărtură a gardului, Ţinea mâinile în buzunar şi părea îngrijorat.

După ce trecu gardul şoferul se opri o clipă şi se uită în jur cu un aer bănuitor. Acest examen îl linişti, căci *se* îndreptă spre locul unde-l aştepta Marcel Dunot. Regele boxerilor, sprijinit de o bucată de zid, nu se mişcă. Neamţul sosit la trei metri de dânsul se opri:

— Vino repede! şopti el. N-am timp. Înălţimea Sa maiorul poate să se întoarcă din moment în moment. Dă-mii celé cinci lire şi spune-mi numele fratelui tău!

Cu aerul cel mai naiv din lume, Marcel Dunot sé apropie de neamţ. Acesta scoase deodată mâna dreaptă din buzunar. În mână ţinea un cuţit. Ridică braţul şi făcând un salt înainte, proiectă cuţitul în direcţia Inimii lui Marcel Dunot.

Dar gestul său nu se termină. Marcel, care prevăzuse intenţia neamţului, îi apucase pumnul. Oasele teutonului pocniră; mâna sa, care se făcu vânătă, se deschise şi lăsă să-i cadă pumnalul, care căzu la pământ.

Buzele sale groase se frânseră, dar nu se auzi niciun strigăt.

Marcel Dunot ridicase pumnul, care căzu ca un ciocan în faţa soldatului.

Cu faţa zdrobită, cu fălcile sfărâmate, neamţul căzu trăsnit la pământ.

— Încă unul mai puţin! murmură Marcel frecându-şi pumnul, care-l durea! Nemţii ăştia cu oasele cam tare!

Apoi se aplecă peste corpul neînsufleţit al teutonului, pe care-l trase între două ziduri ruinate, ca să nu fie văzut de la ferestrele învecinate. În mai puţin de cinci minute îşi schimbă hainele cu uniforma neamţului şi nu luă cu sine decât turbanul galben dat de Reza Djemil-Paşa, din care îşi făcu un brâu. Apoi, punându-şi mantaua teutonului şi cascheta sa turtită, îşi trase ochelarii largi de piele, ceea ce-l făcea de nerecunoscut. Trecu apoi gardul, se îndreptă spre automobil şi, liniştit, luă loc la volan.

Pe banchetă se afla un fular mare de lână. Marcel îl înfăşură în jurul gâtului, ceea ce împreună cu ochelarii, îi ascundea complet faţa. Abia luă această măsură de precauţie, că maiorul von Huckmehrt se ivi în uşa ministerului.

Ofiţerul neamţ din câţiva paşi ajunse la automobil, în care se urcă zicând:

— La ambasadă! Repede, animalule! mârâie el închizând portiera.

Automobilul plecă imediat, cu toată viteza. Marcel Dunot, fără să-i pese de trecători, băgă în viteza a, patra, neavând decât un singur gând: să iasă din Constantinopol şi să se *explice* cu maiorul neamţ.

Von Huckmehrt, care era obişnuit să fie dus cu o viteză drăcească, nu sesiză nimic la început.

Întins boiereşte pe pernele moi ale limuzinei îşi aprinse o ţigară de foi. Dar, după câteva minute se uită

prin geamul portierei şi observă că maşina, în loc să se îndrepte spre ambasadă, gonea de-a lungul Cornului de aur, spre Eyub.

— Ah! ticălosule Eşti nebun! mârâi el în tubul acustic atârnat lângă el şi a cărui extremitate se termina lângă capul şoferului. Ţi-am zis: ambasadă, porc de câine! La ambasadă! auzi? A! Am să te ucid!

De parcă ar fi fost de lemn, şoferul nu se mişca.

Von Huckmehrt crezu că nu-l auzise, neputându-şi închipui că un inferior să îndrăznească să-şi bată într-atâta joc de el:

— Herman! urlă el. La ambasadă! şi în acelaşi timp se ridică şi bătu într-unul din geamurile din faţa sa.

Automobilul, care gonea printre colinele pustii ce înconjoară Cornul de aur, se opri atât de brusc, încât von Huckmehrt căzu înainte pe banchetă.

— Ah! mizerabile! urlă el ducându-şi mâinile la cap. Banditule! Criminalule! Am să te împuşc...

Mai mult nu spuse: portiera se deschise şi maiorul neamţ, aiurit, se întreba dacă trebuie să-şi creadă ochilor, recunoscându-l pe spionul bulgar Putcheff, îmbrăcat în mantaua şoferului:

— Aşa!... mormăi el ducându-şi mâna la revolver.

Marcel Dunot râse liniştit şi ridică braţul.

Era înarmat cu un revolver:

— Sus mâinile! domnule maior, zise el pe un ton hotărât, sau te ucid!

Faţa lui von Huckmehrt se făcu roşie ca racul. Ochii săi mici, cenuşii, se aprinseră, dar se supuse repede şi ridică braţele:

— E mai bine! declară Marcel, aşezându-se în maşină în faţa neamţului, fără însă să-l lase din ochi.

— Cine, cine eşti? bâlbâi ofiţerul, zăpăcit.

— O, Doamne, sunt un amărât care n-are

importanţă! afirmă regele boxerilor. Să admitem că sunt numai amicul lui Louis Perrin!

— Louis Perrin?

— Da, al francezului, al cărui paşaport mi l-aţi dat! explică Marcel. Sunt, aşadar, amicul lui Louis Perrin şi numele meu e Marcel Dunot!

— Marcel Dunot! gâfâi neamţul acărui faţă largă şi roşie deveni brusc albă.

— Chiar el! surâse regele boxerilor. Şi acum, după ce m-am prezentat, să nu pierdem timpul. Mai întâi îmi voi permite să te leg...

— Niciodată! Nici...

Pumnul lui Marcel Dunot se abătu peste bărbia neamţului.

Pe trei sferturi ameţit – deoarece Marcel nu lovise decât cu puterea necesară planului său – teutonul sé prăbuşi pe banchetă. Regele boxerilor Îi legă, repede, braţele şi picioarele cu ajutorul unei curele de piele ce servea la ridicarea geamurilor de la portiere. Apoi, luând revolverul neamţului, aşteptă cu răbdare până ce acesta îşi veni în fire.

Deschizând ochii, primul lucru pe care-l văzu neamţul fu zâmbetul lui Marcel Dunot.

— Aşadar? Mai bine! îl întrebă acesta. Credeam că sunteţi mai rezistent.

Un mormăit nedesluşit fu singurul răspuns al neamţului. Regele boxerilor luă din dolmanul ofiţerului stiloul şi un bloc notes spunându-i:

— Aşa cum am avut onoarea să vă aduc la cunoştinţă, Louis Perrin e amicul meu. Veţi scrie deci un ordin ca să fie imediat pus, În libertate. Veţi mai scrie un al doilea ordin, pe numele lui Loiseau, din Algeria, pentru că, din nenorocire, nu ştiu care din nefericiţii mei compatrioţi a fost asasinat. Am să vă dezleg, deci, mâinile. Dar vă

previn că la cel mai mic gest suspect...

Şi Marcel Dunot dezlegă cureaua care strângea mâinile neamţului. Maiorul von Huckmehrt scoase un suspin lung şi-l învălui pe regele boxerilor cu o privire asasină. Ochii săi se îndreptau mereu spre geamurile laterale ale maşinii. Nimeni. Cât vedeai cu ochii, drumul şi cimitirele musulmane din jur erau pustii.

Maiorul se hotărî:

— Dă-mi condeiul!

Fără să spună un cuvânt, Marcel îi întinse stiloul.

Von Huckmehrt scrise cele două ordine.

Marcel Dunot le citi repede şi le puse în buzunar.

— Sper că-mi vei da drumul acum? mormăi von Huckmehrt.

Marcel Dunot se înclină:

— Sunt un naiv din fire, domnule maior, dar nu până într-atâta. Acum să nu vă mişcaţi, pentru că vă leg mâinile.

— Dar...

— Trebuie să vă mai adorm o dată?

— Cel puţin, spune-mi ce...

— Nimic. Staţi liniştit şi nu vă voi face niciun rău. E tot ce vă pot spune!

Von Huckmehrt nu mai insistă. Scrâşni doar din dinţi... Marcel Dunot îl legă repede, ieşi din automobil, închise portiera şi, la volan, dădu drumul spre Constantinopol.

Când ajunse în faţa ministerului de război suna ora 12 jumătate. Ardobast era încă în locul unde-l lăsase.

Marcel Dunot opri automobilul lângă, trotuar Ieşi afară şi se apropie de armean.

Acesta, văzând că se apropie de el un soldat neamţ, se îndepărtă repede.

— Lasă prostiile, Ardobast! îi spuse Marcel. Eu sunt!

Nu te mişca! Vezi automobilul de colo? Apropie-te şi suie repede. Restul ţi-l voi spune mai târziul.

Şi regele boxerilor se îndepărtă, lăsându-l pe armean cu totul aiurit. Între timp, Ardobast se dezmetici. Intră în automobil şi se aşeză lângă von Huckmehrt. Marcel se aşeză la Volan. Cu o viteză nebună, automobilul se îndepărtă şi se opri, ceva mai târziu, într-o ulicioară din Pera. Marcel se adresă lui van Huckmehrt:

— În ce închisoare se află prizonierul francez?

— N-am să-ţi spun! scrâşni neamţul cu ură.

— Vei spune! afirmă Marcel fără să-şi piardă calmul. Şi repede. Căci, dacă nu, aştept până se face noapte şi vă arunc în Bosfor, cu o piatră de gât, cum am făcut-o cu stimabilul dumneavoastră prieten, Gaber-Paşa.

Von Huckmehrt se înfioră.

— Francezul se află la închisoarea Haskeni! spuse repede ofiţerul neamţ care tremura parcă avea friguri.

— E departe de aici Ardobast? îl întrebă Marcel pe armean.

— Aproape doi kilometri.

— Foarte bine. Să mergem. Dragă domnule maior, s-ar putea ca ordinul de punere în libertate, pe care l-aţi semnat, să nu fie în regulă. În cazul acesta, se poate să vi se ceară explicaţii. Veţi răspunde că prizonierul trebuie să fie eliberat imediat. Aţi înţeles, e foarte important!

Şi mai ales să nu răspundeţi altceva, asta în interesul dumneavoastră. Căci amicul meu Kylas, adică Ardobast, Vă va implânta pumnalul în burtă, la primul gest, la cel mai mic semn suspect. Să-mi indici drumul! îi strigă lui Ardobast prin tubul acustic.

Armeanul răspunse afirmativ şi Marcel Dunot, condus astfel, ajunse fără greutate în faţa închisorii Haskeni.

Se ridică de la locul său şi aruncă o ultimă privire lui von Huckmehrt. Neamţul părea că-şi regăsise calmul.

Ardobast, care şedea lângă el, întinsese un pled mare de lână, care ascundea mâinile legate ale maiorului şi pumnul său înarmat cu pumnalul.

— Atenţie la consemn! făcu Marcel.

— Înţeles! făcu Ardobast.

Marcel sări pe trotuar, şi închizând portiera automobilului, se îndreptă spre poarta închisorii, ţinând în mână cele două ordine semnate de maiorul neamţ.

IX

Închisoarea Haskeni e o clădire vastă din piatră albă, cu aspect aspru şi respingător. Aşa cum e obiceiul la toate închisorile turceşti în faţa porţii stătea de santinelă un bătrân *redif* (rezervist). îl lăsă pe Marcel să treacă, fără să-i ceară vreo explicaţie.

Marcel apăsă butonul unei sonerii. Aproape imediat se deschise o portiţă tăiată în poarta mare de stejar legată în fier. Marcel intră fără să ezite şi văzu în faţa sa un gang cu uşi laterale. Înainte să poată examina mai bine locul, una dintre uşi se deschise.

Un vlăjgan în uniformă de ofiţer turc, dar a cărui faţă rotundă, ochi albaştri, cu ochelari încadraţi cu oţel, barba roşie trădau originea nemţească, se îndreptă spre dânsul.

— Ce vrei, omule? mormăi el în germană.

— Am venit să caut doi spioni francezi închişi aici, din ordinul înălţimii Sale Maiorul von Huckmehrt, care aşteaptă în automobilul său, ca să-i duc la ambasadă. Iată ordinele de punere în libertate.

La numele maiorului von Huckmehrt, atitudinea neamţului se schimbă imediat:

— Tu eşti şoferul înălţimii Sale? întrebă el cu o voce muiată, lunând cele două hârtii pe care le ţinea Marcel.

— Eu sunt! răspunse regele boxerilor, luându-şi o

înfăţişare plină de importanţă.

Teutonul examină cu amănunţime cele două hârtii:

— Ah! zise el dând din cap, unul din cei doi spioni francezi, a fost executat... mi-e foarte neplăcut...

Totuşi, ordinul de execuţie pe care l-am primit era în regulă... Mă duc să-l văd pe Înălţimea Sa şi să-i explic...

Marcel avu un fior; tot planul său era ameninţat să se prăbuşească dacă neamţul ar putea vorbi cu von Huckmehrt.

— Care din cei doi spioni-a fost executat? întrebă Marcel cu inimă strânsă.

— Ce te interesează? făcu neamţul ridicând din umeri. E un oarecare Loiseau... Ah! mi-e foarte neplăcut! Mă duc să vorbesc cu Înălţimea Sa! repetă el.

Marcel Dunot respiră uşurat. Aşadar, Louis Perrin mai trăia!

Acest gând îl umplu de bucurie. Dar dacă mai trăia, viaţa sa era ameninţată...

— Înălţimea Sa e foarte grăbită! zise regele boxerilor. Du-te de-l vezi dacă vrei, dar adu-l pe spionul care mai trăieşte. Asta nu te va împiedica să-i explici ce s-a făcut cu celălalt.

— E adevărat! murmură el. Vino cu mine.

— Dar repede! observă Marcel. Înălţimea Sa trebuie să-şi fi pierdut răbdarea.

— Înţeleg! Vino! Ba nu! Aşteaptă aici! Mă întorc.

Şi teutonul dispăru într-o clipă în încăperea de unde ieşise când apăruse Marcel Dunot. Se întoarse imediat, ţinând în mână o legătură enormă de chei ruginite.

— Urmează-mă! zise el lui Marcel Dunot.

În urma lui, regele boxerilor coborî pe o scară îngustă de piatră, închisă cu o uşă de fier, pe care neamţul o deschise şi intră într-o subterană plină de noroi, luminată, din loc în loc, de becuri electrice. La capătul ei era fixată în

zid o uşă mâncată de rugină.

Teutonul, cu ajutorul, unei chei mari, o deschise şi, îndreptă spre interiorul celulei raza unei lămpi electrice.

Marcel, care se afla în spatele lui, se înfioră zărind un om îmbrăcat în zdrenţe murdare, ce era întins, pe o movilă de bălegar ce fumega.

— Haide, scoală, scârnăvie! mârâi neamţul, lovindu-l cu piciorul.

Prizonierul se ridică. Marcel îl recunoscu imediat pe Louis Perrin.

— Haide! mârâi neamţul.

Louis Perrin, şovăind, ieşi din celula pe care gardianul o închise cu grijă.

— Ar trebui să se dea prizonierului o manta, zise Marcel, pentru că se va sui în maşină alături de mine!

— Mă duc să-i dau, se înţelege! mormăi neamţul.

Louis Perrin tresărise auzindu-l pe Marcel, a cărui voce îi trezea amintiri vechi.

Regele boxerilor, temându-se ca amicul său să nu se trădeze recunoscându-l, trecu înaintea lui ca să fie cu spatele la el. Cei trei oameni sosiră, în linişte, la camera de gardă, unde călăul neamţ îi dădu lui Perrin o manta de soldat turc, din stofă kaki, uzată, peticită şi destrămată, îi puse pe cap o gambetă veche, găurită şi pătată de sânge, al cărei proprietar fusese, desigur, asasinat...

— Repede! repetă Marcel Dunot. Înălţimea Sa se grăbeşte! Ah! Să ştii că-mi dă opt zile de arest.

Neamţul nu răspunse. Mergând înaintea lui Marcel şi a lui Perrin, care abia se ţinea pe picioare şi părea indiferent la ceea ce se petrecea în jurul său, se îndreptă spre poarta închisorii, pe care o deschise un gardian. Cei trei oameni, unul după altul, ieşiseră, şi se îndreptară spre automobilul cenuşiu.

— Bun, dumneata aşază-te înăuntru! îi comandă

Marcel lui Perrin, prefăcându-şi glasul.

Prizonierul se supuse fără a scoate o vorbă. Marcel mergând înaintea neamţului, sosi lângă portiera, pe care o deschise şi, scoţându-şi capela, zise în nemţeşte:

— Înălţimea Voastră, gardianul-şef spune că nu-mi poate da decât pe unul din prizonieri, pentru că celălalt a fost spânzurat!

Regele boxerilor spera ca, procedând astfel, să evite ca neamţul să se apropie de maşină şi se gândea să-i transmită răspunsul presupus al ofiţerului.

Dar nu luase în seamă şi neîncrederea teutonului. Acesta înaintă foarte respectuos spre portieră şi, plecându-şi capul peste umărul lui Marcel, încercă să se scuze:

— Domnule maior, zise el, unul din cei doi prizonieri pe care i-aţi cerut, a fost spânzurat... în urma ordinului semnat în regulă... Eu... Ah!...

Neamţul tresări, se întrerupse şi se îndepărtă.

Se întâmplase ceea ce Marcel Dunot voia să evite. Von Huckmehrt dăduse să înţeleagă, cu privirea, subordonatului său că situaţia nu e clară. Din nenorocire pentru ofiţer, neamţul nu reuşise să-şi ascundă tulburarea. De aceea reacţiile au fost fulgerătoare. Mai întâi răbufni un strigăt Sălbatic al lui von Huckmehrt, căruia Ardobast, urmând consemnul, îi implântase în burtă pumnalul. Aproape în acelaşi moment, gardianul care deschidea gura ca să cheme ajutor, primi în ceafă o lovitură formidabilă dată de Marcel Dunot. Teutonul, strivit, s-ar fi prăbuşit la pământ, dacă Marcel Dunot, apucându-l de centură, nu l-ar fi ridicat şi aruncat în interiorul automobilului.

Apoi, închizând portiera cu o izbitură, regele boxerilor sări la volan şi puse în mişcare maşina.

Perrin care nu pricepea încă nimic, moţăia.

Ajuns într-o ulicioară îngustă din Pera. Marcel se opri.

— Hei, Perrin, zise el deodată, întorcându-se spre tovarăşul lui, nu-ţi mai recunoşti prietenii?

Perrin cutremurat, se îndreptă:

— O! dar... eşti... ezită el, măsurându-l pe regele boxerilor cu o privire rătăcită, eşti... Dar nu se poate... Nu!... Tu...

— Ei da! Eu sunt, Marcel Dunot! termină eroul nostru cu bucurie. Chiar el, în carne şi oase!

Şi, în acelaşi timp, Marcel, apucă mâinile prietenului său şi le strânse într-ale sale.

— Oh! Sunt mulţumit!... sunt mulţumit! murmură Perrin fără să poată găsi alte cuvinte – atât de puternică îi era surpriza şi emoţia.

— Şi eu, dragă prietene, sunt foarte mulţumit! făcu Marcel zâmbind.

Dar locul pentru aceste mărturisiri nu era bine ales.

Regele boxerilor amână pentru mai târziu explicaţiile.

— Cu cei doi ce facem? îl întrebă el pe Ardobast.

— De! maiorul a... şi celălalt tot aşa cred; nu mai mişcă.

— Cu atât mai bine. Acum trebuie să scăpăm de automobil.

— Am putea să-l aruncăm în Bosfor! propuse armeanul.

— E departe?

— La zece minute de aici. Noaptea e aproape şi ar fi uşor.

— Haidem! îmi vei arăta drumul.

După indicaţiile armeanului, regele boxerilor îndreptă maşina spre nord, urmând ţărmul Bosforului.

Seara se apropia. O ceaţă deasă şi rece învăluia pământul. În mai puţin de douăzeci de minute, automobilul, ajunse lângă stâncile din Smaut-Koli. Locul

era potrivit.

Marcel Dunot, oprind automobilul, strigă lui Perrin şi lui Ardobast să coboare, ceea ce făcură imediat.

Atunci, Marcel îndreptă maşina spre apă, băgă în viteză şi sări afară. Automobilul porni ca o săgeată şi se prăbuşi în vid. O izbitură, surdă ajunse la urechile lui Marcel şi ale tovarăşilor săi. Maşina se lovi de suprafaţa apei, unde dispăru pentru vecie, purtând cu sine pe cei doi nemţi.

— *Amin*! Doi mai puţin! încheie Marcel.

— Şi până la fund sunt mai mult de 100 de metri! făcu Ardobast.

— Atunci e o baie „kolossală”! reluă regele boxerilor. Dar să nu zăbovim. Mai avem timp să fim la ora cinci la Haidar-Paşa!

— La ora cinci! Dar acum e cinci fără un sfert! observă Ardobast.

— Ei bine, atunci am întârziat! Nu-i nimic, trenul pleacă la ora şapte.

Stimabilul Muñir Glaub ne va aştepta. Poţi să mergi, Perrin?

— O, da! Dar mi-e foame!

— Vom mânca la Constantinopol, dragul meu! La drum!

Cei trei oameni se îndreptară spre oraş. Când ajunseră la cheiul Pera, suna cinci şi jumătate. În timp ce Marcel şi Perrin intrară într-un birt grecesc, ca să se mai întremeze, Ardobast se duse să cumpere haine.

După câteva minute, Marcel şi Perrin într-un loc pustiu, îşi schimbară hainele cu altele noi.

După aceasta, cei doi amici, însoţiţi de Ardobast, se îndreptară în grabă spre debarcaderul feribotului pentru Haidar-Paşa.

Ajunseră tocmai când pleca şi nu mai avură timp

decât să ia bilete şi să urce la bord.

Regele boxerilor îl întrebă pe Louis Perrin cum de a ajuns de la Tegucigalpa în închisorile din Constantinopol.

— O! nu-i nimic interesant! afirmă Perrin. După ce am părăsit Hondurasul, cu sora mea Jacqueline, am trecut în Cuba, ca să luăm în primire câteva proprietăţi, şi de acolo ne-am întors în Franţa...

— Aţi fost la Saint-Quentin! îl întrerupse Marcel cu un tremur, uşor în voce.

— Desigur! Ne-am dus să-l vedem pe Pordon, patronul uzinei unde ai lucrat înainte de a pleca în America, dar, din nenorocire n-am putut să-i anunţăm ridicarea ta la rangul de preşedinte al Republicii Honduras, deoarece, la sosirea noastră în Franţa, gazetele anunţau că ai fost răsturnat!

— Aşa-i! murmură Marcel îngândurat. Şi domnişoara Denise Pordon! E măritată?

— Nu! Cel puţin nu era când l-am vizitat pe tatăl ei.

— Ah!

— Da! O fată fermecătoare! Părea să fie foarte fericită că ai reuşit. Tatăl ei mi-a spus chiar că nici nu se mira...

Marcel Dunot rămase câteva clipe liniştit. Cât de departe erau toate acestea! Plecarea sa din Saint-Quentin, călătoria sa fără voie în America.

Din tot ce-i spunea Perrin, un singur lucru îl interesa: Denise Pordon nu era încă măritată. Şi, în sinea lui, Marcel Dunot îşi amintea de graţioasa fată care-i dăduse dovezi de simpatie, ea, fiica bogătaşului Pordon, unui simplu lucrător. Şi fără s-o vrea s-o mărturisească, se gândea c-ar fi fost fericit să fie soţul ei...

Dar nu era decât un vis...

Marcel Dunot se reculese.

— Îţi mulţumesc, dragul meu Perrin, zise el amicului

său. Dar toate astea ’nu-mi lămuresc de ce te afli aici!

— A! da! Ei bine, întors în Franţa, am vrut să-mi întrebuinţez capitalurile. După ce am încercat diverse întreprinderi, am venit în Turcia ca să înfiinţez o ţesătorie de mătase, când izbucni războiul. Eram la Bursa. Am vrut să mă întorc în Franţa, dar nemţii m-au arestat, cu toate că războiul între Franţa şi Turcia nu fusese încă declarat.

Am fost transportat la Constantinopol, unde, timp de câteva luni, am fost închis În celula infectă de unde m-ai scos.

Acum vreo opt zile un ofiţer german, mi-a spus că Turcia a intrat în război împotriva Franţei şi că, în consecinţă, voi fi spânzurat ca spion. A plecat fără să vrea să mă asculte... Şi iată... A! Credeam că totul s-a sfârşit. Fără dumneata...

— Dar domnişoara Jacqueline?

— Sora mea a rămas, din fericire, la Lyon. Dar dumneata, Dunot, cum ai ajuns aici?

În câteva fraze Marcel i-a povestit aventurile care l-au adus în capitala Turciei. Tocmai isprăvi povestirea când feribotul opri la Haidar-Paşa.

X

Mergând înaintea lui Ardobast şi Perrin, Marcel Dunot trecu puntea pe care marinarii turci o aşezară între vas şi debarcader. Pe chei era puţină lume, doar câţiva comisionari şi vreo şase trăsuri.

— Să ne grăbim! şopti Marcel la urechea tovarăşilor săi.

Toţi trei, cu pas grăbit, se îndreptară spre gară. Când ajunseră în faţa sălii de aşteptare de la clasa a treia, orologiul arăta ora şapte fără un sfert.

— Persanul trebuie să fi crăpat de nerăbdare!

murmură Marcel.

— La urma urmei, trenul vine la ora şapte, am venit deci mai devreme!

Când intrară în sala de aşteptare, Marcel îl zări pe Munir Glaub cocoţat pe cele trei lădiţe de fier. Dervişul îşi fuma liniştit narghileaua de aramă, fără să arate cea mai mică nerăbdare, cu toate că cei pe care îi aştepta erau în întârziere cu o oră şi trei sferturi. Sala, de altfel, era aproape goală. Vreo duzină de jandarmi turci stăteau tolăniţi în colţul opus persanului şi, mai departe, trei greci, îmbrăcaţi în stambuline negre, vorbeau încet.

— Perfect! şopti Marcel Dunot făcând cu ochiul spre Munir Glaub. iată un tip care-mi place. Nu se prea necăjeşte.

De fapt, persanul, deşi îi zărise pe cei trei amici, nici nu tresări şi continuă să tragă din narghilea. Marcel Dunot se îndreptă spre el:

— Sănătate şi iar sănătate, venerabile Munir Glaub! îi zise el în turceşte. Am cam întârziat, dar ne vei ierta când vei afla că motivul e prea onoratul prieten, pe care ţi-l aducem şi care ne va face servicii preţioase...

Persanul înclină uşor capul. Buzele sale groase schimonosiră un zâmbet prietenos.

— Nimic nu se întâmplă fără voia lui Alah! afirmă el. Eşti iertat, viteze Putcheff, şi aş fi fericit să-l cunosc pe onoratul tău prieten.

Zicând aceasta, Munir Glaub coborî de unde era cocoţat, se închină adânc în faţa lui Ardobast şi deschise una din lădiţe în care îşi aşeză narghileaua.

— E ora şapte fără zece minute, venerabile Glaub! spuse Marcel Dunot văzând că persanul se aranja fără nicio grabă.

— Mai avem zece minute! răspunse dervişul! Iată lădiţa ta, Putcheff, zise el ridicându-se şi pe a ta, Kylas.

Marcel Dunot şi Ardobast îşi luară fiecare bagajul şi, imitându-l pe Munir Glaub, îl aşezară pe umeri.

— Prea cucernice, ai luat biletele! îl întrebă Marcel pe persan.

— Am trei.

— E nevoie de patru, pentru că amicul meu pleacă cu noi. Kylas se duce să ia încă un bilet.

Orologiul arăta şapte fără cinci minute.

La un semn al lui Marcel Dunot, Kylas-Ardobast, alergă să ia un bilet pentru Angora, iar regele boxerilor, Gaub şi Perrin intrară într-un compartiment de clasa a treia a trenului.

Armeanul îi ajunse puţin după aceea, aducând biletul. Trenul porni. Cei patru oameni erau singuri în compartiment. Putură deci să se instaleze destul de bine.

Marcel înainte de a adormi, îi explică lui Munir Glaub că Perrin era un bulgar, anume Klinof, care trăise multă vreme în Rusia, unde fusese persecutat. El îi ura de moarte pe ruşi. Şi cum vorbea foarte bine limba lor, le va fi folositor când va fi să treacă liniile armatelor ţarului.

Tot vorbind, Marcel Dunot observa efectul vorbelor sale asupra persanului. Munir Glaub rămase nepăsător şi binevoitor.

— Ai făcut bine, viteze Putcheff, afirmă el.

Marcel nu mai insistă, dar se gândi că trebuie să-l supravegheze pe derviş.

Regele boxerilor, imitând pe Ardobast şi Perrin, se întinse pe o bancă şi peste puţin începu să sforăie.

Munir Glaub, după ce-şi scoase iar narghileaua, o umplu cu tutun şi o aprinse, se aşeză turceşte şi fumă în tăcere.

Călătoria se derula fără incidente. Trenul sosi a doua zi în gara Angora.

— Plecăm imediat la Erzerum! declară Munir Glaub

pe un ton autoritar.

— Fireşte! răspunse Marcel care era hotărât să-l lase pe persan să facă ce vrea, până când va veni momentul „socotelilor”.

Dervişul luându-şi lădiţa în spate, coborî încet din vagon. Marcel Dunot, Ardobast, cu bagajele lor pe umeri şi Louis Perrin îl urmară şi ieşiră din gară. În faţa gării aşteptau trei cămile.

— Iată cămilele noastre! declară Munir Glaub.

— Dar nu sunt decât trei şi noi suntem patru; spuse Marcel.

— Da... e adevărat, viteze Putcheff, zise el. Dar eu nu ştiam că-ţi vei aduce un prieten. La Angora, cămilele sunt scumpe şi Comitetul nu-mi va întoarce cheltuielile dacă voi cumpăra una!

— Ai dreptate! Dacă prietenul nu ne-ar fi folositor, nu l-aş fi adus! Dar succesul întreprinderii trece înainte de toate! Te rog să cumperi imediat o cămilă pentru Klinof: iată o hârtie de douăzeci de lire.

Munir Glaub, fără să spună un cuvânt, o puse în buzunar şi, apropiindu-se de păzitorul celor trei cămile, îi şopti câteva cuvinte. Omul înclină capul şi se îndepărtă cu paşi mari.

— Se duce să ne caute o cămilă! explică Munir Glaub lui Marcel Dunot.

Regele boxerilor nu răspunse. În sinea sa, era necăjit că scosese atât de uşor cele douăzeci de lire.

Trecură zece minute. În piaţa de lângă gară sufla Un vânt rece. În sfârşit, servitorul se întoarse, ţinând de frâu un animal asemănător cu celelalte şi cu aceleaşi hamuri sărăcăcioase, şi-l dădu lui Perrin.

Luă apoi lădiţele lui Munir Glaub, Marcel şi Ardobast le legă de cămilele respective şi se îndepărtă, respectuos, la câţiva paşi.

— Plecăm, făcu Munir Gaub, aşezându-se pe şaua uneia dintre cămile, care, la fel ca celelalte aştepta îngenuncheată la pământ.

După ce persanul se cocoţă pe cămila sa, servitorul îl acoperi cu o manta largă şi groasă de lână cenuşie. Acelaşi lucru îl făcu lui Marcel Dunot, lui Ardobast şi Perrin. Atunci, cămilele se ridicară.

Aruncând câţiva piaştri servitorului, Munir Glaub, se puse în fruntea grupului. Se vedea că el cunoaşte foarte bine ţinutul. În urma lui, Marcel Dunot, Ardobast şi Perrin, zguduiţi de cămilele lor ca nişte corăbii sub furtună, ieşiră din oraş şi se îndreptară spre nord-est.

Şi merseră astfel toată ziua, în pasul rar al cămilelor.

Când sosi noaptea, se opriră la hanul pentru caravane dintr-un sat şi după ce-şi puseră animalele la adăpost, într-un grajd, mâncară din merindele legate de şa: brânză, pesmeţi. Nu era o masă prea bogată pentru nişte oameni care mâncaseră destul de prost în tren, dar Marcel şi tovarăşii săi erau zdrobiţi de mersul cămilelor prea obositor pentru cei care nu-s obişnuiţi. Aveau mai multă nevoie de odihnă decât de mâncare.

După ce terminară „cina”, se tolăniră în paiele de lângă animalele lor şi adormiră, în afară de Munir Glaub. Într-adevăr, persanul îşi aprinse narghileaua şi aşezându-se fumă într-una până noapte a târziu.

În zori, Munir Glaub se sculă primul şi îi trezi pe tovarăşii săi. După un dejun luat la repezeală, care nu fu decât repetiţia cinei, cei patru oameni o porniră la drum. Toată ziua înaintară în pasul rar al cămilelor lor. Timpul era, din fericire, frumos.

Marcel Dunot socotea că vor ajunge astfel, la Erzerum până în opt zile. De acolo, grupul bine deghizat va lua drumul liniilor ruseşti. Şi Marcel nu va trebui decât să spună soldaţilor ţarului să-i aresteze pe Munir Glaub şi se

va cunoaşte bine adevăratul scop al misiunii lui, dacă turbanele vor fi spălate cu zeamă de lămâie şi se vor demonta faimoasele lădiţe.

Trebuia deci numai răbdare.

Pe măsură ce înaintau, Marcel Dunot observă că Munir Glaub devenea din ce în ce mai neîncrezător, pândea pe tovarăşii săi, adormea cel din urmă şi se trezea primul.

Regele boxerilor, înţelegând situaţia, nu prea vorbea cu tovarăşii săi, iar Perrin şi Ardobast avertizaţi, se ţineau şi ei retraşi.

După ce trecură Orum, Tsoylik, Takat, Karahisay şi Beiburt, caravana ajunse la Ilidja, unde petrecu o noapte.

A doua zi dimineaţă, călătorii, fericiţi că au putut să odihnească, porniră la drum la primele raze ale zorilor. Pe la ora zece, ajunseră lângă primele case ale unei fortăreţe turceşti.

Munir Glaub devenise voios şi plin de încredere.

— Alah! zise el lui Marcel Dunot care călătorea lângă el, iată-ne ajunşi în oraşul minunat, Erzerum. Aici ne vom odihni puţin, înainte de a porni mai departe. În sfârşit, micul grup sosi în faţa unei clădiri galbene, în lungul căreia mai mulţi turci – În mare parte bătrâni – şedeau şi fumau narghilele.

Imitându-l pe Munir Glaub, Marcel şi tovarăşii săi opriră cămilele lor şi descălecară.

— Du aceste animale la grajd! ordonă persanul unui vlăjgan robust cu faţă cărămizie, care veni întru întâmpinarea călătorilor. Bagajele să fie duse în aceeaşi odaie... ca atunci!

— Da! răspunse individul apucând frâul cămilelor.

— Precum văd, o! cucernice Glaub, eşti cunoscut aici! făcu Marcel Dunot.

— Da! Vin Câteodată pe aici, zise persanul, cu vocea

scăzută. Hotelul ăsta nu e prea luxos, cum sunt casele unde locuiesc ghiaurii (creştinii)... dar e suficient pentru nişte oameni simpli cum suntem-noi...

— Şi care ne va feri să fim observaţi! termină Marcel.

— Vorbeşti ca un înţelept, fiule, răspunse persanul, îndreptându-se spre uşa „hotelului”.

În urma lui, Marcel, Perrin şi Ardobast trecură printr-un gang lung şi suind o scară putredă, pătrunseră într-o cameră mare, mobilată cu o duzină de paturi de campanie, pe care se afla câte o saltea de foi de porumb.

În mijlocul încăperii, un vas mare de aramă era aşezat pe un trepied şi conţinea câţiva cărbuni ce mocneau, răspândind o duhoare infectă.

— Alah! E încălzit aici! strigă voios Munir Glaub, ne vom simţi foarte bine.

Nici Marcel, nici Ardobast şi nici Perrin nu răspunseră nimic la această observaţie.

Toţi trei, de altfel, erau foarte obosiţi. În tăcere se aşezară pe paturile de campanie, unde rămaseră nemişcaţi câteva clipe.

Nu intraseră decât de vreo cinci minute, Când individul căruia Munir Glaub îi încredinţase cămilele. Intră, aducând pe spate cele trei lădiţe, una peste alta, pe care le depuse pe podea, fără să spună o vorbă şi dispăru.

Persanul scoase imediat din a sa, narghileaua pe care o umplu’ cu tutun, o aprinse cu un cărbune luat din vasul de aramă şi începu să fumeze cu poftă.

Marcel Dunot se ridică:

— Cred că e timpul să mâncăm, prea sfinte! zise el apropiindu-se de Munir Glaub. Noi bulgarii, avem o poftă nebună!

— Peste câteva clipe! admise persanul. Apoi, mă voi duce la Excelenţa Sa guvernatorul, ca să-i vestesc sosirea noastră şi să-l întreb dacă nu are să ne dea alte

instrucţiuni.

— Lucru foarte înţelept, cucernice Glaub! aprobă Marcel, care se gândi să se folosească de lipsa persanului ca să examineze mai îndeaproape lădiţele misterioase. Iar noi, te vom aştepta aici!

— Nu! Toţi trei... toţi patru trebuie să ne prezentăm, Paşei! spuse Glaub. Aşa-i regula! Instrucţiunile noastre aşa ne ordonă!

— Va fi pentru noi o bucurie şi o onoare mare, afirmă Marcel, ascunzându-şi nemulţumirea.

Aşa precum spusese persanul, cei patru oameni coborâră, peste câteva clipe, în sala comună a hanului, unde, în compania câtorva, ofiţeri turci, mâncară o supă de porumb, ceva carne şi câteva nuci. După ce terminară masa aceasta frugală, părăsiră hotelul, în frunte cu Munir Glaub şi se îndreptară spre palatul guvernatorului.

Cu toate că armata rusească nu era departe, paşa care comanda provincia, nu voise să părăsească palatul luxos de marmură cenuşie.

Cei patru oameni ajunseră în curând. Santinela care Stătea la poartă, la un simplu cuvânt al lui Munir Glaub, îl lăsă să treacă, prezentând arma. Conduşi de Glaub, Marcel, Ardobast şi Perrin traversară o grădină mare şi pătrunseră într-un pavilion mic din cărămizi colorate. Trecând printr-o anticameră îngustă, ei intrară într-un salon luxos, împodobit cu mobile de abanos, încrustate cu sidef şi argint.

În faţa căminului, unde ardeau nişte lemne enorme, stătea un individ înalt, cu uniformă de general turc, cu *o* ţigară de foi imensă.

Marcel Dunot tresări recunoscându-l pe generalul von Blottwein!

XI

Nu se înşela. Era chiar von Blottwein-Paşa, aşa cum îl văzuse Marcel Dunot cu câteva săptămâni în urmă la Eski-Adalia, când neamţul îl condamnase să fie ars de viu... Von Blottwein nu se schimbase: era acelaşi animal cu faţa de culoarea cărnii putrede, cu ochii mici şi cenuşii, cu nasul ca un rât de porc, cu favoriţii ciupiţi; Singura deosebire era că acum, neamţul făcând o concesie clienţilor săi, îşi schimbase uniforma sa de general german cu aceea de paşă turc.

Zărindu-l pe Munir Glaub şi pe tovarăşii săi, faţa sa rămase nepăsătoare:

— Ei bine! Aţi fenit? mormăi el într-o franţuzească stricată. Nu f-aţi grăpit, păieţi!

— Excelenţă, cămilele noastre nu erau bune! Alah mi-e martor că spun adevărul! spuse umil Munir Glaub.

Von Blottwein dădu din umeri.

— Tot aşteptând, spuse el, gurierul care anunţă sosirea foastră a fenit încă ieri!

— Excelenţă, Excelenţa sa guvernatorul provinciei Erzerum, Hosein-Paşa, mă cunoaşte şi...

— Hosein Paşa nu mai este cugernator al provinciei Erzedum! Eu, generalul von Blottweind Paşa!

— Excelen...

— Destul! Tumneata eşti dervişul Munir Glaub?

— Da, Excelenţă!

Von Blottwein îşi aruncă ţigara între lemnele arzânde şi se îndreptă spre o măsuţă de pe care luă o foaie de hârtie, de sub un glob de cristal.

— Cine e Putcheff? întrebă el după ce citi.

— Eu sunt! făcu Marcel Dunot, înaintând spre neamţ, cu mâna în buzunarul unde era revolverul.

Regele boxerilor îşi luase hotărârea: dacă von Blottwein îl recunoaşte, îl împuşcă pe loc, orice ar fi...

Von Blottwein ridică capul şi se uită la Marcel Dunot, care rămase liniştit.

— Ia... Da, mormăi în sfârşit neamţul după ce-l fixă câteva clipe. Mi se pare... Ia... că te-am făzut undeva!

— Poate la Mudros, Excelenţă? răspunse Marcel dând vocii sale un accent cât mai „bulgăresc”.

— Paşa-neamţ dădu din umeri.

— Nu, nu la Mudros...

— Atunci, la Constantinopol? făcu regele boxerilor.

Von Blottwein nu răspunse. Timp de un minut el rămase nemişcat, cu sprâncenele încruntate, încercând să-şi amintească unde-l văzuse pe acest Putcheff. Se gândea la orice, dar nu la Marcel Dunot. Într-adevăr, cum şi-ar fi putut închipui că în faţa lui se află omul, pe care a vrut să-l omoare cu o lună în urmă!

În sfârşit, renunţând să-mi mai adune amintirile, el mormăi:

— Dumneata eşti acela care ai luptat la Mudros împotriva unui francez, numit Marcel Dunot?

— Da, Excelenţă! răspunse regele boxerilor. Şi l-am boxat destul de bine.

— Nu te mai lăuda! El te-a stâlcit bine! Ei bine, n-ai putut decât să-l adormi ca să-l aduci pe vasul *Bella Paduana*. Dar puţin importă...

Von Blottwein se întrerupse:

— Şi cine e Kylas?

— Eu sunt! declară Ardobast, făcând un pas înainte.

—...băiat hotărât şi îndrăzneţ... murmură neamţul, aruncând o privire pe hârtie. Ah! Dar, sunteţi patru şi pe hârtie nu sunt înscrişi decât trei!

— Am adus cu noi pe amicul nostru Klinot, bulgar ca şi mine, Excelenţă, şi care a trăit mult timp în Rusia! făcu Marcel Dunot înaintând. Ne va fi de mare folos ca să spionăm armata rusă...

— Pine... pine... mârâi von Blottwein, care se întoarse spre Munir Glaub şi-i ceru câteva amănunte despre misiunea pe care o avea pe lângă generalul persan Ibrahim Luftir.

— Pine! zise el după ce dervişul îi răspunse. Fino tiseară, trebuie să-ţi dau câteva instrucţiuni noi şi o scrisoare pentru jeneralul Ibrahim!

Munir Glaub se înclină. Dar, în acelaşi timp, aruncă o privire spre von Blottwein, ca să-i indice, fără îndoială, că vrea să-i vorbească singur. Oricât de scurtă a fost această privire, Marcel Dunot o surprinse, dar se făcu că nu văzuse nimic.

Von Blottwein păru că-şi aminteşte ceva:

— Ah! zise el deodată, nu-i nevoie să feniţi toţi trei: ai să vii singur, Munir Glaub!

— Cum doreşte Excelenţa Voastră! afirmă persanul închinându-se cu umilinţă.

Audienţa era terminată. Unul după altul, Munir Glaub, Marcel, Ardobast, şi Perrin ieşiră din pavilion, trecură prin grădină şi se îndreptară Spre hanul lor.

— Acum trebuie numai să ne odihnim! făcupersanul, când ajunse în odaia în care locuia împreună cu tovarăşii săi. Diseară, mă duc să iau ordine de la Excelenţa Sa guvernatorul şi vom putea, fără Îndoială, să pornim, mâine, la drum. Ne vom despărţi şi ne vom îndrepta spre Harasan, unde se află armata rusă. De acolo, va trebui să ajungem cât mai repede spre Tabriz. Primii sosiţi vor aştepta pe ceilalţi la hanul *Leul Persiei*.

— Înţelepciunea voastră vorbeşte prin gura ta, o cucernice Glaub! aprobă Marcel Dunot. Vom aştepta deci în seara aceasta, ca să auzim sfaturile tale, pe care, ni le vei da...

— Deocamdată mă duc să mă plimb! Oraşul Erzerum îmi paré frumos şi Alah ne-a dat ochi ca să vedem şi urechi

ca să auzim! Mergi şi tu, Klinof?

— Desigur, făcu Perrin.

— Mă duc şi eu! adăugă Ardobast.

— Petreceţi, o! fiilor, zise persanul, mereu amabil.

Cei trei oameni îi mulţumiră şi în timp Ce el îşi aprindea narghileaua, ei ieşiră.

Marcel Dunot voia, înainte de toate, să vorbească nestingherit cu tovarăşii săi. De când plecaseră din Haidar-Paşa, cei trei prieteni nu avură posibilitatea să schimbe decât câteva cuvinte, când lipsea persanul.

Se îndepărtară de han în tăcere şi cu paşi mari şi întorcând capul mereu ca să se asigure că nu erau urmăriţi, merseră vreo douăzeci de minute şi se opriră într-o piaţă mică, în faţa unei moschei dărăpănate. Locul era pustiu. Razele palide ale soarelui de iarnă se reflectau pe zidurile albe ale moscheiei şi răspândeau o căldură slabă.

Marcel se aşeză împreună cu tovarăşii săi, pe o bancă veche de lemn putred.

— Ce credeţi voi despre situaţia aceasta? întrebă încet aventurierul după ce se asigură că nu poate fi auzit de nimeni altcineva.

— Eu? zise Perrin, eu cred că mai trebuie să rezistăm şi să ne lăsăm prinşi de către ruşi, cât mai repede...

— Cu atât mai mult, cu cât ştiu acum încotro-trebuie să mergem! întări Ardobast.

— Cel mai prost lucru e că acest persan ne părăseşte. Trebuie să ştie multe, zise Perrin, şi ar fi bine să-l predăm ruşilor...

— Dar avem cu noi turbanele şi lădiţele noastre, observă armeanul.

Marcel Dunot, care îl lăsase să vorbească, zise:

— Totul e bine, afară de un singur lucru. Munir Glaub trebuie să se ducă în seara asta la von Blottwein.

— Atunci? întrebă dintr-odată Ardobast şi Perrin.

— Atunci, nimic. Dar persanul nu are încredere în noi şi el a cerut cu o privire pe care am surprins-o, să fie primit singur de paşa-neamţ. Blottwein, dacă nu m-a recunoscut, şi-a adus aminte de trăsăturile mele. Dacă îi va spune că bănuieşte ceva, Munir Glaub va deştepta şi în el, neîncredere. Atunci se prea poate să fim arestaţi chiar în seara asta şi închişi. Astfel Comitetul nu ne va mai da sumele promise. La urma urmei, nu suntem atât de necesari, dragul meu Ardobast. E destul să ni se ia turbanele şi lădiţele noastre şi Orice alt turco-neamţ va putea tot atât de bine să încerce să ajungă la Luftir Paşa...

Aceasta-i situaţia'!

Perrin şi Ardobast păliră:

— Şi atunci? repetară uitându-se la Marcel.

Aventurierul zâmbi:

— Nu-i aşa? zise el. Afacerile noastre nu sunt chiar atât de strălucite. Capetele noastre nu sunt destul de sigure pe umerii noştri. Trebuie deci să ne gândim. Mai întâi, noi ştim unde se află armata rusă. Munir Galub a avut grijă să ne informeze. Ş-apoi, singurii oameni de care trebuie să ne temem sunt Munir Glaub şi von Blottwein. Trebuie, deci, să-l urmărim pe persan, astă seară când se va duce la palatul lui von Blottwein...

— Şi să-l ucidem! termină Ardobast.

— Nu! răspunse Marcel. La ce ne-ar ajuta? Von Blottwein, când va vedea că nu mai vine, va cerceta şi rezultatul pentru noi va fi acelaşi. Pe de altă parte, noi trebuie să tragem toate foloasele din această situaţie.

— Atunci? strigară ceilalţi.

— Încet! zise Marcel, zâmbind. Noi suntem trei. Avem patru cămile. Mai cumpărăm încă una şi-i luăm pe Munir Glaub şi pe von Blottwein. Vom fi şi mai primiţi, când vom ajunge la ruşi;

— Nu va fi uşor! murmură Perrin.

— Uşor sau nu, va trebui să izbutim. Să începem deci, şi să cumpărăm o cămilă. Ardobast, tu vei face acest lucru. O vei ascunde într-unul din grajdurile de lângă hanul nostru şi să ai grijă ca Munir Glaub să nu observe. Apoi vei veni la han. Despre rest, mă îngrijesc eu! Ţine douăzeci de lire, suma asta îţi ajunge.

— Prea mult! zise armeanul, ridicându-se şi punând în brâul său hârtia pe care i-o întinse Marcel. Aşadar, noroc bun! termină el îndepărtându-se.

Marcel Dunot şi Louis Perrin se ridicară, puţin după aceea şi se îndreptară spre han.

Îl găsiră pe Munir Glaub în faţa narghilelei sale. Acesta îi întrebă dacă au făcut o plimbare bună.

— Admirabilă! afirmă Marcel Dunot. Amicul nostru, Kylas a rămas să cumpere ceva merinde.

Persanul trase un fuior de fum şi nu răspunse nimic. Seara se apropie. Marcel şi Perrin se întinseră fiecare pe patul său şi aprinseră câte o ţigară.

La primele umbre ale nopţii, un turc bătrân intră în cameră, aducând o lampă de petrol, pe care o agăţă de perete. Ardobast sosi câteva minute mai târziu.

— Ei! îl întrebă în turceşte, Marcel Dunot. Ai găsit ţigările pe care le căutai?

— Da, aproape; nu sunt chiarde calitatea pe care am vrut eu, dar nu sunt rele!

Marcel luă una şi o aprinse:

— Chiar nu sunt rele... murmură el.

Până la cină, cei trei oameni nu schimbară decât câteva cuvinte. Când sosi ora mesei, coborâră în sala comună.

Era aproape ora opt, când Munir Glaub, terminându-şi masa, urcă în cameră. Marcel, Ardobast şi Perrin îl urmară.

— Mă duc la Excelenţa Sa guvernatorul, declară persanul luând din lădiţa sa o centură superbă de mătase verde pe care o încinse şi un revolver şi două pumnale. Cred că mă întorc peste două ore.

— Vei veni când vei dori, o! preasfinte! declară Marcel. Dă-mi voie să-ţi spun că faci bine că te înarmezi; după câte am auzit în după-amiaza asta, poliţia din Erzerum nu-i bine organizată şi dacă vrei, te putem însoţi până la poarta palatului Excelenţei Sale şi te vom aştepta ca să te aducem înapoi.

Munir Glaub încetă să mai zâmbească. Ochii săi mari şi negri îl fixară pe Marcel Dunot ca şi cum ar fi vrut să se asigure de sinceritatea pretinsului Putcheff. De fapt persanul nu prea avea curajul să meargă singur, în timpul nopţii, pe străzile pustii şi întunecoase din Erzerum.

Pe de altă parte, nu avea încredere în tovarăşii săi, pe care îi bănuia că nu sunt credincioşi misiunii încredinţate lor. Timp de o jumătate de minut rămase tăcut, ezitând. Dar, apoi se hotărî: dacă cei trei ar fi nutrit vreun plan împotriva lui, nimic nu i-ar fi împiedicat să-l pună în aplicare în timpul călătoriei în Asia Mică.

— Îţi mulţumesc! O! nobile Putcheff! răspunse el. Propunerea ta izvorăşte dintr-o inimă curată şi o primesc cu recunoştinţă!

— O! cucernice Glaub, noi suntem Cei fericiţi, că nu ne despărţim de tine! afirmă Marcel.

Dervişul se înclină şi se îmbrăcă. Marcel Dunot, Ardobast şi Perrin îşi terminară pregătirile lor şi cei patru oameni, bine înarmaţi, ieşiră din han şi se îndreptară spre palatul Excelenţei Sale von Blottwein-Paşa guvernatorul Erzerumului.

Era o noapte neagră şi fărăstele. Norii grei pluteau pe cerul negru. Sufla un vânt aspru şi rece.

Munir Glaub cunoştea foarte bine oraşul şi mergea

fără să şovăie, cotind la dreapta, la stânga, fără să încetinească pasul.

În câteva minute, cei patru oameni ajunseră în faţa palatului lui von Blottwein, a cărui faţadă era împodobită cu două felinare aprinse (singurele din Erzerum) şi fixate de fiecare parte a porţii.

— Voi mă aşteptaţi aici, cred că termin repede, o! fraţii mei! declară Munir Glaub.

— Cum vrei, o! preasfinte! făcu Marcel. Dar priveşte cerul, peste câteva clipe va ninge. Dacă ai vrea, am intra şi noi la adăpost, în camera *boabului* (paznic).

Propunerea aceasta era foarte logică, Munir Glaub făcu semn lui Marcel şi celor doi amici să-l urmeze.

Santinela, căruia îi spuse numele, lăsă pe cei patru oameni să se apropie de poartă. Munir Glaub sună şi poarta se deschise. Grupul trecu pragul şi pătrunse sub boltă, iar uşa masivă se închise.

— Aşteptaţi-mă aici, vă veţi simţi foarte bine, o! fraţilor! declară Munir Glaub, îndreptându-se spre grădina în fundul căreia se găsea pavilionul, unde era von Blottwein.

XII

Marcel, Ardobast şi Perrin rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi sub boltă. Munir Glaub dispăruse în grădina pustie, în fundul căreia se zăreau luminile ferestrelor pavilionului. De câteva ori, trecură câţiva soldaţi turci care nu-i întrebaseră nimic.

Marcel şi tovarăşii săi fuseseră văzuţi cu câteva ore înainte ieşind din apartamentele lui von Blottwein şi aceasta ajungea ca nimeni să nu îndrăznească să le spună un cuvânt.

Generalul neamţ era guvernator al Erzerumului de

patru zile şi ştiuse să se facă atât de de temut, încât însuşi servitorii se fereau să dea ochii cu dânsul.

Marcel, Care observa totul, se hotărî să profite de această situaţie.

— Cred că a sosit momentul, zise el încet către tovarăşii săi. Veniţi. Niciun zgomot. Ucidem pe primul turc pe care-l întâlnim. La drum!

Cei trei oameni se ridicară. Cu toate că nu era decât ora nouă seara, palatul părea adormit. Nu se auzea niciun alt zgomot afară de vuietul vântului. Marcel, Ardobast şi Perrin intrară, unul în urma celuilalt, în grădina Imensă şi se strecură printre copaci.

Deodată, aventurierul, care mergea în frunte, se opri şi întinse braţele ca să sileascâ pe tovarăşii săi să se oprească.

— Aşteptaţi-mă aici! şopti el. La uşa pavilionului sta o santinelă. Von Blottwein e un om precaut!

— Trebuie să scăpăm de santinelă! făcu Ardobast.

— Fireşte! Lăsaţi pe mine! declară Marcel. Nu vă mişcaţi: mă întorc îndată.

Fără să mai spună o vorbă, regele boxerilor merse înainte în vârful picioarelor. Ca să ajungă până la santinelă, trebuia să treacă printr-un loc descoperit, larg de Vreo treizeci de metri.

Marcel Dunot era deci sigur că va fi văzut. Se opri deci să reflecteze.

Apoi, cu mâinile în buzunare, liniştit, cu aerul cel mai nevinovat din lume, înaintă drept spre santinela care nu se mişca.

Ajunse la câţiva metri şi zări strălucirea slabă a lamei de oţel a baionetei. Deodată, omul se mişcă, întinse arma în direcţia regelui boxerilor şi strigă.

— Wer da?

— E un neamţ! se gândi Marcel, oprindu-se, dar nu

se înfricoşă şi răspunse:

— Eu sunt, Wilhelm Schlosswurtz! Sunt aşteptat de către Excelenţa Sa! Iată dovada!

Şi în timp ce vorbea, regele boxerilor scoase din buzunar un afiş de la un cinematograf din Viena, pe care-l păstrase din întâmplare:

— Iată! continuă el, înaintând spre soldat cu hârtia în mână.

Acesta, deşi era neîncrezător, se temea să nu facă vreo greşeală. Depuse arma şi întinse mâna ca să ia hârtia. Or, mâna tânărului francez se desfăcu, lăsând să-i scape hârtia şi apucă repede braţul neamţului!

Soldatul, cu oasele zdrobite sub presiunea degetelor de oţel ale regelui boxerilor, deschise gura ca să strige, dar pumnul lui Marcel Dunot îl trimise în lumea drepţilor.

Uşa pavilionului era închisă. Marcel, scoţând baioneta neamţului, se servi de ea ca să deschidă.

— Ardobast, Perrin! Luaţi-l pe neamţ şi trăgeţi-l înăuntru: dacă trece cineva, ar putea să-l vadă! Repede!

Cei doi oameni ridicară corpul santinelei şi trecură pragul după Marcel Dunot. Regele boxerilor închise uşa.

— Rămâneţi aici. Mă duc să văd ce-i pe acolo.

Lăsându-i pe Ardobast şi Perrin în vestibul, Marcel

Dunot pătrunse într-un salonaş, care dădea în biroul lui von Blottwein. Un sforăit surd îl făcu să tresară. Se uită în jurul său şi zări un om în uniformă. Era un neamţ, aşezat într-un fotoliu, cu un revolver în mână, dormea.

Marcel ghici cauza, lovindu-se de o sticlă de coniac, goală de lângă fotoliu.

— E blindat ca un cuirasat! se gândi Marcel, care-l scutură zdravăn pe beţiv.

Neamţul sări speriat, deschise ochii şi-l văzu pe Marcel Dunot care zâmbea cu un revolver în mână.

— Ssst! făcu Marcel, arătând spre revolverul său, cu

un gest semnificativ.

Teutonul înţelese imediat şi rămase nemişcat, cu gura întredeschisă, Cu ochii tulburi.

— Ridică-te şi treci înaintea mea şi să faci în linişte tot ce-ţi spun! Ai înţeles? făcu Marcel în germană. Şi ţine minte că, la cel mai mic zgomot, trag! Du-te spre uşă. Încet!... Deschide... fără zgomot. Stai! Mâinile sus! În felul acesta, subofiţerul neamţ, urmat de Marcel, ajunse în vestibulul unde rămăseseră Ardobast şi Perrin.

— Legaţi-l, puneţi-i un căuş şi scotociţi-i prin buzunare! făcu Marcel ţinând mereu revolverul îndreptat spre neamţ. Grăbiţi-vă!

Lucru fu făcut repede. Neamţul copleşit de groază şi de uimirea pe care i-o pricinuiau aceşti turci, ce vorbeau germana şi franceza, se lăsă legat fără să încerce niici cea mai mică rezistenţă. Perrin îi astupă, gura cu turbanul său.

— Foarte bine! spuse Marcel. Acuma perchiziţionaţi-l... Mă duc să văd ce se aude sus...

În mai puţin de un minut, aventurierul îşi scoase turbanul, pe care-l înlocui cu fesul neamţului.

Apoi, punându-şi mantaua lungă şi cenuşie a teutonului se întoarse în salonul unde-l surprinsese pe neamţ şi se apropie de uşa prin care auzi un murmur nedesluşit de glasuri.

Lipind urechea de uşă, el izbuti să audă aceste cuvinte rostite de von Blottwein:

— Da... tot ce-mi spui e foarte interesant... foarte interesant... dar n-ai nicio dovadă... Tovarăşii dumitale nu au tipul rus... aş crede mai curând că sunt greci... şi poţi să fii grec fără să fii trădător...

Mâine, am să pun să fie arestaţi, în timpul unei certe cu nişte oameni. Aceasta îmi va permite să-i cercetez pe fiecare în parte şi să aflu adevărul... Şi atunci vei putea să pleci singur cu alţi doi oameni de încredere! După ce vor fi

arestaţi, îţi voi da hârtiile lor de identitate. Nu ne va fi greu.

— Poate că ar fi bine să fie arestaţi acum! propuse Munir Glaub. Au venit cu mine şi ar fi uşor şi sigur... Şi asta m-ar linişti. Vă mărturisesc Excelenţă, nu prea am încredere.

— Bine! Am să-i arestez imediat! răspunse Blottwein şi apăsă pe butonul soneriei.

Regele boxerilor sări de la locul lui şi deschise uşa vestibulului unde se aflau Ardobast şi Perrin şi le făcu un semn cu mâna. Ei intrară după el.

— Fiţi gata să veniţi când vă voi chema, şopti Marcel, care din trei paşi ajunse la uşa biroului lui von Blottwein şi bătu de trei ori.

— Intră! mormăi neamţul.

Foarte calm, Marcel intră şi zări în două fotolii ce stăteau unul în faţa celuilalt, pe Munir Glaub şi von Blottwein.

— Blusstrock, ordonă paşa-neamţ, fără să întoarcă capul, te vèi duce la corpul de gardă ca să arestezi imediat pe cei trei indivizi care au rămas afară. Sunt nişte spioni periculoşi. Vei fi de faţă la arestare şi vei veghea să nu fie omorâţi. Apoi veiveni să-mi spui. Du-te!

— Generale von Blottwein, când vorbeşti ar fi mai bine să te întorci cu faţa la mine; è mai frumos şi ai evita o surpriză... neplăcută! răspunse numitul Blusstrock în franţuzeşte...

Ca înţepat de un păianjen, von Blottwein sări în sus. Regele boxerilor zâmbi, dar în fiecare mână ţinea câte un revolver, unul îndreptat spre Munir Glaub, celălalt spre paşa-neamţ.

— Ah! Eu. Ich... vă... *der Teufel*! mormăi von Blottwein, pe care-l sugruma furia.

— Calm, genérale! îl sfătui Marcel foarte politicos. Şi,

mai ales, nu mişca! Altminteri, aş fi silit să-ţi zbor creierii.

— Marcel Dunot! rosti el.

— În persoană, domnule general! Şi foarte fericit să vă revăd! Ah! pământul e mic, oricând ne putem întâlni.

Von Blottwein scrâşni din dinţi. Cu ochii săi injectaţi de sânge se uita la regele boxerilor cu o expresie teribilă de ură. Marcel Dunot nu se emoţionă.

— Ardobast! Perrin! zise el. Veniţi!

Cei doi oameni, intrară amândoi imediat.

— Mai întâi, legaţi-l pe derviş! ordonă regele boxerilor. Dacă opune rezistenţă, daţi-i la mir. Auzi, preasfinte, la primul strigăt te omor!

Persanul, verde, scoase un geamăt.

Perrin şi Ardobast îl ridicară din fotoliu, fără ca el să opună nici cea mai mică rezistenţă.

În timp ce Perrin şi armeanul erau ocupaţi să-l lege, Marcel se aşeză în fotoliu.

— Am crezut, domnule general, zise Marcel, că veţi fi fericit să mă vedeţi. Eu sunt foarte mulţumit, vă asigur. Închipuiţi-vă că vom face un mic voiaj împreună...

— Un mic voiaj? spuse neamţul, întrebându-se unde putea să-l ducă inamicul său.

Marcel vru să răspundă, când auzi o lovitură surdă urmată de un geamăt. Privirea sa se întâlni cu aceea a lui Perrin.

— Banditul ăsta a încercat să mă înjunghie! spuse Perrin. Dar i-am izbit capul de podea, cam prea tare...

Chiar prea tare căci persanul zăcea cu ţeasta crăpată.

— Atâta pagubă! făcu Marcel. Să fie căutat prin buzunare, să i se ia hârtiile şi mai ales turbanul.

Von Blottwein tresări.

— O! ştiu totul, domnule general! îi spuse Marcel. Ştiu cât valorează turbanele şi lădiţele şi cunosc

instrucţiunile pe care le-ai dat lui Munir Glaub.

Aşadar vom transporta la Ibrahim Luftir, dar ne vom opri puţin în liniile ruseşti, ca să vedem ce mai e nou pe acolo.

Perrin! Ardobast, legaţi, mâinile generalului, repede, respectuos şi bine.

— Niciodată! mormăi von Blottwein, care încercă să se ridice.

În acelaşi timp, însă îl văzu pe Marcel mângâind trăgaciul revolverului; observă fulgerul din ochii regelui boxerilor şi se aşeză la loc.

— Repede! porunci Marcel... în mai puţin de două minute mâinile neamţului fură legate zdravăn.

— Ridică-te, generale! îi porunci Dunot.

Von Blottwein se supuse.

Marcel îi aruncă în spate mantaua plutonierului-neamţ pe care-l omorâse în salonaş şi-i înfundă pe cap fesul său.

— Aşa! murmură regele boxerilor înfăşurându-i din nou turbanul de mătase galbenă. Şi acum la drum! Şi cred că e inutil să-ţi mai spun, generale, că la cel mai mic gest suspect îţi voi sfărâma capul.

Von Blottwein nu răspunse. Îi clănţăneau dinţii în gură de furie. Apucându-l fiecare de câte un braţ, Marcel şi Perrin îl târâră spre uşă.

— Ah! strigă deodată Ardobast, care mergea în urma lor; neamţul... pe care l-ai doborât, Dunot, şi pe care l-am dus în vestibul... nu mai e acolo!

Armeanul avea dreptate. În locul soldatului neamţ rămăsese doar o băltoacă de sânge pe lespezile de marmură albă.

— Atâta pagubă! făcu Marcel. Să ne grăbim căci te pomeneşti că dă alarma. N-avem acum vreme să umblăm după el.

Cu paşi mari, cei trei prieteni, târând după ei pe Blottwein, străbătură grădina şi ajunseră sub boltă.

— Du-te şi spune-le să ne deschidă, Ardobast, zise Marcel armeanului.

XIII

Fără să sufle o vorbă, armeanul se îndreptă spre una din uşile care dădeau în grădină. Întinse braţul spre butonul soneriei, când uşa se deschise brusc şi în faţa lui apărură trei soldaţi turci cu baioneta la armă.

Surprins, Ardobast dădu îndărăt. Dintr-o singură privire Marcel îşi dădu seama de situaţie.

— Atenţie la neamţ, Perrin! spuse el şi, dând drumul lui von Blottwein, se năpusti asupra celor trei turci, izbi în tâmplă pe cel mai apropiat şi smulgându-i arma din mână, înfipse baioneta în pântecele altuia. Al treilea, cuprins de groază, îşi aruncă puşca şi o luă la fugă. Dar n-apucă să facă trei paşi că Marcel îl ajunse din urmă şi-i înfipse cu sete baioneta în spate. Nenorocitul se prăbuşi, urlând ca o fiară.

— Uşa! Deschide uşa, Ardobast! strigă Marcel, fără să mai scoată arma din trupul celui ucis.

Armeanul, care înlemnise de surpriză şi de admiraţie, în acelaşi timp, zări pe o masă o cheie. Se repezi ca să pună mâna pe ea, dar auzi un grohăit în apropierea lui. printr-un ungher întunecat al micii încăperi apăru un bătrân înfăşurat cu un turban. Individul ridică mâna şi o împuşcătură răsună. Ardobast trase o înjurătură: glontele tras de bătrân îi găurise turbanul. Şi înainte ca turcul să fi avut timp să-şi descarce încă o dată pistolul, armeanul puse mâna pe cheie şi-i zdrobi ţeasta.

— Ce faci acolo? se auzi vocea lui Marcel de afară.

— Iaca vin! răspunse Ardobast ieşind, apoi alergă la

uşa de intrare şi o deschise.

Marcel apucă atunci din nou braţul lui Blottwein şi cu ajutorul lui Perrin, îl duseră afară.

— La han! porunci regele boxerilor. Trebuie să ne cărăbănim cât mai repede.

O luară din loc. Dar von Blottwein nu se lăsa târât. După câţiva paşi, Marcel se opri.

— Nu face fasoane, neamţule! răcni el, strângând atât de puternic mâna luţ von Blottwein, încât acesta scoasă un urlet de durere. Dacă ţii la căpăţâna ta, atunci ia-o la picior fără multe mofturi.

Tonul cu care vorbise Marcel nu admitea replică şi neamţul, scrâşnind din dinţi, o luă la fugă atât de repede, încât cei doi francezi abia se puteau ţine după el. Timp de zece minute prizonierul şi însoţitorii lui alergară p străzile pustii şi întunecate ale Erzerumului. la câteva sute de metri de hanul unde descinseseră împreună cu tovarăşii săi, marcel se opri şi spuse:

— Perrin, tu rămâi aici cu neamţul. Dacă încearcă cumva să ţipe, ştii ce-ai de făcut. Eu plec cu Ardobast să căutăm cămilele şi ne întoarcem, repede.

Marcel şi Ardobast ajunseră în curând la han.

Vasta clădire era întunecată şi tăcută. Toată lumea dormea în afară de portar, care, auzind bătăi în poartă, se duse să deschidă. Recunoscând pe cei doi prieteni, îşi reluă locul într-un ungher al vestibulului.

În grabă, Marcel şi Ardobast, urcară în camera lor. Armeanul îşi puse lada în spate, Marcel şi-o puse pe umăr pe-a lui şi aceea a lui Munir Glaub, apoi coborâră amândoi.

— Alah! Dar încotro mergeţi, effendi! la ora asta? spuse portarul, văzând pe cei doi ieşind cu bagajul în spinare.

— Fără vorbă, maestre! îi şopti Marcel, vârându-i în mână o liră de aur.

Evenimente grave ne silesc să plecăm. Dacă ţii la pielea ta, ţine-ţi gura!... Suntem în slujba guvernului. Ş-acum, însoţeşte-ne te rog până la grajd!

— Sunt umilul vostru servitor, effendi! răspunse el, simplu. Vă voi conduce la grajd, după cum doriţi!

— Ia-o înainte! făcu Marcel, scurt.

Ajunseră la grajd. Cămilele fură repede înşeuate şi lăzile încărcate pe spatele uneia dintre ele. Şi după ce mai recomandă o dată portarului să-şi ţină gura, Marcel şi Ardobast, ducând animalele de căpestre, părăsiră hanul.

După câteva minute ajunseră la locul unde se aflau Perrin şi von Blottwein. Spumegând de furie, dar fără să sufle o vorbă, neamţul fu urcat pe una din cămile. Marcel, Perrin şi Ardobast se urcară pe celelalte.

— La drum! spuse Marcel.

Mica trupă se îndepărtară la timp cu direcţia' Khorasan Unde spusese persanul că se află armata rusă.

Deodată, pe când se aflau la marginile oraşului, Marcel Dunot încetini mersul cămilei sale şi întrebă: s

— Auziţi?

— Ce să auzim? făcu Ardobast.

— Aşteptaţi!... Ascultă!... Ah! E zgomotul unui galop de cai! Suntem urmăriţi.

— Ai dreptate! spuse Perrin.

Un tropot surd, de abia perceptibil, ajunse până la fugari.

— Înainte! strigă Marcel.

Şi scoţându-şi pumnalul, regele boxerilor înţepă grumazul cămilei sale care necheză şi se smuci târând după ea pe aceea a lui von Blottwein.

— Cum şi Ardobast şi Perrin îşi îmboldiră animalele, mica trupă o porni în goană nebună.

Din fericire, şoseaua era destul de largă şi gerul întărise pământul.

Timp de un ceas, distanţa dintre fugari şi urmăritori părea a se menţine. Din nenorocire, pe măsură ce Marcel şi tovarăşii săi înaintau, drumul devenea din ce în ce mai rău şi bietele cămile se împiedicau de felurite obiecte în cale: bolovani, bârne, cutii de tinichea etc.

Ele înaintau, totuşi, îmboldite de înţepăturile pumnalelor. Dar mersul lor se încetinea din ce în ce.

Deodată, o detunătură răsună în noapte. La lucirea focului de armă, Marcel şi tovarăşii săi, care întoarseră instinctiv capetele, văzură o trupă compusă din vreo treizeci de oameni, călare pe cai micuţi.

În depărtare se auzeau alte împuşcături.

— Armata turcească trebuie să fie pe aproape! îşi dădu cu părerea Perrin.

— Şi cea rusească! spuse Ardobast.

O nouă salvă acoperi glasul armeanului.

— De data aceasta, câteva gloanţe se abătură deasupra capetelor celor patru oameni.

— Înainte! înainte! strigă Marcel Dunot.

— Nu! Nu! Opriţi! Ne vor împuşca! răcni von Blottwein, cu voce tremurătoare.

— Ţine-ţi gura, neamţule! îi strigă regele boxerilor. Ţinem şi noi la pielea noastră. Încă o vorbă şi te împuşc eu pe tine, m-ai înţeles?

Gloanţele curgeau acum cu nemiluita, dar fără alt rezultat decât acela că înspăimântau cămilele care începuseră să gonească. După un ceas, Marcel constată că urmăritorii lor erau mult în urmă.

Din nefericire, situaţia aceasta nu ţinu mult. Animalele obosiseră, iar turcii se apropiau din nou. Un urlet răguşit şi un ţipăt de furie izbucniră deodată şi Marcel Dunot, întorcând capul de abia-avu timp să zărească cum Perrin şi cămila sa se rostogoleau în şanţul care mărginea drumul.

— Mii de bombe! tună regele boxerilor, înfrânându-şi animalul atât de brusc, încât era să se dea peste cap. Opreşte! Ardobast! Opreşte!

Armeanul care se afla cu vreo cincizeci de metri înainte, auzi strigătul şi opri.

— Fii cu ochii la neamţ, mă duc să văd ce se petrece acolo. Perrin a căzut. Dacă turcii se apropie prea mult...

— Fărâm capul neamţului completă armeanul.

— Întocmai!

— Ah! Foi nu faceţi la mine asta! Legi de la război nu permite... îngână von Blottwein.

— Mai las-o încolo! îi tăie Marcel vorba, dând în primire lui Ardobast cămila sa şi a neamţului.

Apoi alergă iute spre locul unde căzuse Perrin. În câteva clipe fu acolo.

— Ei, ce s-a întâmplat, Perrin? întrebă aplecându-se asupra prietenului său care zăcea sub cămilă. Eşti rănit?

— Nu... sunt numai puţin lovit... cămila a primit un glonte cred... sunt sub dânsa... Ajută-mă!

— Marcel Dunot se puse pe lucru şi izbuti să scoată de sub cămilă pe sărmanul său prieten. Acesta se ridică cu greu, gata să cadă iar.

— S-o luăm din loc repede, Perrin, ne urmăresc turcii!

— Ah, Dumnezeule, dar de-abia pot merge!

— Şi lada, lada ta! Nu trebuie s-o lăsăm aici!...

Folosindu-se de pumnal, tăie frânghiile cu care era legată lada de spatele cămilei, şi-o puse *pe* umăr şi se adresă lui Perrin:

— Curaj, băiete! Sprijină-te de mine! Trebuie să plecăm, altfel suntem pierduţi. Vei încăleca cămila mea. Haide!

— Uite... merg!

Şi cu toate că era plin de răni, Perrin se sili să

meargă alături de vechiul său prieten. Mai făcu un pas şi durerea îl sili să se oprească. Se clătină pe picioare şi ar fi căzut dacă Marcel nu l-ar fi susţinut.

— Ah! nu mai pot! Mi-e piciorul rupt... gemu el.

Regele boxerilor îşi muşcă buzele.

— Dar braţele? Braţele îţi sunt întregi?

— Da!

— Bine! Ia atunci cufărul. Aşa! Şi eu te voi lua în spinare.

— Dar... încercă el să mai spună ceva, apucând lada pe care i-o întinse Marcel.

Regele boxerilor nu-i dădu, însă, răgaz să vorbească. Făcu o sforţare şi-l ridică de jos, apoi, luându-l în spate, începu să alerge cu el spre locul unde-l lăsase pe armean.

— Ardobast! Adu cămila să-l instalez pe Perrin. L-am...

O înjurătură formidabilă îi tăie vorba. Zvârlit înainte de o smucitură a cămilei, armeanul se prăbuşi la pământ, în vreme ce „corabia deşertului”, atinsă de un glonte, se întinse la câţiva metri mai încolo.

Gloanţele curgeau acum ca grindina, căci turcii erau la vreo trei sute de metri distanţă de fugari.

Cămila lui Marcel şi aceea pe care era legat von Blottwein nemaifiind reţinute o luară la trap.

Dintr-o aruncătură de ochi regele boxerilor văzu totul. Clipele însemnau veacuri acum.

— Atenţie! îţi dau drumul! strigă el lui Perrin şi, lăsându-l la pământ, smulse un revolver de la brâu şi trase de două ori.

Cămilele fugare, atinse amândouă, se clătinară.

— Ardobast! strigă Marcel armeanului, care venea şchiopătând, ia-l pe Perrin în spate!... Perrin, nu uita cufăraşul!... Şi urmaţi-mă! La pas! Acolo, spre zidul acela...

Zicând acestea, el se repezi spre cămilele pe care le

împuşcase. În câteva clipe doar, tăie frânghiile care ţineau pe von Blottwein, luă cele două cufăraşe de pe propria lui cămilă şi le încărcă pe spinarea lui Herr General.

— Mişcă, generale, sau de nu...

Bietul neamţ mârâi ceva neînţeles şi făcu câţiva paşi, apoi se opri.

— Ah! Porkerie! Che...

Marcel îi aplică un picior zdravăn în spate şi puse capăt protestelor lui.

— Cu a doua ocazie îţi făgăduiesc un glonte în pântece! îl avertiză regele boxerilor.

Ameninţarea aceasta îşi făcu efectul. Von Blottwein o luă la fugă spre adăpost.

Marcel se îndreptă apoi spre Ardobast, care-l luase pe Perrin în spinare şi-l târa spre căscioara ruinată din apropiere în care intrară toţi trei.

Era şi timpul. Turcii, fiind încredinţaţi că au pus mâna pe fugari, încetaseră să mai tragă, se aflau la cincizeci de metri de ei.

— Perrin! strigă Marcel, în vreme ce Ardobast îl lăsa în jos din spinare pe amicul său, i-aţi revolverul şi păzeşte-l pe neamţ. Dar ai grijă de el, Ca de ochii din cap. Eu şi cu Ardobast mergem să le arătăm turcilor cine suntem. La revedere!

Casa – sau mai bine zis ceea ce mai rămăsese dintr-însa – în care se refugiaseră Marcel şi tovarăşii săi, se compunea din patru ziduri prăbuşite pe alocuri, dar destul de solide încă în virtutea grosimei lor. Din acoperământ, rămăseseră doar câţiva căpriori de lemn. În locul celor două ferestre şi a uşii se căscau nişte găuri enorme. Pe jos se îngrămădeau pietre desprinse din ziduri.

La porunca lui Marcel, Ardobast îngrămădi în grabă câţiva bolovani în dreptul uşii, în vreme ce regele boxerilor, postat în faţa unei ferestre, cu revolvere în

mâini, aştepta apropierea turcilor, care se desfăşurau în cerc, pentru a înconjura casa.

Deodată, revolverele lui Marcel Dunot începură să latre; trei, patru turci se prăbuşiră de pe cai, urlând.

Ceilalţi, deveniţi prevăzători, se opriră şi începură o canonadă intensă asupra fortului improvizat. Dar nu reuşiră decât să fărâme câteva pietre.

— Dunot dă revolverul să-l încarc din nou! îl strigă Perrin.

— Atenţie la neamţ, ăsta-i mai important, îi răspunse regele boxerilor.

— Una cu alta n-are a face, l-am legat zdravăn, replică Perrin.

Ardobast, adăpostit în dosul pietrelor îngrămădite în uşă, trăgea fără întrerupere.

Încă doi turci se prăbuşiră de pe cai, în timp ce, din pietrele înnegrite ale căscioarei unde se adăpostiseră eroii noştri, zburau în ţăndări.

Marcel Dunot întinse lui Perrin revolverul său gol, iar acesta îi dădu unul dintr-ale sale, gata încărcat.

— Repede! Repede! N-avem nicio clipă de pierdut! spuse viteazul băiat.

În faţa tirului bine susţinut al asediaţilor, turcii dădură înapoi.

Cu tot întunericul care domnea, Marcel şi Ardobast îi putură Vedea coborând de pe cai şi lăsându-se la pământ, cu carabinele în mână, intenţionând să ajungă fără să fie observaţi, la casa în ruină.

— Nu-s proşti amicii noştri, murmură Marcel Dunot. Vor să ne atace din toate părţile şi...

— Aţi face mai bine să predaţi la voi! mârâi von Blottwein; eu primit să cere să lase la voi viaţa.

Fără să dea atenţie generalului său, Marcel se îndreptă spre fereastră şi scrută întunericul, căci se făcuse

linişte. Turcii aşteptau ceva.

— Să ne păzim! făcu Marcel. Ne pregătesc ei o surpriză mai mult ca sigur. Perrin, ar trebui să încerci să te ridici...

— Imposibil, Dunot, Piciorul mi-e lovit, poate chiar rupt... Nu mă pot sprijini într-însul... Eh! De murit tot trebuie să moară omul odată! în cazul acesta, puţin importă dacă...

Un vuiet îngrozitor sparse tăcerea nopţii: la cincizeci de metri, turcii, formând un cerc al cărui centru îl ocupa casa, se ridicară toţi deodată şi începură asaltul.

— Ardobast! Foc! Foc! urlă Marcel.

Câţiva turci căzură, dar ceilalţi îşi urmară atacul.

— Perrin! încarcă! Ţine revolverele mele!

— Uite altele, încărcate.

Marcel le luă repede în primire şi se urcă pe zid ca o maimuţă. Fără să-i pese de gloanţele care se încrucişau în jurul lui, regele boxerilor cuprinse cu mâinile unul din căpriorii acoperişului, îl smulse din loc şi cu dânsul în braţe, sări afară de la o înălţime de trei metri.

Stătu o clipă locului să-şi vie în fire şi apoi se repezi în mijlocul turcilor. Ca un tigru înfuriat, începu să rotească bârna, lovind în dreapta şi în stânga. Trei turci, cu capetele sfărâmate, se prăbuşiră la pământ.

Ceilalţi stăteau nemişcaţi, cuprinşi de groază. Marcel nu le dădu răgaz să-şi revie din uluială şi se năpusti asupra lor ca un trăsnet. Otomanii încercară să fugă, dar era prea târziu! Bârna lui Marcel începu să facă ravagii în rândurile lor: cădeau cu nemiluita, cu membrele sfărâmate, cu capetele sparte, şi în curând Marcel se văzu înconjurat de un morman de trupuri mutilate, din care se înălţau spre cer gemete înfiorătoare.

— Ardobast! Ardo, bast! Vino cu revolvere! tună regele boxerilor, luându-se după cei câţiva turci care

scăpaseră de loviturile lui, şi care, aruncându-şi carabinele pentru a fugi mai repede, se îndreptau spre caii rămaşi la două sute de metri înapoi.

Ardobast ajunse curând lângă Marcel şi-i dădu un revolver. Regele boxerilor, aruncă bârna şi, alături de Ardobast, alergă pe urmele otomanilor.

O salvă sili pe cei doi bărbaţi să se aplece, cei câţiva turci lăsaţi de pază lângă cai, trăseseră cu carabinele, ceea ce îngădui otomanilor rămaşi încă în viaţă să sară pe cai, făcându-se nevăzuţi. În urma lor lăsară vreo douăzeci de cai, pe care Marcel şi tovarăşul lui puseră stăpânire.

— Trebuie să fugim, Perrin! spuse Marcel când se înapoie lângă ziduri. N-am avut timp să măcelăresc pe toţi turci! Cei care au scăpat s-au dus, desigur, să aducă ajutoare din Erzerum. Şi n-am poftă să-i aştept!

Şi regele boxerilor se îndreptă spre prietenul său, ca să-l ajute să se ridice.

— Nu omorâţi la mine! Nu omorâţi la mine! se tânguia von Blottwein, crezând că i-a sosit Ceasul din urmă. Eu fuge cu voi! Eu alerge repede!

— N-am de gând să te omor, boşorogule! îl încredinţă Marcel căruia victoria asupra turcilor îi crease o bună dispoziţie. Ardobast! Vino de-mi ajută!

Şi, în vreme ce Marcel încărca cele trei cufăraşe pe un cal, armeanul făcu aceeaşi operaţie cu von Blottwein.

Perrin fu şi el instalat în şa. După aceea, Marcel dădu fiecăruia câte o carabină şi cartuşe şi mica trupă se puse în mişcare. În mijloc călăreau Perrin şi Blottwein, alături de calul care transporta cele trei cufăraşe.

Vreme de două ceasuri fugarii îşi văzură de drum în tăcere, în trapul cailor. Cam pe la patru dinspre ziuă trecură printr-un sat în ruine, deodată, li se păru că zăresc umbre negre la orizont.

— Sunt călăreţi! spuse Marcel Dunot, încetinindu-şi

mersul.

— Trebuie să ne întoarcem din drum! fu de părere Perrin.

— Sau să ne ascundem în vreo colibă din satul pe care l-am lăsat în urmă, propuse Ardobast.

— Mai întâi trebuie să... începu Marcel.

Dar câteva detunături îi tăiară vorba.

— Ne-au văzut! spuse el.

Mica trupă se opri în loc.

Fugarii se găseau în mijlocul unei văi largi, împresurată din toate părţile de creste ascuţite, care se pierdeau în înaltul cerului. La stânga lor se auzea susurul apei, care curgea liniştită între malurile pietroase.

Umbrele pe care le văzuseră cu puţin înainte, dispărură. Dar se putea să se fi înşelat: focurile de armă pe care le auziseră dovedeau prezenţa unor soldaţi în imediata apropiere.

Timp de un minut, Marcel şi tovarăşii săi rămaseră la pândă, nemişcaţi.

— Aţi văzut? spuse deodată regele boxerilor, arătând cu mâna un desiş de trestii la oarecare distanţă de locul unde se opriseră. Acolo s-au ascuns. Mă duc să...

Dar n-avu timp să-şi isprăvească fraza.

Dintre trestii apărură, deodată vreo cincizeci de oameni cu baioneta la armă şi se năpustiră asupra fugarilor. Marcel luă carabina în mână, dar se opri, şi strigă:

— Nu trage, Ardobast! Nu trage! Ruşi! Franţa! Franţa!

— Franţa! repetară Perrin şi armeanul într-un glas.

Într-adevăr, erau ruşi: căciulile lor de astrahan şi cizmele înalte se distingeau în penumbra zorilor.

Se auzi un ordin scurt. Ruşii care formau un semicerc în jurul micii trupe, se opriră în loc, gata să tragă la cel mai

mic indiciu de înşelătorie.

Unul din ei se îndreptă spre Marcel Dunot, şi-l întrebă în cea mai corectă franceză:

— Cine sunteţi?

— Suntem francezi! răspunse Marcel.

— Francezi? Sus mâinile! şi să ştiţi că la cea mai mică mişcare suspectă dau ordin să se tragă asupra voastră. Am spus să ridicaţi mâinile, toţi!

Observaţia aceasta era motivată de atitudinea lui von Blottwein care având braţele legate pe pântece nu putea, fireşte, să se conformeze ordinului ofiţerului rus.

Marcel pricepu situaţia şi spuse:

— E un prizonier cu noi. I-am legat mâinile, e mai sigur aşa!

— Un prizonier? întrebă rusul, cu neîncredere. Un turc?

— Nu, un german!

— Un german! Cum asta? spuse ofiţerul, întrebându-se dacă interlocutorul său nu-şi bate joc de el. Dar de unde veniţi?

— De la Erzerum, şi prizonierul nostru este guvernatorul acestui oraş.

— Hoseein-Paşa? Dar ăsta-i turc! spuse ofiţerul.

— Nu, nu-i Hossein-Paşa, ci von Blottwein-Paşa! rectifică Marcel.

— Generalul von Blottwein, inspectorul armatei din Caucaz? Dar asta-i imposibil!

— Dacă l-aţi cunoaşte v-aţi încredinţa lesne că el e!

răspunse regele boxerilor.

— Ofiţerul rus uitând de neîncrederea de la început se apropie de von Blottwein şi, scoţând din buzunar o lanternă, îndreptă lumină asupra figurii neamţului.

— Ja! Eu, sunt generalul von Blottwein! mârâi, în nemţeşte, teutonul. Te opresc să mă cercetezi în felul

acesta. Gradul pe care îl port îmi dă dreptul să vă cer alt tratament.

Ofiţerul rus era lămurit. El stinse lumina:

— Vă atrag atenţia domnule general, că nu sunteţi în Germania ci în Rusia, sau cel puţin în zona de operaţiuni a armatei ruseşti. Vă rog să nu uitaţi lucrul acesta! spuse el neamţului, cu ton liniştit dar hotărât.

Von Blottwein nu răspunse. Ofiţerul se îndreptă atunci spre Marcel Dunot.

Vă rog să mă scuzaţi domnule, de neîncrederea ce am manifestat-o faţă de dumneavoastră. Aceasta e una din consecinţele războiului. Suntem siliţi să luăm măsuri de precauţie. Îmi daţi voie să mă prezint, locotenentul Ivan Ormiloff, din regimentul 153, cu garnizoana în Orel.

— Şi eu sunt Marcel Dunot, soldat clasa II-a din armata franceză. Şi acesta e prietenul meu Louis Perrin, francez şi el, iar dumnealui e Ardobast Hemjian un armean viteaz, care a evadat împreună cu mine din închisorile turceşti.

— Să nu rămânem prea mult aici, spuse locotenentul. Locurile acestea nu sunt prea sigure, căci trupele turceşti se află prin apropiere. Eram în patrulare cu oamenii mei când v-am zărit şi v-am luat drept turci. Aproape că-mi pare rău că sunteţi francezi, căci captura era sigură! adăugă ofiţerul râzând. Acum să plecăm; am rămas chiar prea mult.

La un ordin al lui Ormiloff, opt soldaţi ruşi, cu baioneta la armă, înconjurară calul pe care era-legat von Blottwein şi detaşamentul se puse apoi în mişcare.

Precauţia aceasta se dovedi a fi inutilă, căci turcii nu se mai arătară.

Zorile se iviseră de-acum deasupra creştetelor Munţilor Caucaz, când Marcel şi tovarăşii săi zăriră câteva căsuţe cenuşii agăţate parcă de flancurile unui defileu

stâncos.

— E Khorassan! spuse Ormiloff către Marcel Dunot. Defileul e dominat de un fort pe care trupele noastre l-au luat de la turci acum câteva săptămâni şi unde vom ajunge peste vreo oră.

După ce străbătură o străduţă largă, dar întortocheată, mărginită de cocioabe pustii, detaşamentul o luă pe o potecă îngustă care şerpuia pe colina în creştetul căreia se înălţa fortul Khorasan.

Pe măsură ce mica trupă înainta, dispoziţia generalului von Blottwein devenea tot mai proastă. Neamţul, care avusese de gând să-l ardă deviu pe Marcel Dunot, se întreba acum ce soartă îl aşteaptă pe el însuşi.

Poteca' devenea din ce în ce mai accidentată. Caii, alunecând la fiecare pas, de abia izbuteau să înainteze. Trecură de acum pe lângă două linii de santinele şi imediat apăru edificiul impozant al fortului, construit chiar în stâncă.

Marcel Dunot, Ardobast şi von Blottwein trebuiră să descalece, Perrin, care, nu putea să meargă, fu aşezat pe o targă improvizată din patru puşti şi mica trupă, după ce străbătu ultimele baraje de sârmă din preajma fortului apucă pe un drumeag îngust, care şerpuia de-a lungul unei prăpăstii, drum care conducea în faţa porţii de intrare a fortăreţei.

După ce străbătură un gang, Marcel şi tovarăşii săi se pomeniră într-o curte vastă înconjurată de clădiri betonate şi blindate.

— Rămâi aici, domnule Dunot! spuse Ormiloff, după ce dădu ordin de oprire soldaţilor săi.

Apoi se făcu nevăzut îndărătul uneia din numeroasele Uşi boltite.

Aproape imediat apărură doi soldaţi, aducând un fotoliu de răchită în care fu invitat să se aşeze Perrin.

Sufla un vântuleţ îngheţat. Marcel şi prietenii săi începură să se cam plictisească, când Ormiloff se reîntoarse însoţit de trei ofiţeri ruşi în ţinută de campanie, cu piepturile împodobite de panglici multicolore care aminteau de vitejia lor în luptă.

— Domnule colonel, spuse locotenentul arătând spre regele boxerilor, acesta este Marcel Dunot, soldat francez, care a izbutit să-l captureze pe generalul von Blottwein, inspectorul german al armatelor turceşti.

Probabil că ofiţerul superior fusese de-acum prevenit de Ormiloff asupra celor înfăptuite de Marcel Dunot şi tovarăşii săi, căci, fără să manifeste vreo surpriză, el înaintă spre regele boxerilor şi-i întinse mâna:

— Bucuria mea este dublă, spuse el, având prilejul să strâng mâna unui francez şi unui erou în acelaşi timp. Voi raporta cazul Maiestăţii sale împăratului, şi sunt sigur că vitejia dumitale şi a tovarăşilor dumitale va fi răsplătită prin Crucea Sf. Gheorghe. Asta ţi-o făgăduieşte colonelul Gilewsky.

În vreme ce Marcel, mişcat, mulţumea, ofiţerul felicita pe Ardobast şi Perrin şi porunci şefului batalionului să conducă pe von Blottwein într-o cameră separată.

Colonelul voia să cunoască împrejurările în care Marcel şi tovarăşii săi izbutiseră să pună mâna pe generalul neamţ. Îi rugă, deci, să-l urmeze. La un ordin al său, doi soldaţi ridicară fotoliul în care se afla Perrin.

Colonelul Glewsky şi ofiţerii săi, împreună cu Marcel Dunot, Ardobast şi Perrin, traversară curtea, apoi trecură printr-un culoar lung şi pătrunseră într-o cazemată largă de trei metri şi lungă de patru şi care era luminată de trei becuri fixate în tavan. Încăperea era mobilată cu o masă lungă de lemn, acoperită cu postav verde, deasupra căreia era întinsă o hartă de Stat-Major reprezentând împrejurimile fortului Khorasan; un aparat telefonic servea

în acelaşi timp de presse-papier.

În jurul mesei se aflau câteva scaune, în care luară loc invitaţii colonelului.

După ce soldaţii care-l duceau pe Perrin îl aşezară şi pe dânsul pe un scaun, colonelul Gilewsky îl rugă pe Marcel să povestească în ce împrejurări ajunsese în Caucaz, şi mai ales, cum izbutise să pună mâna pe faimosul general von Blottwein.

Fără a se lăsa rugat, regele boxerilor istorisi aventurile sale în Belgia, Germania, Austria, Ungaria şi cum întâmplarea făcuse să treacă în Turcia graţie spionului bulgar Putcheff şi să dobândească încrederea comitetului „Uniune şi Progres”, prin mijlocirea căruia ajunsese la Erzerum, unde pusese mâna pe generalul von Blottwein.

Deşi căutase să fie cât mai scurt povestirea ţinu mai mult de două ceasuri.

Asistenţii urmăreau cu încordare spusele sale şi, când termină se făcu o tăcere adâncă.

— Şi astea sunt turbanele despre care ne-ai vorbit? întrebă în cele din urmă colonelul Gilewsky, făcând aluzie la faimoasele turbane pe care Marcel Dunot, Ardobast şi Munir Glaub fuseseră însărcinaţi să le remită generalului persan Ibrahim Luftir.

— Fireşte, domnule colonel! răspunse regele boxerillor desfăşurând din jurul capului turbanul de mătase galbenă.

Ardobast şi Perrin îl imitară.

Gilewsky examină turbanele timp de câteva clipe. Erau făcute din mătase bună, puţin murdare din cauza întrebuinţării.

— Ormiloff! spuse colonelul, ordonă să se aducă un lighean cu apă şi nişte lămâi.

— Domnule locotenent ar putea dispune să se aducă

şi cufăraşele noastre! spuse Marcel Dunot. Conţinutul lor e foarte interesant...

— Foarte bine! să se aducă şi cufăraşele, Ormiloff.

Locotenentul ieşi imediat şi se întoarse peste câteva minute însoţit de doi soldaţi voinici, care aduceau cele trei cufăraşe, un ulcior cu apă şi un lighean plin cu lămâi cât pumnul.

Lămâile fură stoarse imediat. După recomandarea lui Djemil-Paşa, fu turnată în lighean o cantitate egală de apă şi zeamă de lămâie. Cele trei turbane fură apoi muiate în lichidul rezultat.

Culoarea lor nu se schimbă, ci doar se deschise puţin.

— Eşti sigur, domnule Dunot, că trebuie adăugată zeamă de lămâie? întrebă colonelul Gilewsky după zece minute de aşteptare zadarnică.

— Cât se poate de sigur, domnule colonel! afirmă regele boxerilor. Reza Djemil-Paşa cât şi martorul von Huckmehrt mi-au repetat formula de două ori.

— Şi mie la fel! spuse Ardobast. Apă şi zeamă de lămâie, în părţi egale.

— Totuşi, eu cred că e greşită formula aceasta? spuse ofiţerul rus, căci nu prea se constată vreo schimbare la turbanele noastre.

— Poate că ar trebui să le săpunim niţel, domnule colonel! îşi dădu cu părerea Ormiloff.

— Mai bine ar fi să cercetăm conţinutul cufăraşelor! interveni Marcel Dunot. Am impresia că acolo vom da de cheia misterului.

— Să vedem! făcu Gilewsky.

Cele trei cufăraşe fură aşezate pe masă. Apoi se procedă la deschiderea lor.

Ale lui Marcel şi Ardobast conţineau ceva rufărie, câteva smochine şi nuci. La fel şi cel al lui Munir Glaub, cu

singura deosebire că el conţinea şi narghileaua dervişului persan.

— Nu prea e mare lucru în cufăraşele acestea, zise Marcel Dunot. Mai curând cred că ar trebui să căutăm între pereţii de lemn şi căptuşeala de-tablă.

— Aduceţi repede un ciocan şi cleşti! porunci colonelul Gilewsky.

— E inutil, domnule colonel, spuse Marcel Dunot, care apucase de acum un cufăraş în mâini şi cu o simplă smucitură îl desfăcu în patru.

Apoi apucă cu o mână una din plăcile de tablă şi cu alta scândura de care era bătută-şi trase cu putere.

Tabla se desfăcu de pe lemn, scoţând la iveală o foaie de pergament lipită pe toată suprafaţa fundului cufăraşului... Rupând pergamentul, Marcel Dunot scoase o exclamaţie de uimire zărind câteva pacheţele cu bilete de bancă de câte o mie de franci.

Capacul şi cele patru laturi ale cufăraşului erau şi ele trucate, conţinând de-asemenea bancnote.

Colonelul Gilewsky începu să numere: erau 300.000 de franci.

— Acum pricep de ce ni s-a recomandat să veghem ca aceste cufăraşe să ajungă neatinse! spuse Ardobast.

— Toate astea, însă nu ne lămuresc afacerea-cu-turbanele! spuse Marcel, punând mâna pe alt cufăraş pe care-l, supuse aceleiaşi operaţii ca şi pe cel dintâi. Şi acesta conţinea tot 300.000 franci, în monedă franceză.

— Ăsta-i motiv să ne mândrim! observă Perrin. Pentru a-i corupe pe perşi, turcii şi nemţii se folosesc de bani de ai noştri...

Regele boxerilor luă în primire al treilea cufăraş. Fundul şi laturile mărginaşe erau şi ele garnisite cu bancnote, dar între placa de tablă zincată şi lemnul capacului, Marcel dădu peste un săculeţ subţire,

confecţionat din piele de capră, pe care-l deschise imediat. Conţinea un praf verzui.

— Mi se pare, domnule colonel, spuse regele boxerilor, întinzând săculeţul ofiţerului rus, că praful acesta trebuie amestecat cu zeama de lămâie, cu atât mai mult cu cât l-am găsit în cufăraşul lui Munir Glaub.

Gilewsky turnă în palmă câteva firişoare din praful Verde.

— Hm! Pare să fie o sare de cupru, spuse el după ce-l examină... Vreo otravă destinată duşmanilor nemţilor. În tot cazul, putem încerca...

Zicând acestea, colonelul vărsă praful în ligheanul în care se aflau turbanele. Apa începu să fiarbă, şi căpătă o culoare albă.

Cei de faţă priveau cu multă atenţie.

După vreo cinci minute, colonelul Gilewsky vârî mâinile în lichidul lăptos, dar le scoase repede cu un ţipăt sălbatic.

Înspăimântaţi, asistenţii văzură că mâinile ofiţerului nu mai erau decât nişte cioturi roşietice şi închircite, din care se scurgeau picături de sânge negru.

— Repede, un medic! Un medic! strigă Marcel Dunot, singurul care nu-şi pierduse cumpătul.

Locotenentul Ormiloff, însoţit de un alt ofiţer rus, părăsiră în grabă odaia.

Regele boxerilor se apropie de colonelul Gilewsky ajutându-l să se aşeze.

— Nu-i nimic domnilor, nu-i nimic! murmură acesta şi figura lui marţială se acoperi cu broboane de sudoare în urma sforţărilor pe care le făcea ca să-şi învingă durerile.

Medicul militar care sosi în grabă nu-şi putu, reţine un gest de groază la vederea colonelului. Îl rugă apoi să-l urmeze şi, ofiţerul, sprijinit de Marcel Dunot şi clătinându-se la fiecare pas, fu dus în infirmeria fortului unde căzu pe

un pat.

Medicii şi infirmierii se adunară în grabă în jurul lui.

Câteva clipe, regele boxerilor rămase nemişcat în mijlocul infirmeriei. Un gând obscur îl făcea să se învinovăţească de drama care se desfăşurase. Îşi reproşa că nu a bănuit gândurile criminale ale turcilor.

Deodată însă, îi veni o idee.

— Generalul von Blottwein! Să vie generalul von Blottwein. El trebuie să cunoască otrava şi să ne dea antidotul!

Un murmur de aprobare îi răspunse. Doi ofiţeri se năpustiră pe uşă, în vreme ce medicii îşi făceau de lucru la căpătâiul colonelului Gilewsky, care respira greu.

După vreo cinci minute cei doi ofiţeri se întoarseră, împingându-l înaintea lor pe von Blottwein.

Figura neamţului avea o expresie de ferocitate şi satisfacţie. El îl zări pe Marcel Dunot şi-i aruncă o privire plină de ură.

Unul din medici veni în întâmpinarea paşalei nemţeşti.

— Generale, cunoşti compoziţia prafului acesta, pe care l-am găsit în cufărul dervişului Munir-Glaub? întrebă dânsul, întinzându-i săculeţul de piele în care mai rămăseseră câteva firişoare din teribilul praf verde.

Von Blottwein rânji sălbatic.

— Da! spuse el, eu cunoaşte! Este produs fabricat de bun prieten la mine, doktor-chimist von Bruhlkrat, din Mannheim... este o otrave fiolente, caustica şi care provoacă descompunerea sângelui...

— Şi remediul? Care-i remediul? Cunoşti vreun antidot generale? îl zori medicul-maior. Colonelul şi-a muiat mâinile într-o soluţie de apă cu lămâie în care a turnat din otrava asta şi acum se prăpădeşte bietul om...

Neamţul râse încetişor. Ochii lui aruncau scântei.

— Nu spune! Eu nu spune nimic! Să crape kolonel vostru, ca toţi duşmani de la Germania. Să... ach! nu... nu! zbieră deodată von Blottwein, schimbând tonul.

Marcel Dunot care nu pierduse nicio silabă din toată convorbirea, sărise asupra neamţului şi ochii lui scăpărau fulgere.

— Să ne spui imediat care este antidotul, asasinule! se răsti la el Marcel Dunot, apucându-l de mâini.

Şi se vede treaba că strângea tare, căci neamţul scoase un urlet de durere.

— Ei, vorbeşte! Repede! Altfel te fac una cu pământul.

— Nu există... antidot... îngăimă neamţul, galben de spaimă.

Se părea că spune adevărul. Marcel îi dădu drumul.

Cei doi ofiţeri care-l aduseseră pe teuton îl duseră îndărăt, la un semn al medicului-maior.

Nebun de furie, Marcel Dunot ieşi şi el şi se duse în biroul unde-i lăsase pe Ardobast şi Perrin.

— Proastă afacere! spuse el, răspunzând privirilor întrebătoare ale celor doi bărbaţi. Se pare că e o otravă foarte violentă... Sărmanul colonel! Ah! Când mi-o mai cădea în labă un turc sau un neamţ, mă voi socoti eu cu dânşii!

Deodată scoase un strigăt de uimire. Aplecându-se deasupra ligheanului în care erau muiate turbanele, observă că mătasea din galbenă cum fusese înainte, devenise portocalie şi la distanţe egale apăruseră pete albăstrii.

— Priveşte, Ardobast, priveşte! Ce spui de asta? E turbanul turcului! Nu?

Armeanul îşi aruncă ochii la ligheanul în care înotau turbanele.

— Ah! nu... e al arabului... Aşteaptă! Citesc cuvântul

soldat... da, da... aşa e!

Reflecţiile lui Ardobast fură întrerupte de intrarea în birou a unuia din medicii care-l îngrijeau pe colonelul rus.

— Domnule Dunot, spuse acesta cu vocea sugrumată de emoţie, vino repede! Colonelul vrea să-ţi vorbească... e pe moarte. Otrava conţine cianură de cupru în combinaţie cu un acid foarte coroziv. Nu mai e nicio nădejde... Vino repede!

Marcel păli şi mai mult şi se îndreptă spre uşă. Peste câteva clipe fu la infirmerie.

Întins pe pat, cu mâinile înfăşurate în vată, colonelul Gilewsky intrase de acum în agonie. Acţiunea Otrăvii era foarte rapidă.

El îl văzu pe Marcel intrând pe uşă şi întoarse spre el ochii săi sticloşi.

— Domnule Dunot, eşti un viteaz... am ţinut să te văd... înainte de a muri... pentru a-ţi spune că ţi-ai îndeplinit întreaga datorie şi că... n-ai nicio vină în toată nenorocirea asta... Eu trebuia să fi fost mai prudent... E vina mea.

Ofiţerul se întrerupse. Răsuflarea i se tăiase.

— Domnule colonel, spuse Dunot, cu vocea sugrumată de emoţie, vă mulţumesc din suflet şi vă jur că veţi fi răzbunat!...

— Da... ştiu... dar... turbanele, ce-i cu ele? întreabă Gilewsky, adunându-şi toate puterile ca să poată vorbi.

— Am descoperit ceva, domnule colonel. Se observă pe ele nişte caractere arabe, pe care prietenul meu, Ardobast le va descifra

— Ah! sunt mulţumit!... Sunt fericit!... Domnule comandant Arhiliak!

Un ofiţer bătrân cu părul alb, dar cu figura plină de energie se apropie de patul muribundului.

— Comandant Arhiliak! În numele Majestăţii sale

ţarul tuturor ruşilor, vă încredinţez comanda fortăreţei Şi vă mai rog să lăsaţi domnului Dunot, aici de faţă şi celor doi tovarăşi ai săi – bancnotele găsite în cuferele luate de ei! Eu...

Capul colonelului căzu pe pernă; ochii i se închiseră.

O tăcere profundă puse stăpânire peste încăpere. Comandantul Arhiliak fu cel dintâi care o rupse, intonând o rugăciune pe care cei de faţă o repetară în cor.

Ceremonia fiind terminată, Arhiliak se înclină încă o dată în faţa lui Gilewsky şi făcu semn lui Marcel să se apropie.

Du-te în biroul colonelului unde ţi-ai lăsat prietenii şi aşteaptă-mă acolo... Am de dat câteva ordine şi voi veni şi eu numaidecât.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule comandant! răspunse regele boxerilor, îndreptându-se spre birou.

În câteva cuvinte, el povesti lui Ardobast şi lui Perrin cum s-a produs moartea colonelului Gilewsky.

Comandantul Arhiliak îşi făcu apariţia. Se aplecă deasupra ligheanului în care se bălăceau turbanele şi văzu semnele care apăruseră pe mătase.

— Vom scoate turbanele din lichidul acesta otrăvit şi le vom întinde pe masă pentru ca să traducem cuvintele imprimate pe ele.

Cu ajutorul unor furcuţe de lemn, cele trei turbane fură scoase din soluţia în care se bălăceau şi după ce le întinseră pe masă, Ardobast se puse să descifreze semnele albăstrii care apăruseră pe ele.

— E în arăbeşte, spuse armeanul, după ce le privi câtva timp. Primul turban conţine o scrisoare adresată generalului Ibrahim Luftir din Tabriz; al doilea, altă scrisoare pentru şeful dervişilor din Urmiah şi al treilea o proclamaţie către poporul persan, semnată de comitetul

„Unire şi Progres”. Voi traduce imediat, domnule comandant.

— Foarte bine! spuse Arhiliak. Şi acum, domnule Dunot, binevoieşte a lua în primire pachetele acestea care îţi aparţin. Conţinutul îl vei împărţi cu prietenii dumitale.

„Pachetele” erau bancnotele descoperite în cufăraşe, adică vreo 750.000 de franci.

— Dar, domnule comandant... încercă să protesteze Marcel.

— E ordinul colonelului Gilewsky, domnule Dunot, şi dorinţa unui mort trebuie respectată! i-o tăie scurt ofiţerul.

Regele boxerilor se înclină şi vârî pachetele cu bancnote în buzunarele lui largi.

În vreme ce Ardobast, aplecat asupra turbanelor întinse pe masă, transcria într-un carnet traducerea inscripţiilor de pe mătase, Louis Perrin fu transportat la infirmerie unde medicii îl examinară.

Contrat temerilor sale, Perrin n-avea piciorul rupt, ci numai scrântit puţin. Câteva zile de odihnă şi va fi iar pe picioare.

Marcel Dunot care era de faţă, se bucură, de vestea aceasta şi spuse prietenului său:

— Grăbeşte-te să te faci sănătos. Îţi făgăduiesc aventuri frumoase.

Perrin răspunse prin câteva cuvinte încâlcite. Era mort de oboseală şi pica de somn.

În vârful picioarelor, Marcel se îndepărtă şi se duse la Ardobast. Armeanul terminase traducerea inscripţiei celui de al doilea turban.

— Ei, merge? întrebă regele boxerilor, examinând curios mătasea întinsă pe masă.

— Merge, merge! Scrisoarea adresată lui Ibrahim Luftir, conţine chiar un detaliu interesant: recomandă generalului persan să pună mâna pe noi şi să ne tragă în

ţeapă. Dar stai să ţi-o citesc!

— Citeşte-o! spuse deodată altă voce, aceea a comandantului Arhiliak, care tocmai intrase.

Armeanul citi:

„Prea ilustre Ibrahim Luftir, te salut de trei ori!

Binecuvântarea lui Alah să pogoare asupra ta şi asupra alor tăi.

Îţi comunic prin prezenta că reprezentanţii Califului – Alah să-i dea viaţă lungă! – au hotărât să proclame războiul sfânt pentru eliberarea teritoriului Islamului din mâinile câinilor de ghiauri.

Alah este cu noi! Puternicul Hadji Mohamed Ghiliun, împăratul Germaniei şi proteguitorul Islamului, este şi dânsul cu noi! El s-a convertit la adevărata religie, împreună cu tot poporul său şi cu toţi austriecii şi a împărtăşit credinţa lui Mohamed!

Alah fie lăudat şi binecuvântat!

Puternicul Mohamed Ghiliun, protejat de Alah, a învins pe toţi duşmanii săi.

Londra este în flăcări şi marea flotă englezească a fost capturată de către maşinile zburătoare ale vitejilor germani!

Ruşii sunt într-o situaţie disperată: Moscova e asediată. Petersburg a fost cucerit şi a devenit capitala unei noi provincii germane.

Împăratul Rusiei, după ce zadarnic a cerut iertare, a fugit în Siberia. Francezii au fost supuşi de neînvinşii germani cărora le plătesc tribut.

Prilejul este, deci, admirabil, ilustre şi viteazule Ibrahim, să alungăm pe câinii de ruşi şi englezi!

Noi vrem să te ajutăm şi, în scopul acesta îţi trimitem 750.000 franci, ascunşi în cufăraşele pe care le aduce Munir Glaub. Banii aceştia îţi vor servi să-ţi plăteşti armata. Vei găsi arme în mănăstirea din Urmiah, al cărei

şef venerat este Manir Glaub, precum şi în subsolurile lui Deutsche Bank din acest oraş. Vei putea astfel să-ţi sporeşti viteza la armată şi să înaintezi înspre trupele noastre, care cu ajutorul lui Alah, sunt pe punctul de a alunga pe ruşi din drumul lor, după cum vântul deşertului împrăştie nisipul.

Vei trebui să te înţelegi cu Munir Glaub şi cu dervişul Istif Lakbar, în ceea ce priveşte proclamaţia către adevăraţii credincioşi, şi care va trebui răspândită pretutindeni.

Alah să te aibă în paza lui, viteazule Ibrahim Luftir şi să te facă părintele unei armate de eroi.

Făcută la Stambul şi contrasemnat de şeicul Ul-Islam”.

Ardobast sfârşi de citit.

— Nu le lipseşte deloc îndrăzneala turcilor ăstora, spuse Marcel Dunot, după o clipă de tăcere.

— Aşteaptă puţin, mai e o notă observă Ardobast şi citi:

Vei binevoi, Ibrahime, să arestezi şi să tragi în ţeapă, după ce-i vei interoga cu diplomaţie, pe cei doi şacali bulgari care îl însoţesc pe Munir Glaub.

— Nu-s proşti deloc turcii noştri! spuse Marcel... De altfel, erau siguri de discreţia noastră.

— Şi asta îi scutea să ne plătească ceea ce ne făgăduiseră observă Ardobast.

— Dar „proclamaţia” ai tradus-o? întrebă comandantul Arhiliak.

— Da, răspunse armeanul. Reproduce aproape exact termenii din scrisoare către Ibrahim Luftir, exaltă forţa nemţilor, afirmă că ruşii, englezii şi francezii au fost învinşi şi face apel la drept-credincioşi, să ridice armele, ca să elibereze pământul Islamului şi să masacreze pe necredincioşi.

Comandantul Arhiliak înălţă din umeri.

— Nimic interesant! spuse el, cu asta nu vor face mare scofală blestemaţii aceia de turci. Ia să vedem scrisoarea către şeful dervişilor din Urmiah.

Ardobast începu să citească:

„Prea sfinte Istif Labbar!

Emisarul nostru, venerabilul Munir Glaub, îţi va transmite instrucţiunile noastre. Ele sunt simple de tot. Va trebui să-ţi trimiţi dervişii să predice la toată ţara războiul sfânt împotriva necredincioşilor englezi şi ruşi şi să anunţe vestea cea bună: luând pildă de la puternicul lor împărat Hadji Mohamed Ghiliun, germanii se convertesc în masă la adevărata credinţă! Ei sunt alături de voi.

Graţie lui Alah şi armelor pe care ni le trimit, triumful Islamului este sigur!

Puneţi-vă pe lucru, deci! Predă generalului Ibrahim Luftir armele pe care le ai în depozit şi trimite-ţi dervişi să ridice moralul poporului. Victoria este sigură şi poţi avea deplină încredere, prea venerabile Istif Lakbar, că meritele tale vor fi răsplătite. Califul mărinimos nu-şi uită servitorii!

Vei arăta această scrisoare lui Immerstrak-bey care-ţi va da indicaţii folositoare asupra personalităţilor ruse şi engleze din Azerbedjian, pe care va trebui să-i suprimi.

Atotputernicul Alah să te proteguiască şi să-ţi dea zile multe!”

— Perfect! spuse comandantul Arhiliak când armeanul termină lectura. Asasinat organizat... Acest Immerstrak-bey nu poate fi decât un neamţ şi...

— Ah! eram sigur de asta! întrerupse Marcel Dunot care, în vreme ce Ardobast citea nu încetase să privească turbanele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ofiţerul rus.

— E vorba de turbane? Nu-s de mirare! Ia te uită... e

amiant[1]. Mă întrebam eu de altfel cum dracu' lichidul coroziv care a ars mâinile bietului colonel Gilewsky n-a consumat şi mătasea. Iată explicaţia. E o ţesătură ignifugă.

— Ai dreptate! murmură Arhiliak, după ce se aplecă asupra turbanelor. Nemţii ăştia sunt daţi dracului; asta nu se poate contesta. Ne vom mai gândi la aceste lucruri. Deocamdată, ţin să vă comunic că ora mesei a trecut de mult şi cred că şi stomacurile voastre îşi cer drepturile. Vărog, deci, domnilor, să-mi faceţi cinstea să împărţiţi cu mine modestele provizii de care dispun.

Marcel Dunot şi Ardobast făcură câte o plecăciune şi însoţiră pe comandant într-o sală mare, situată sub unul din bastioanele fortului, şi unde aşteptau patru ofiţeri superiori în faţa unei mese aranjate.

Aici era popota fortului; În încăperea aceasta se adunau la masă ofiţerii care compuneau statul-major al fortăreţei.

Arhiliak făcu prezentările şi toţi se aşezară la masă. Marcel observă că locul de onoare rămânea gol; acel care trebuia să-l ocupe era mort.

Regele boxerilor fu nevoit să povestească din nou aventurile sale ceea ce-i aduse felicitările unanime ale Comesenilor.

La desert, Arhiliak citi celor de faţă corespondenţa scrisă pe turbane şi încheie:

— Graţie ingeniozităţii şi devotamentului lui Marcel Dunot şi a tovarăşilor săi, suntem astăzi avertizaţi asupra intenţiilor turco-germanilor în Persia. Voi face chiar azi un raport către Marele Cartier General al armatei din Caucaz, pentru ca Excelenţa-sa generalul Kilneff să ia măsurile necesare.

Şi în acelaşi timp, Urmă Arhiliak, întorcându-se către

---

1 Mineral filamentos şi neinflamabil.

Marcel şi Ardobast, voi face cunoscută vitejia de care aţi dat dovadă şi voi cere să vi se acorde recompensa binemeritată – Crucea Sfântului Gheorghe – rezervată eroilor.

Un murmur de aprobare întări spusele comandantului.

Marcel Dunot roşise, căci complimentele îl supărau întotdeauna.

— Vă mulţumesc, domnule comandant, spuse el cu simplitate. Mi-am făcut datoria şi atâta tot şi bunătatea dumitale m-a mişcat adânc.

Îngăduiţi-mi însă să vă spun că eu nu-mi socotesc misiunea terminată. Cu voia dumneavoastră voi lua înapoi turbanele şi mă voi duce să văd ce se petrece la Urmiah şi la Tabriz şi din ce se compune armata generalului Ibrahim Luftir şi mănăstirea dervişilor lui Istif Lakbar. Informaţiile acestea pot fi utile Rusiei şi Franţei.

Cu o mişcare spontană, bătrânul ofiţer se ridică şi cuprinse mâinile lui Marcel Dunot.

— Domnilor! Iată un adevărat soldat, spuse el în ruseşte. Domnule Dunot, reluă el în franceză, dumneata faci cinste ţării dumitale! Declar, însă, că nu pot primi propunerea ce mi-o faci: căci, după cum ai aflat, Ibrahim uftir a primit ordin să tragă în ţeapă purtătorii turbanelor. Şi eu nu vreau să vă trimit la moarte!

— N-aveţi grijă, domnule comandant, ţin şi eu la pielea mea şi asta pentru bunul motiv că n-am decât una. Voi face cunoştinţă cu Ibrahim Luftir, voi descoperi mănăstirea dervişilor, dar nu mă voi lăsa înhăţat: ţeapa în care vor să mă tragă nu prea este pentru mine! Ceea ce vă făgăduiesc, este să mă întorc viu şi nevătămat. Persanii nu bănuiesc nimic. Hârtiile mele sunt în regulă. Şi voi reuşi.

— Şi eu merg cu dumneata! sări Ardobast.

— Eram sigur că nu te vei da înlături, scumpul meu prieten! Cunosc vitejia şi devotamentul dumitale. Vom aştepta însănătoşirea lui Perrin şi în câteva zile vom porni să facem o vizită faimosului Ibrahim Luftir.

Comandantul Arhiliak privi ţintă spre regele boxerilor. Bătrânul ofiţer se pricepea la oameni, mai cu seamă când era vorba de oameni viteji. El înţelese imediat că hotărârea lui Marcel Dunot era luată şi renunţă să-l mai convingă.

— Vei pleca, deci, când vei crede de cuviinţă, domnule Dunot! spuse el. Eşti viteaz şi sunt sigur că primejdiile nu te înfricoşează. Dacă slujba nu m-ar reţine aici, te-aş însoţi cu dragă inimă.

Pentru moment, îngăduie-mi să ridic paharul în cinstea dumitale şi pentru victoria comună:

Domnilor, urmă Arhiliak rotindu-şi privirea în jurul mesei, vă rog să strigaţi odată cu mine: Trăiască Franţa!

Arhiliak ridică paharul. Ceilalţi îl imitară. Aclamaţia făcu să se cutremure bolta. Paharele, umplute cu vin vechi de Bordeaux, se goliră până la ultima picătură.

— Domnule comandant, reluă Marcel, când se făcu din nou linişte, vă voi adresa o rugăminte: aş dori...

— Primesc dinainte! îl întrerupse Arhiliak.

— Domnule comandant, aş dori să-mi îngăduiţi să-l interoghez pe generalul von Blottwein.

Arhiliak tresări:

— Generalul von Blottwein? L-am închis într-o cameră specială, aşteptând ca Marele Cartier General – pe care l-am informat de purtarea lui criminală – să ordone executarea sa.

Numai un ultim scrupul m-a făcut să nu-l arunc în temniţă pe mizerabilul care voia să te ardă de viu şi care n-a avut decât cuvinte insultătoare pentru veneratul nostru şef care-şi dădea sufletul în faţa lui.

— Am deplină încredere în justiţia rusească, care nu va întârzia să pedepsească cum se cuvine pe acest bandit! răspunse Marcel Dunot. Dacă vă cer acum să fiu pus faţă în faţă cu el, este pentru a-l chestiona asupra faimosului yacht-spion, Thor, despre care v-am vorbit, şi unde presupun că a rămas prietenul meu Amphoux...

— Da... da, mi-amintesc! Ei bine! Poţi merge să stai de vorbă cu von Blottwein. Voi da ordine în consecinţă. Dacă va refuza să răspundă, poţi chiar să te foloseşti de ameninţări; ştiind ce fel de om este, vei putea scoate de la dânsul tot ce vrei, cu ajutorul ameninţărilor.

— Vă voi urma sfatul, domnule comandant! spuse Marcel Dunot, mulţumind ofiţerului pentru bunăvoinţa lui.

Câtva timp, comesenii mai stătură de vorbă, apoi ofiţerii se retraseră unul câte unul.

La un ordin al lui Arhiliak, un soldat conduse pe Marcel şi Ardobast în odăile ce le erau rezervate.

Erau nişte cămăruţe simple, luminate electric, mobilate cu câte un pat îngust de fier, o masă, scaun şi un dulap: strict necesar.

Marcel şi tovarăşul său se declarară încântaţi.

Regele boxerilor se duse apoi la infirmerie să vadă ce se făcuse cu Perrin. Francezul dormea cu, pumnii strânşi. Nevrând să-l deranjeze, Marcel se retrase convins că lui Perrin îi mergea mai bine.

Se hotărî apoi să-l viziteze pe von Blottwein, întrevedere care-i stătea atât de mult la inimă. Căci, nici în ruptul capului el nu voia să creadă că Amphoux murise. Se gândea mai curând că medicii nemţi de pe yachtul-spion îl reţinuseră acolo pentru a continua sceleratele lor experienţe.

Iar regele boxerilor plănuia ca, după lichidarea afacerii cu generalul Ibrahim Luftir şi cu dervişii, să pornească în căutarea yachtului-spion şi să-l elibereze, pe

Amphoux.

Marcel se lăsă condus de un soldat la generalul neamţ.

O santinelă cu baioneta la armă se plimba în sus şi în jos în faţa uşii.

Soldatul care-l însoţea pe Marcel Dunot deschise uşa şi-i făcu loc să intre.

Von Blottwein stătea întins pe un divan. La vederea lui Marcel, el se făcu roşu şi mormăi:

— Tumna venit să omori la mine! Tumda plăteşte asta odată. Turc ia înapoi fort şi atunci...

Fără să-i pese de indignarea acestuia, Marcel se îndreptă spre el liniştit;

— N-am venit să te omor! spuse regele boxerilor, oprindu-se la trei paşi de von Blottwein. Am venit numai să aflu de la dumneata care sunt porturile pe care le va vizita vaporul Thor!

Neamţul sări în sus şi-şi fixă ochii Spălăciţi asupra interlocutorului său.

— Asta eu nu spune la tumta, nu spune!

— Marcel prevăzuse acest răspuns şi nu fu surprins deloc.

— Nu faci bine. Căci am avut eu grijă ca semnalmentele yachtului să fie telegrafiate pretutindeni. Asta înseamnă că nu se va putea sustrage multă vreme flotelor engleze sau franceze. Vreau să ştiu unde-l pot găsi, pentru că unul din prietenii mei...

— Da’ eu ştie...

—...este la bordul lui – aşa cel puţin cred – şi vreau să-l eliberez.

— Dacă mai este în viaţă.

Marcel tresări.

— Dacă e mort ţi-o jur că echipajul Thor-ului mi-o va plăti cu vârf şi îndesat.

Von Blottwein îl învrednici cu o privire plină de ură şi nu mai spuse nimic.

— Spune-mi cel puţin dacă prietenul meu e în viaţă! strigă regele boxerilor, care începu să-şi cam piardă răbdarea.

— Eu pot spune la tumta asta şi alte lucru încă, dacă vrei să faci înţelegere tumta cu mine.

Auzind fraza aceasta ciudată a lui von Blottwein, Marcel Dunot îşi reţinu un gest de surpriză.

— Nu prea văd despre ce fel de înţelegere poate fi vorba între noi, spuse el.

Neamţul se ridică uşor, privi împrejur ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu mai era altcineva în odaie, şi vorbi cu glas scăzut:

— Ascultă la mine, tomnule Tunot, tumta eşti băiet intelighent, pentru asta eu vrei să aranjeze cu tumta... Eu pricep bine că tumta interesează de soarta prieten de la tumta... Nu teme, el eşti în viaţă. E în viaţă şi tratat bine! Gata, eu zic tot!

— Îţi mulţumesc! făcu Marcel, în aşteptare.

— Prieten tumtale, trăieşte, dar nu va trăi mult, pentru ca prieten de la mine Kapitan de la Thor a luat cunoştinţă că tumta evadat din Eski Adalia şi tomnul Amphoux serveşte drept ostatic, pricepe?

— Din ce în ce mai bine, făcu Marcel, impasibil.

Ca şi cum s-ar fi aşteptat la alt rezultat, von Blottwein îi aruncă o privire decepţionată şi urmă:

— Pentru că pricepe situation, vei găsi propunerea mea foarte naturală; tumta vei ajuta la mine evadez de aici, asta este Uşor pentru tumta, căci ruşi are încredere în tumta – şi, când eu eşti liber porunceşte la kapitan de la Thor să dai drum la Amphoux!

— Ideea nu e rea! spuse Marcel gânditor.

Prin ochii neamţului trecu o licărire de triumf.

— Şi idee este chiar foarte bun. În plus, eu promite că nimeni nu atinge de tumta şi nu trage la răspundere pentru ce făcut. Dau la tumta cuvânt de onoare de ofiţir german.

— Cât eşti de bun l spuse regele boxerilor. Dar îngăduie-mi să te întreb cum vei face să comunici cu căpitanul yachtului Thor, pentru a-i transmite ordinul să pună în libertate pe amicul meu?

— Ah! asta uşor lucru! o dată liber, eu telegrafiez la ambasada noastră la Constantinopol, care telegrafie, porunceşte la Thor să dea drumul la prietenul tumtale.

Marcel Dunot părea decepţionat. Toate acestea nu-i spuneau ceea ce voia să ştie, adică numele porturilor în care se va opri yachtul spion.

— Ideea dumitale este minunată, generale. Cât se poate de bună. Genială chiar... Dar a mea este şi mai bună...

Urmă o scurtă tăcere. Surâsul de pe figura lui von Blottwein începu să dispară... Ochii lui deveniră atenţi.

— Ideea mea mi-ai sugerat-o chiar dumneata, generale! declară Marcel Dunot. Spuneai mai adineauri că prietenul meu Amphoux a fost reţinut ca ostatec.

— Da, Ja, ca ostatec.

— Foarte bine. Dar, şti că există o regulă aritmetică... am învăţat-o la Berbera acum un an...

— Regul aritmetica? întrebă von Blottwein, Cam zăpăcit.

— Da. Ea spune că se poate inversa ordinea factorilor, fără ca rezultatul să se schimbe...

— Factori? Care factori?

— O clipă. Factorii – sunteţi voi doi; dumneata şi prietenul meu. Cu alte cuvinte, dacă pielea amicului meu răspunde pentru a dumitale, rezultă de aici, în mod firesc, că pielea dumitale răspunde pentru a lui. E limpede, cred?

Eu nu pricep...

— Ba, eu cred că pricepi destul de bine? Dar n-are a face: îţi voi da explicaţiile necesare, ca şi cum n-ai pricepe nimic! Spun, deci, că dacă amicul meu va fi spânzurat, vei avea şi dumneata aceeaşi soartă! Acum cred că te-ai lămurit?

— Ah! Eu est prizonier de război, spuse neamţul, roşu ca racul. Nu aveţi drept...

— Ne vom lua noi dreptul. Deci, dacă ar fi să-ţi dau un sfat, ar fi să-mi spui fără multe ocoluri unde pot da de urma lui Thor. Cu restul mă însărcinez eu şi dumneata nu vei avea să răspunzi de nimic. În caz contrar, cum amicul meu va fi spânzurat peste cincisprezece zile, aceeaşi soartă o vei avea şi dumneata – în afară de cazul când Amphoux va fi eliberat între timp.

Generalul neamţ spumega de furie.

— Asta eşti asasinat! Asasinat. Da, da!

Timp de câteva minute von Blottwein rămase tăcut, cu pumnii încleştaţi, scrâşnind din dinţi. Era teribil de înfuriat că se aruncase singur în capcana pe care i-o întinsese regele boxerilor.

Marcel Dunot aştepta cu braţele încrucişate. Lăsă neamţului zece minute de gândire, apoi spuse:

— Ei, generale, cum te-ai hotărât?

— Ah! eu nu ştie unde este Thor, răspunse von Blottwein.

— În cazul acesta prietenul meu va fi spânzurat, în mod sigur şi dumneata la fel!

— Der Teufel. Eu... eu nu ştie măcar dacă el este în viaţă! izbucni neamţul, pierzându-şi sângele rece.

Marcel Dunot păli.

— Atunci m-ai minţit! Bine! Dacă Amphoux e mort, vei muri şi dumneata! Şi asta ţi-o spun eu, Marcel Dunot. Dacă trăieşte, spune-mi unde pot da de urma lui Thor?

— Thor?... El trebuie să merge la Beyruth, la Jaffa, la Alexandretta, Adalia şi în Creta... Dar eu nu ştie când. Eu nu primit veste de la ei de când plecat din Adalia.

Marcel îşi dădu seama că de data aceasta neamţul spusese adevărul.

— În sfârşit, întrebă el, Amphoux trăieşte sau e mort?

— Eu crede că el trăieşte... dacă erperienţa de la doktor von Trockull a reuşit... Doktor asta e mare safant!

— Şi tu' eşti o mare canalie! izbucni Marcel, pierzându-şi răbdarea. Vai de pielea ta dacă doctorul tău l-a asasinat pe Amphoux!

Şi regele boxerilor părăsi încăperea cu pumnii strânşi. Sângele îi fierbea de furie şi disperare. Cu toate sforţările sale, el nu putuse să lumineze prea mult.

Se duse să-l caute pe comandantul Arhiliak. Îl găsi prin împrejurimile fortului ocupat cu supravegherea construcţiei de noi tranşee.

— Dar ce ai domnule Dunot? îl întrebă comandantul, mirat de înfăţişarea disperată a regelui boxerilor.

Marcel îi relată ofiţerului felul cum a decurs întrevederea sa cu von Blottwein.

— Nu dispera, domnule Dunot, încercă să-l încurajeze Arhiliak. Orice s-ar întâmpla, te asigur că generalul von Blottwein va răspunde cu viaţa lui pentru viaţa prietenului dumitale. Voi merge eu însămi să-l înştiinţez despre asta şi vom face tot posibilul să-l salvăm pe domnul Amphoux.

— În orice caz, dacă prietenul meu va muri, voi şti să-l răzbun, spuse Marcel şi părăsi pe ofiţerul rus, ducându-se în camera sa, unde rămase până seara.

De fapt, Marcel Dunot părea a nu mai fi preocupat de Amphoux şi de Thor şi-şi consacră tot timpul preparativelor expediţiei proiectate pentru a surprinde maşinaţiunile turco-germane din Persia.

Marcel Dunot însărcină pe un soldat – tâmplar de meserie – să-i confecţioneze două cufăraşe la felcu acelea pe care le distrusese. În fiecare din ele, între pereţii de lemn şi plăcile de tablă zincată, aşează câte zece pachete conţinând câte 10.000 franci fiecare – adică 100.000 franci în fiecare cufăraş.

— Dacă faimosul Ibrahim Luftir se va. mira de modicitatea sumei, explică regele boxerilor lui Ardobast, care-i obiectă că fiecare cufăraş ar fi trebuit să conţină 300.000 franci – îi vom da a înţelege că în cufăraşul lui Munir Glaub se afla grosul sumei şi că dervişul a dispărut. Munir Glaub nu va putea protesta, pentru simplul motiv că e mort! De rest, mă îngrijesc eu, n-avea grijă!

Peste patru zile pregătirile erau terminate.

În sfârşit ziua plecării fu hotărâtă. Marcel Dunot se decise să se îndrepte în primul rând spre Umiah, pentru a limpezii misterul mănăstirii, dervişilor şi a afla cine este immerstrack-bey. Apoi, se va duce la Tabriz unde se afla generalul Ibrahim Luftir.

De la Khorasan la Urmiah distanţa este de vreo trei sute de kilometri, care trebuiau străbătuţi în întregime pe teritoriul turcesc şi de-a lungul munţilor înalţi ai Caucazului.

Din fericire, Ardobast cunoştea ţara. Cu toate acestea, Marcel Dunot ascultând de sfaturile comandantului Arhiliak îşi alătură un al patrulea tovarăş, pe locotenentul Ormiloff care, vorbind bine germana putea trece drept ofiţer al Kaiserului.

Plecarea fusese fixată în zorii zilei, pentru ca expediţia să poată străbate cât mai mult drum înainte de apusul soarelui.

La ora şase dimineaţa, Marcel Dunot, Ardobast, Perrin şi Ormiloff încălecară pe cămilele ce le fuseseră pregătite în una din curţile fortăreţei şi porniră la drum,

urmăriţi de strigătele celor rămaşi:

— Trăiască Rusia!

— Trăiască Franţa!

Vremea era răcoroasă. Discul de foc al soarelui apăruse deasupra munţilor înalţi. O ceaţă uşoară plutea peste întinsul văii. Câteva păsări zburau leneşe în înaltul cerului cenuşiu.

În pasul lent al cămilelor, cei patru expediţionari ajunseră după trei ceasuri la trecătoarea Passim. Aici fură nevoiţi să se aranjeze în şir indian căci poteca şerpuia între stânci abrupte şi prăpăstii fioroase, în fundul cărora curgea zgomotos râuleţul Charian.

Ziua întreagă, mica trupă merse în tăcere. Puţin după apusul soarelui, atinse mijlocul defileului şi cei patru tovarăşi se opriră lângă o pădurice de brazi.

— Vom veghea cu rândul, propuse Ormiloff după ce cămilele fură priponite. Nu prea sunt sigure locurile acestea şi nu m-aş mira deloc dacă am fi deranjaţi de vreun detaşament turcesc.

— Dar avem hârtii în regulă! spuse Perrin. Şi... îşi întrerupse vorba. Ormiloff izbucni în râs.

— Hârtii în regulă, ai! Dar îţi închipui oare că ni le va cere cineva? Soldaţii de pe aici nu prea sunt aşa cum îi crezi dumneata. În marea lor majoritate ei sunt simpli bandiţi, care fură şi asasinează pe orice le iese în cale. Nu ţin seama de nimic. Ceea ce-i interesează este prada.

Tabăra fu instalată în grabă. Călătorii se aşezară la adăpostul unui brad enorm şi mâncară din proviziile pe care le aduseseră cu ei.

Noaptea trecu fără niciun incident.

Când se lumină de ziuă cei patru porniră iar la drum, după ce se încălziră cu câte o ceaşcă de ceai preparată în samovarul portativ.

Odată străbătută trecătoarea Passim, ei se

îndreptară spre răsărit, urmând cursul râului Charian, care era îngheţat. Pământul era şi el acoperit de un covor de zăpadă întărită.

Temperatura coborâse mult şi un vânt aspru sufla cu putere, adunând pe cerul cenuşiu grămezi de nori întunecaţi. Se anunţa viscolul.

Cămilele înaintau liniştite însă.

La căderea nopţii călătorii se opriră la o altitudine de două mii de metri, nu departe de un sătuleţ turcesc, pe care Ardobast şi Ormiloff fură de părere să-l evite.

Mica trupă poposi deci în mijlocul unui pâlc de stejari piperniciţi, la mică depărtare de Un puţ în ruină.

Cămilele fură priponite imediat. Şi, în vreme ce Ardobast şi Perrin pregăteau masa, la adăpostul unui copac mai răsărit, Marcel Dunot şi Ormiloff, după ce scoaseră apă din puţ, aprinseră un focuşor deasupra căruia puseră un ceaun cu fiertură de carne şi legume.

Masa fu terminată repede. Amorţiţi de frig, cei patru prieteni aveau nevoie de odihnă. După ce mai băură câte o ceaşcă de ceai fierbinte, intrară în cort şi se vârâră în sacii de dormit făcuţi din blănuri. Numai Ardobast rămase afară, de santinelă.

Cu tot frigul şi urletul vântului, cu toată lipsa de confort din sacii care le serveau de paturi, Marcel Dunot, Perrin şi Ormiloff adormiră aproape imediat. Dar un ţipăt groaznic îi deşteptă pe toţi.

Marcel Dunot, Perrin şi Ormiloff recunoscură vocea lui Ardobast. Într-o clipă îşi luară carabinele şi ieşiră din cort.

Zăpada se cernea în fulgi mari, pe care vântul îl împrăştia în vârtejuri. Cei trei tovarăşi deosebiră în întuneric nişte umbre negre, care se agitau.

Regele boxerilor recunoscu pe Ardobast, care rezemat de un copac, se apăra cum putea împotriva a

doisprezece indivizi cu pantaloni bufanţi, ca zuavi, şi turbane înalte în cap.

— Curaj, Ardobast! strigă regele boxerilor şi fără ezitare descărcă asupra necunoscuţilor cele şapte gloanţe aflate în carabina sa – dintre care patru produseră rezultate mortale – apoi, cu patul puştii se năpusti spre cei rămaşi în viaţă.

Un concert de urlete feroce întâmpină apariţia sa. Necunoscuţii – soldaţi kurzi – se întoarseră spre dânsul şi-l înconjurară. Dar Marcel Dunot ca un tigru înfuriat, roti carabina în jurul capului şi repezindu-o în gloată zdrobi trei capete, unul după altul. Când să dea în al patrulea, carabina se rupse în două.

Dar regele boxerilor nu se înspăimântă. Se repezi la cel mai apropiat şi cu un pumn zdravăn îi zdrobi falca, apoi, smulgând arma nefericitului îşi reîncepu opera distrugătoare. Dar loviturile sale, curgeau în gol acum, kurzii – atâţia câţi mai rămăseseră – fugeau de rupeau pământul, urmăriţi de gloanţele lui Perrin şi Ormiloff.

— Înainte! înainte! răcnea Marcel Dunot. Să-i urmărim!

Ardobast scoase un ţipăt de groază.

Cuprins de o presimţire teribilă, Marcel Dunot se întoarse spre copacul la adăpostul căruia se luptase armeanul.

În focul luptei, Marcel lăsase copacul mult în urma lui. Din câţiva paşi fu acolo – dar Ardobast nu mai era. Rămăseseră doar câţiva kurzi morţi sau grav răniţi.

— Ardobast! Ardobast! strigă Marcel.

Dar nu primi niciun răspuns.

Se aplecă repede deasupra trupurilor întinse la pământ, când, deodată, zări lama unui pumnal încleştată în mâna unui rănit. De abia reuşi să sară în lături. Oţelul îl atinse în coapsă.

— Ah l banditule! răcni Marcel şi cu o izbitură sfărâmă craniul musulmanului Apoi strigă din nou:

— Ardobast!

— L-au răpit kurzii! îi răspunsevocea lui Ormiloff, care venea în fugă spre dânsul, alături de Perrin.

— Repede! repede! Trebuie să-i urmărim! strigă Marcel, cu însufleţire.

Se repezi înainte, dar nu făcu nici trei paşi şi ofiţerul rus i se postă în cale:

— Stai, Dunot! Kurzii fug în munţi şi acolo nu vor mai fi singuri. E primejdios să ne luăm după dânşii.

— Dar nu-l, putem părăsi pe Ardobast! răcni Marcel strângând pumnii.

— Nici eu n-am spus să-l părăsim. Dar trebuie să aşteptăm să se lumineze de ziuă ca să dăm atacul.

— Cu atât mai mult cu cât nu cunoaştem deloc ţara aceasta, adăugă Perrin.

Marcel trebui să se supună raţionamentului tovarăşilor săi. Kurzii dispăruseră de acum în noapte şi, zăpada care continua să cadă din belşug ştergea urmele paşilor lor.

Pierduţi în munţi, fără călăuză, celor trei prieteni nu le rămânea decât să aştepte ivirea zorilor. Se îndreptară spre locul unde îşi lăsaseră cămilele, întrebându-se îngrijoraţi dacă nu le-or fi răpit kurzii.

Teama lor era nejustificată, kurzii deşi avuseseră de gând să răpească animalele, se gândiseră, însă, să înceapă cu proprietarii lor, proiect care eşuase datorită Vigilenţei lui Ardobast.

Biciuiţi de zăpada îngheţată, cei trei tineri desfăcură cortul, înşeuară cămilele şi merseră apoi să se aşeze lângă un trunchi de stejar. Rămaseră acolo toată noaptea, cu mâinile încleştate pe carabine, gata să preîntâmpine orice atac.

Dar atacul nu se produse.

Se lumină de ziuă. O zi gălbuie, tristă. Zăpada continua să cadă, mai liniştită însă, pământul şi copacii erau acoperiţi cu o mantie albă. Cadavrele kurzilor nu se mai vedeau de sub linţoliul de zăpadă. Doi bandiţi, deşi grav răniţi, trăiau încă. Se târâseră după un copac, iar în jurul lor zăpada se roşise de sânge. Scoteau gemete surde care se confundau cu murmurul vântului de iarnă. Marcel se îndreptă spre ei.

— Fie-ţi milă, nu ne ucide, creştine! gemu unul din ei, încercând să se ridice.

— Sunt francez şi francezii nu obişnuiesc să omoare răniţii. Să n-ai frică! îl asigură Marcel, în turceşte.

Omul tremura ca varga. Umăru-i stâng, strivit de o lovitură dată de regele boxerilor în cursul luptei era doar un ghemotoc sângerând, amestec de carne şi oase sfărâmate.

— De ce ne-ai atacat? întrebă Marcel. Nu vezi că suntem nişte bieţi călători rătăciţi în pustietate?

— Ne era foame effendi! îngăimă rănitul.

— De ce nu munciţi în loc să vă ocupaţi cu banditismul?

Ochii kurdului scăpărară de mânie.

— Noi nu suntem bandiţi, effendi! Suntem soldaţi regulaţi ai armatei turceşti, din vilaietul Erzerum-ului.

— Camarazii tăi au răpit pe unul de-ai noştri – spuse Marcel rănitului. N-ai putea să ne spui încotro au luat-o? Dacă izbutim să-l eliberăm pe camaradul nostru, îţi făgăduiesc să mă întorc să te iau de aici, să te îngrijesc şi să-ţi dau o sută de lire turceşti.

Kurdul deschise ochii mari, lacomi.

— Alah! Nu mai am mult de trăit...

— Ba da! Te vom îngriji şi vei deveni bogat. Spune-ne numai cum să-l eliberăm pe tovarăşul nostru şi eşti bogat.

Ia te uită!

Şi Marcel scoase o pungă de la brâu, goli în palmă aurul dintr-însa şi făcu să strălucească metalul galben prin faţa privirilor rănitului.

Făcând o sforţare supremă, acesta izbuti să se ridice, şi, înainte ca Marcel să-i fi putut ghici planul, apucă un pumnal care se găsea în zăpadă şi-l înfipse în pântecele unui tovarăş al său care zăcea alături.

— Ah! asasinule! urlă regele boxerilor roşu de mânie, şi cu un gest instinctiv duse mâna la revolverul care-i atârna la brâu.

— Nu, effendi! ce faci? strigă kurdul, mirat peste măsură. L-am omorât pe câinele ăsta ca să nu mă trădeze. Alah! n-am făcut decât să-i scurtez chinurile – căci tot trebuia să moară. Dacă s-ar fi vindecat m-ar fi denunţat sau ar fi vrut să împart cu el banii.

Nimic nu se întâmplă fără voia lui Alah!

Marcel nu răspunse, atât era de surprins de raţionamentul neaşteptat, dar logic, totuşi.

— Sunt gata să te călăuzesc, effendi, urmă kurdul pe care vederea aurului îl reînsufleţise. Urcă-mă pe o cămilă şi te voi conduce în tabăra turcilor... Dar vă va fi greu să-l eliberaţi pe tovarăşul dumneavoastră, căci nu sunteţi decât trei!

— Camarazii tăi sunt mulţi?

— Vreo cincizeci effendi!

— În cazul acesta, să n-ai teamă! Îţi vei primi cele o sută de lire. Perrin, ajută-mă să-l urc pe cămila lui Ardobast.

Aplecându-se deasupra kurdului şi luând cămaşa unui mort, izbutiră să-i panseze umărul zdrobit.

O dată operaţia terminată, kurdul fu urcat încet pe cămila lui Ardobast, unde fu legat cu nişte curele.

— Şi acum s-o pornim! spuse Marcel. Şi vezi,

trădează-ne, dacă vrei să-ţi vezi neamurile de pe lumea cealaltă!

În loc de răspuns, kurdul duse mâna la frunte, în semn de perfectă lealitate.

Marcel dădu semnalul de plecare.

Caravana porni în direcţia indicată de rănit. Acesta era foarte palid. Zdruncinăturile cămilei îi provocau suferinţe groaznice. Cu toate astea se ţinea bine, conducându-şi animalul cu mâna validă. La o întrebare a lui Marcel, care mergea alături de el, kurdul răspunse că se numeşte Hassan Barud.

După spusele lui, trupa turco-kurzilor îşi avea cantonamentul la vreo zece kilometri spre sud-est, într-un sătuleţ armean, ai cărui locuitori fuseseră masacraţi în întregime.

Cele patru cămile înaintau la pas, din cauza zăpezii înalte. După indicaţiile kurdului, mica trupă o apucă pe un drum care şerpuia pe un teren accidentat, presărat din loc în loc cu arbori chirciţi. Domnea-o linişte mormântală. Ninsoarea încetase şi, odată cu ea, şi vântul. Un soare firav lucea pe cerul spălăcit, în întinsul căruia zburau corbi croncănitori.

În şir indian, cu Marcel în frunte, mica trupă înainta pe tăcute.

Un ceas întreg se scurse astfel. Marcel, Ormiloff şi Perrin îşi ţineau degetele pe trăgaciul carabinei, gata să tragă, dacă ar fi fost nevoie. Dar temerile lor erau neîntemeiate. Ajunseră în creştetul muntelui fără să fi întâlnit vreo vietate.

— Acolo jos, făcu Hassan, întinzând braţul spre fundul văii; acolo jos, în satul care se vede, ne vom opri. Şi degetul său arăta spre o îngrămădire de căsuţe grupate pe malul unui râuleţ îngheţat.

— Spuneai că tovarăşii tăi sunt în număr de cincizeci,

nu-i aşa? Eşti sigur că nu te înşeli? întrebă Marcel.

— Sigur, effendi, cum să nu fiu sigur!

— Bine, atunci să...

— Ah! Dunot! Ia te uită, îl întrerupse Ormiloff cu o privire înspăimântată. E grozav.

Şi ofiţerul rus întinse regelui boxerilor un ochean, cu care examinase până atunci tabăra turco-kurzilor.

Marcel Dunot luă ocheanul şi-l duse la ochi. Ceea ce văzu trebuie să fi fost groaznic, într-adevăr, căci scoase o exclamaţie de spaimă.

— Trebuie să ne grăbim, să atacăm repede, chiar de-ar fi să ne lăsăm oasele acolo. Priveşte, perrin!

Louis Perrin duse şi el ocheanul la ochi şi se cutremură la rându-i.

— Nu mai avem nevoie de Hassan, spuse Marcelcu glasul tremurător. Îl vom lăsa aici. Vom merge cu cămilele până la marginea apei şi de acolo pe jos, ca să-i surprindem pe mizerabilii aceia...

— Dacă mai e timp! murmură Ormiloff.

Marcel Dunot avea obiceiul ca, din moment ce lua o hotărâre să pornească imediat la înfăptuirea ei. Sări din şa şi, ajutat de Perrin coborî pe kurd, aşezându-l lângă o stâncă.

— Mă părăsiţi, effendi? întrebă Hassan, cu dinţii clănţănind.

— Nu. Ne ducem să atacăm satul. Ne întoarcem noi pe aici. Dar, deoarece ai fost de bună-credinţă ţine cele o sută de lire făgăduite.

Şi Marcel Dunot scoase punga şi numără suma. La vederea aurului, figura kurdului se făcu roşie din galbenă cum era. Ochii săi luciră şi un tremur nervos îi agita fălcile. Calmul de care dăduse dovadă până atunci îl părăsise. Întinse braţul spre mâna plină de aur a lui Marcel Dunot şi-şi aplecă trupul înainte. Mişcarea aceasta îl făcu să-şi

piardă echilibrul. Scoase un geamăt înăbuşit şi căzu cu faţa la pământ.

— Ah!... A murit! spuse Marcel Dunot, aplecându-se să-l ridice.

— Da, e mort! repetă Perrin, apropiindu-se. Şi încă mort de-a binelea!

Într-adevăr murise.

— La drum! strigă Marcel, vârând aurul în buzunar.

Şi după ce legă de cămila sa frâul cămilei pe care călărise kurdul, porni alături de ceilalţi.

Unul în spatele celuilalt, cei trei expediţionari goneau de-a lungul potecii înguste. Cu riscul de a-şi rupe gâtul, ei îşi sileau cămilele să alerge în galop nebun. Bietele animale, înnebunite de durerea provocată de înţepăturile de pumnal, nechezau zgomotos şi alergau de rupeau pământul. Terenul în pantă le sporea şi mai mult iuţeala. Alunecând pe zăpada întărită, poticnindu-se de rădăcinile şi pietrele îngropate sub zăpadă ele erau ameninţate să vină peste cap în fiecare clipă.

În curând, Marcel zări în depărtare linia negricioasă formată de râul îngheţat, pe marginile căruia erau un şir dublu de sălcii uscate de ger. Izbuti să-şi înfrâneze animalul cu multă greutate. Ceilalţi făcură la fel.

În sat totul părea mort.

— Dă-mi ocheanul, Ormiloff! spuse Marcel oprindu-şi cămila.

Ascuns după o salcie, Marcel Dunot privi prin ochean înspre satul care se zărea în apropiere. Cocioabele, cea mai mare parte în ruină, cu acoperişurile găurite, ferestrele sparte, zidurile crăpate, înnegrite de foc şi zdrelite de gloanţe – păreau pustii. Nicio urmă omenească. Şi cu neputinţă de văzut ceea ce se petrecea mai departe.

Dar Marcel Dunot păstra încă în privire spectacolul care-l înfiorase până atunci când, din creştetul muntelui,

privise în jos spre sat. Înapoie ocheanul lui Ormiloff şi, îngenunchindu-şi cămila, descălecă.

— Să lăsăm animalele aici, spuse el. Dacă vom scăpa cu viaţă vom reveni să le luăm.

Fără să răspundă, Perrin şi Ormiloff coborâră şi ei de pe cămile.

Cele patru animale fură legate de câte o salcie, apoi Marcel se adresă tovarăşilor săi:

— Să pornim! Şi dea Domnul să nu ajungem prea târziu.

Cu carabina într-o mână, revolverul în alta, regele boxerilor o luă la picior, urmat de prietenii săi. Covorul de zăpadă care acoperea pământul înăbuşea zgomotul paşilor.

După zece minute de mers, ajunseră la primele case şi apucară pe o străduţă îngustă formată din două şiruri de bordeie în ruină.

O duhoare infectă – de cadavre – umplea aerul. Dar cei trei tovarăşi nu dădură nicio atenţie acestui amănunt: ei erau numai urechi. Pe măsură ce înaintau auzeau un zgomot confuz de ţipete, străbătut de sunetele unei muzici barbare. Îşi dădură seama imediat ce înseamnă asta.

Marcel, care mergea înaintea' celorlalţi, se furişa pe lângă ziduri, oprindu-se la fiecare pas, cu ochii şi urechile la pândă.

Vacarmul devenea din ce în ce mai puternic.

Se puteau distinge acum ţipete sălbatice, scandate de bătăi din palme executate în cadenţă şi acompaniate de sunetele unor instrumente cu coarde. Din când în când, un strigăt răguşit şi pătrunzător în acelaşi timp, un strigăt de durere supraomenească, domina concertul acesta barbar.

Marcel înainta mereu... Deodată, se opri locului: la colţul străzii se deschidea o piaţă largă, dreptunghiulară,

mărginită de clădiri mai răsărite ca celelalte.

Marcel făcu semn cu mâna lui Ormiloff şi Perrin. Aceştia se opriră.

În piaţa aceasta erau cincizeci-şaizeci de kurzi, adunaţi în jurul unui rug înalt de cinci metri. De rugul acesta un om era atârnat de braţe, deasupra unui morman de cărbuni aprinşi – iar aproape de el, în picioare, o namilă de ofiţer turc se distra, manevrând, cu vârful sabiei, întorcând pe toate părţile frigăruia vie, pentru ca niciunul din spectatori să nu piardă prilejul de a vedea spasmurile celui spânzurat.

Opt kurzi, aşezaţi la picioarele rugului, îşi purtau degetele pe coardele unor balalaici, intonând o melodie sălbatică, acompaniată de bătăi din palme şi de urletele asistenţei.

Omul spânzurat de mâini şi pe care focul îl ardea încet, încet, nu era altul, decât Ardobast Hemjian. Faţa îi era palidă iar ochii negri păreau că-i ies din orbite.

Oricât ar fi fost de grăbit Marcel să pună capăt supliciului nefericitului armean, el nu porni atacul deoarece înţelegea prea bine că asta ar fi însemnat masacrarea sa şi a tovarăşilor săi.

— Perrin, Ormiloff, spuse el în şoaptă, întorcându-se către cei doi, vă veţi furişa în bordeiul de colo – şi arătă cu mâna o căsuţă de partea cealaltă a străzii – şi când voi fluiera, veţi începe focul, ţintind spre kurzii din primul şir, de colo. Va trebui să ucideţi cât mai mulţi. Când voi fluiera a doua oară Veţi ieşi afară şi veţi veni după mine – restul lăsaţi-l în seama mea.

— S-a înţeles! spuse Ormiloff.

Urmat de Perrin, el trecu drumul şi pătrunse în căsuţa cu etaj, ale cărei ferestruici din acoperiş dominau piaţa.

— După ce aruncă o privire în juru-i, regele boxerilor

se introduse în interiorul clădirii.

Mobilele răvăşite, distruse, dovedeau că turcii trecuseră pe acolo. Din câteva sărituri urcă o scăricică de lemn şi ajunse la etaj.

Alergă spre o ferestruică şi, cu cea mai mare prudenţă privi afară. La vreo cincizeci de metri sub el, zări pe kurzi urlând de moarte în jurul nefericitului Ardobast. Încleştă pumnii şi, redevenind calm, impasibil, ridică carabina, scoase un şuierat şi apăsă pe trăgaci. împuşcătura lui se confundă cu împuşcăturile carabinelor celorlalţi doi.

Marcel nimerise bine: el văzu pe ofiţerul turc, cu tâmpla găurită, scăpând sabia din mână, clătinându-se pe picioare şi prăbuşindu-se pe pântece deasupra mormanului de cărbuni aprinşi.

Uniforma lui începu să ardă, în timp ce patru kurzi, atinşi de gloanţele lui Ormiloff şi Perrin, căzură şi ei la pământ, zvârcolindu-se şi scoţând urlete înfiorătoare. Regele boxerilor slobozi al doilea glonte: frânghia de care era atârnat Ardobast se rupse şi armeanul, inert, căzu peste trupul pe jumătate carbonizat al ofiţerului turc.

O rumoare fioroasă umplu văzduhul. Kurzii, muzicanţi şi spectatori, începură să se împrăştie în debandadă, fără să-şi dea seama de unde porneau împuşcăturile.

Cu iuţeala fulgerului, Marcel descărcă cele cinci gloanţe care-i mai rămăseseră încă în armă, fluieră pentru a doua oară, coborî la parter şi se năpusti afară.

De abia trecu pragul casei şi văzu pe Ormiloff şi Perrin ieşind pe uşa din faţă.

— Încărcaţi-vă armele! le strigă el. Şi înainte! Trebuie să-i împingem înapoi.

— Unde? întrebă Ormiloff, părându-i-se că nu auzise bine.

— Ei unde, în varză, na!

— Aşa! făcu ofiţerul, râzând.

Răcnete fioroase îi acoperiră glasul. Câţiva kurzi, dispărând în străduţă, văzură pe cei trei europeni.

— Câinilor! Porcilor! Măgarilor! urlară dânşii.

— Foc! Foc! porunci Marcel şi ridicând revolverul se luă după aliaţii nemţilor.

Trei kurzi se prăbuşiră cu faţa la pământ. Ceilalţi patru încercară să fugă, dar gloanţele lui Perrin şi Ormiloff îi ajunseră din urmă. Atinşi în spate ei se întinseră lângă tovarăşii lor.

— Înainte! înainte! strigă Marcel.

Ormiloff şi Perrin se năpustiră în piaţă, unde vreo doisprezece bandiţi alergau din toate părţile, urlând ca din gură de şarpe. Înainte de a putea pricepe ce se petrece cu ei, fură culcaţi la pământ, unul după altul. Terenul era curăţat acum.

Din trei sărituri Marcel fu în mijlocul pieţei şi se apropie de armeanul care zăcea fără suflare.

— Ardobast! Ar...

Un glonte îi şuieră la ureche. Văzu proiectilul înfigându-se în pieptul nefericitului armean şi, ridicând capul, zări, la câţiva paşi, un plutonier turc care rânjea sinistru, încărcându-şi în grabă arma din care pornise glontele care pecetluise soarta bietului Ardobast.

Marcel rămase împietrit. Apoi dându-şi seama de ceea ce se petrece, fu cuprins de o furie atât de sălbatică în cât, zvârlind revolverul din mână, se năpusti spre turc, cu pumnii încleştaţi.

Două împuşcături răsunară. Un glonte străbătu turbanul regelui boxerilor, iar altul îi atinse umărul. Şi, înainte ca turcul, să fi avut vreme să tragă din nou Marcel fu asupra lui.

Momentul era teribil. Turcul scăpă arma din mână şi

căzu în genunchi implorând:

— Îndurare! Îndu...

Pumnul lui Marcel căzu ca o ghioagă la rădăcina nasului nefericitului islamit. Ţeasta lui trosni ca o cutie de chibrituri şi rămase ţeapăn.

Fără să-l învrednicească cu o privire, Marcel alergă la Ardobast. Perrin şi Ormiloff, sosiţi înaintea lui, ridicaseră trupul nefericitului armean şi-l aşezară la pământ, la câţiva metri de rug.

— Ardobast! strigă Marcel.

Buzele martirului se mişcară, de abia perceptibil. Un tremur îi trecu prin tot corpul. Deschise ochii şi fixă pe regele boxerilor.

— Mulţumesc, francezule! murmură dânsul căutând mâna lui Marcel. Eu...

Recăzu pe spate, dându-şi ultima suflare.

— A murit! spuse încetişor Ormiloff, descoperindu-se.

— Păzeşte! strigă Perrin, uite-i că se reîntorc.

Marcel şi Ormiloff se ridicară în acelaşi timp şi zăriră nouă kurzi, care, dându-şi seama de numărul mic al duşmanilor lor, reveneau furişându-se pe lângă zidurile caselor, în nădejdea de a surprinde pe cei trei europeni.

— Mi-o vor plăti pentru toţi, blestemaţii ăştia, spuse Marcel, luându-şi carabina. Te voi răzbuna, Ardobast.

În câteva clipe arma lui era încărcată.

Nemişcat ca o statuie, duse arma la ochi şi trase. Cele şapte gloanţe ţâşniră parcă în acelaşi timp. Patru kurzi se prăbuşiră. Ceilalţi cinci stătură locului şi împroşcară o grindină de gloanţe asupra celor trei prieteni.

— I-avem la mână! strigă Marcel năpustindu-se spre dânşii.

Perrin şi Ormiloff îl urmară. Plini de însufleţire se repeziră asupra kurzilor şi o luptă înverşunată se încinse între ei. Smulgând arma din mâna unuia, Marcel Dunot se

folosi de ea ca să-i sfărâme capul dintr-o singură lovitură. Apoi, scoţându-şi pumnalul îl înfipse în pântecele unui al doilea, spintecă gâtlejul altuia şi deodată nu mai văzu pe nimeni în faţa sa.

Perrin şi Ormiloff îşi făcuseră şi ei datoria doborând câte unul; cei câţiva supravieţuitori socotiră mai prudent să dispară.

— Prietenul nostru e răzbunat! Să nu mai rămânem aici – n-ar fi deloc prudent! observă Ormiloff.

— Înainte de a pleca, trebuie să ne îndeplinim ultima datorie către Ardobast! spuse Marcel.

Cu toată graba ce o avea de a se îndepărta, Ormiloff şi Perriri nu mai insistară şi dădură o mână de ajutor lui Marcel să sape o groapă în curtea uneia din casele învecinate.

După ce înfăşură turbanul din jurul capului lui Ardobast – turban care purta pe dânsul instrucţiunile comitetului Uniune şi Progres – Marcel îi depuse trupul în groapa proaspăt săpată, apoi aruncă bulgării de pământ deasupra.

După ce-şi îndeplini datoria pioasă, cei trei tovarăşi se întoarseră pe drumul pe care veniseră, ducându-se să-şi regăsească cămilele.

Liniştea revenise peste tot. Kurzii rămaşi în viaţă se ascunseseră probabil în vreo casă, cu gând să pregătească un nou atac.

Totuşi, nu se mai întâmplă nimic. Marcel şi tovarăşii săi părăsiră satul nesupăraţi de nimeni. După ce trecură de ultimele case se îndreptară spre ţărmul plantat cu sălcii unde-şi lăsaseră cămilele.

— Ah! mă aşteptam la asta! exclamă deodată Marcel Dunot!

— Cămilele au dispărut! făcu Ormiloff.

— Da! Le-au luat kurzii, completă Marcel.

Ceilalţi doi nu mai găseau ce să spună. Nenorocirea aceasta era prea mare.

Păstrând, totuşi, o speranţă vagă, cei trei prieteni îşi urmară drumul. Ajunseră în curând la sălciile de care îşi priponiseră cămilele... O eroare era imposibilă: aici era locul. Urmele copitelor se vedeau încă în zăpadă şi scoarţa copacilor era roasă de dinţii lor.

Cei trei se priviră, în tăcere.

— Să plecăm, spuse Marcel Dunot. Kurzii ne mai pot surprinde. Şi cred că nu-s departe.

O, porniră la drum, Marcel mergând în frunte, se îndreptă spre o pădurice de brazi situată la vreo treizeci de metri de apă. Toţi trei se aşezară pe pământul îngheţat.

— Acum, ce se va întâmpla cu noi? murmură Perrin. Trebuia să ’ne grăbim, am spus-o eu!

— Dar ce, Ardobast era să rămână neîngropat? spuse Marcel. Ne-am făcut datoria. Şi niciodată nu trebuie să regreţi că ai procedat cum îţi dictează conştiinţa.

— Situaţia noastră este delicată! observă Ormiloff. Pierderea cămilelor este regretabilă. Dar, chiar dacă n-am fi pierdut cele douăzeci de minute cu înmormântarea lui Ardobast, tot n-am fi găsit cămilele la locul unde le-am lăsat. Furtul a fost săvârşit în vreme ce eram atacaţi. Ceea ce e mai trist, însă, e că misiunea noastră la Urmiah devine irealizabilă, din moment ce nu mai avem cufăraşele. Nu ne rămâne, deci, decât, Să ne reîntoarcem în Caucaz. Înconjuraţi de duşmani, fără hrană, în plină iarnă, călătoria va fi grea. Dar, nu face nimic! Doi francezi şi un rus sunt în stare să înfrunte pericole şi mai mari. Vom trece şi peste astea!

Surâzând, Ormiloff strânse mâinile celor doi francezi.

— Da, vom trece şi peste asta! spuse Perrin, convins.

Marcel Dunot nu răspunse. Timp de câteva clipe el rămase mut, dar deodată ridică capul.

— Eu nu-s de părerea dumitale, Ormiloff. Îngăduie-mi să ţi-o spun! Pierderea cămilelor şi chiar a cufăraşelor – mai ales a acestora – e de natură să faciliteze proiectul nostru.

— Nu pricep! spuse ofiţerul rus.

— E limpede, totuşi. Dificultatea principală a întreprinderii noastre era să explicăm pentru ce, atunci când inscripţiile de pe turbane anunţau treicufăraşe conţinând 750.000 franci – cele aduse de noi nu conţineau decât 300:000 – precum şi să justificăm dispariţia lui Munir Glaub. Acum, însă, totul devine simplu. Nu ne rămâne decât să aflăm numele satului acesta. Asta-i tot.

— Asta-i tot? întrebă Perrin, uimit.

— Da, vom declara că am fost atacaţi şi jefuiţi de kurzi în satul acesta – ceea ce corespunde adevărului, de altfel – şi că mizerabilii aceştia nu numai că ne-au luat cufăraşele dar l-au maltratat şi omorât pe...

— Ardobast? întrerupse Ormiloff.

— Nu! Pe Munir Glauh.

— Dar ne vor crede?!

— Fireşte! În primul rând pentru că e aproape adevărat... Şi apoi vom aduce un martor, adică un prizonier. Vom rămâne ascunşi, pe aici, pe undeva, şi la noapte vom pătrunde în sat. Vom reuşi să punem mâna pe vreunul şi poate să ne regăsim cămilele...

Dacă izbutim, afacerea din Urmiah devine cât se poate de lesnicioasă. Voi ce credeţi, dragii mei?

— Eu cred că tu ai întotdeauna dreptate, Dunot, spuse Perrin cu sinceritate.

— Şi eu spun... că eşti un om extraordinar! Porunceşte şi te voi urma! zise Ormiloff. Eu...

— Tăcere! Atenţie! Cred că se va petrece ceva nou! îl întrerupse Marcel, cu glas scăzut, apucând carabina cu un gest semnificativ. Tovarăşii săi îl imitară.

Avertismentul lui Marcel Dunot era justificat. La vreo douăzeci şi cinci metri depărtare de ei, linia neîntreruptă a trestiilor uscate care mărgineau fluviul îngheţat, se mişcă uşor, dar nu îndeajuns de uşor ca să nu atragă atenţia regelui boxerilor.

Cu un gest Marcel dădu de înţeles celorlalţi să nu facă nicio mişcare. Primul său gând era să slobozească un glonte în direcţia aceea. Dar, deşi nu cunoştea celebra butadă a lui Talleyrand: *A nu te încrede în prima mişcare este tot ce poate fi mai bun... pentru celălalt*! Marcel Dunot o aplică, totuşi. Al doilea gând îi sugerase că un pocnet de armă ar atrage atenţia kurzilor, ceea ce nu trebuia să se întâmple...

Cu o săritură, regele boxerilor fu la marginea apei şi ajungând exact la locul unde se mişcaseră trestiile, le îndepărtă cu mâna. Nu văzu nimic dar auzi un zgomot de ramuri rupte, nu departe de el:

Cineva – om sau animal – fugea. Cu degetul pe trăgaciul revolverului, Marcel îşi făcu drum printre trestii şi se opri deodată, zărind, îngenuncheat în gheaţă, în mijlocul unui luminiş, un bătrân cu barbă albă, îmbrăcat cu nişte zdrenţe murdare, a cărui figură zbârcită, uscată, trăda limita extremă a suferinţelor omeneşti.

— Cine eşti moşule? îl întrebă Marcel, pe turceşte.

Bătrânul, care tremura, nu atât de groază, cât de slăbiciune şi frig, îşi împreună mâinile scheletice şi bâlbâi:

— Nu mă omorî domnule german. Sunt un biet bătrân!

— Ridică-te, îi porunci Marcel. Eu nu-s german. Şi nu-mi place să văd oameni bătrâni îngenuncheaţi la picioarele mele.

Individul se ridică, cu greutate.

— Cine eşti? îl întrebă din nou regele boxerilor, care se ţinea în gardă, cu toate acestea.

— Bunar Sarkissian, stăpâne! Ăsta e numele meu. Am fost cândva unul din oamenii cu vază din Schloban.

— Ce-i aia Schloban?

— Oraşul de acolo! explică Sarkissian, arătând spre satul unde avuseseră de furcă Marcel şi tovarăşii săi.

— Eşti armean? întrebă regele boxerilor.

Bătrânul ezită o clipă:

— Da... stăpâne!

Înţelegând motivele ezitării sale, Marcel Dunot îl linişti imediat:

— Nu-ţi fie teamă moşule! Eu sunt francez. Urmează-mă!

Ochii mici ăi armeanului exprimară imediat o bucurie nespusă.

— Sunteţi francez! Ah! să fi...

— Haide! Nu-i acum momentul să ne complimentăm! îi tăie vorba Marcel, care se temea să nu-i neliniştească pe tovarăşii lui, printr-o absenţă mai îndelungată.

Sarkissian înclină capul şi urmă pe Marcel, de-a lungul desişului de trestii. După câteva minute ajunseră la locul unde aşteptau Perrin şi Ormiloff.

Marcel făcu prezentările...

Bunar Sarkissian, înţelegând că se află în faţa a doi francezi şi a unui rus, se linişti şi informă pe cei trei prieteni că detaşamentul turco-kurd sosise pe neaşteptate la Schloban cu câteva zile înainte.

Imediat kurzii s-au răspândit în sat şi au masacrat pe toţi locuitorii: bărbaţi, femei, copii, bătrâni...

— Dar n-am văzut decât foarte puţine cadavre? observă Ormiloff.

— Asta se explică prin faptul că blestemaţii aceia de kurzi, după ce-au terminat masacrul, au spart gheaţa râului şi au aruncat în apă pe nefericiţii mei compatrioţi... mulţi din ei nefiind nici măcar morţi!

Eu am izbutit să mă salvez, împreună cu tânăra mea fiică. Ne-am ascuns printre trestii. Dar Dumnezeu n-a vrut să mi-o păstreze... Ea a murit alaltăieri, de foame şi de frig şi n-am putut nici măcar s-o îngrop, căci n-aveam cu ce să fac o groapă în pământul îngheţat.

De atunci, am rătăcit printre trestii, aşteptându-mi moartea – când v-am zărit...

Văzând europeni, am crezut că sunt germani, care sunt şi mai feroci decât kurzii – şi atunci am căutat să fug. Restul îl cunoaşteţi.

Cei trei tovarăşi ascultară cu multă atenţie povestirea nefericitului bătrân.

Mişcat peste măsură, regele boxerilor îi strânse mâna. Apoi, scoţând de la brâu plosca de aluminiu, care conţinea încă puţin rachiu, o întinse armeanului.

— Bea de aici! îi zise el. Vei prinde puţină putere. Asta-i tot ce-ţi putemda pentru moment, kurzii ne-au luat tot.

Bunar Sarkissian sorbi cu lăcomie băutura întăritoare.

— N-aveţi ceva de-ale gurii? întrebă Marcel pe tovarăşii săi.

— Nimic!

— Ascultă moşule, îi zise Marcel, va trebui să ne ajutaţi să ne răzbunăm. Ai auzit nişte împuşcături acum câteva ceasuri?

— Da... or fi fost kurzii care masacrau pe careva din fraţii mei, scăpaţi din ghearele lor.

— Nu! Noi am fost. Am omorât jumătate din duşmanii dumitale. Dar asta nu-i de ajuns. Vreau să mai omorâm câţiva, să ne luăm înapoi cămilele şi să fac, un prizonier care să ne furnizeze unele informaţii. Rămânem, deci, deocamdată aici, iar la noapte ne vei călăuzi, ca să-i surprindem pe bandiţi. Primeşti?

Bunar Sarkissian îşi înălţă trupul încovoiat de vârstă şi suferinţă:

— Viaţa mea nu mai are mare preţ domnule francez şi ar fi pentru mine o ultimă consolare dacă ar putea fi de folos împotriva duşmanilor nefericitei mele patrii.

— Curaj, Sarkissian! îi spuse Ormiloff, cu vocea gravă. Armenia va fi eliberată. Ai nădejde! Dacă vei trăi îţi vei vedea patria fericită.

Două lacrimi sfioase se prelinseră din ochii septuagenarului.

Ziua păru lungă celor patru oameni. Deşi se aflau la adăpost de orice priviri duşmane, ei se temeau totuşi, să nu fie surprinşi de vreo patrulă. Căci nu mai încăpea îndoială că kurzii îi căutau.

Totuşi, ceasurile se scurseră unul după altul, fără să se audă alt zgomot decât acel produs de trestiile mişcate de vânt.

Spre seară zăpada începu să cadă din nou, cu fulgi mari. Adăpostiţi sub crengile de brad ei nu prea fură supăraţi de dânsa, dar frigul şi foamea îi chinuia, mai ales pe Sarkissian.

Se făcu noapte.

Dar oricât de mare i-ar fi fost graba, Marcel Dunot aşteptă încă, nădăjduind să-i surprindă pe kurzi în timpul somnului.

În sfârşit, Marcel socoti momentul sosit. Era cam pe la miezul nopţii. Vântul se transformase în viscol, îndoind brazii şi formând vârtejuri de zăpadă.

— Să mergem! făcu regele boxerilor. Şi vezi să nu greşeşti drumul, moşule! spuse el adresându-se armeanului.

— M-am născut la Schloban acum 70 ani şi n-am părăsit niciodată satul! răspunse bătrânul simplu.

Unul după altul cei patru oameni se furişară afară din

pădurice. Viscolul se înteţise acum şi-i silea să-şi aplece capetele.

Înaintau încet şi se îndreptară spre râu, străbătând desişul de trestii care-l mărginea, mergând pe gheaţă, ei îşi continuară drumul de-a lungul plantaţiilor acvatice.

Vijelia era atât de puternică, încât trebuiau să se folosească de toată energia ca să nu fie luaţi pe sus. La fiecare pas trebuiau să cerceteze gheaţa, ca să nu cadă în vreo spărtură sau să se împiedice de vreo ieşitură.

Marcel Dunot, înţelegând situaţia dificilă a bătrânului Sarkissian, se apropie de el oferindu-i braţul. Era timpul: armeanul de-abia se mai ţinea pe picioare. După vreun ceas de mers, mica trupă ajunse în partea de sus a satului, unde mai toate casele aveau câte o grădină care se întindea în vale. Numai două din casele acestea aveau ferestrele luminate. Ele adăposteau, desigur, pe kurzi. Dormeau oare?

Pentru a-şi da seama de asta, Marcel şi cu ai săi trebuiau să se apropie, căci mugetul vântului înăbuşea orice alt zgomot.

— Cunoşti aceste două case? întrebă regele boxerilor pe Bunar Sarkissian, arătându-i cele două clădiri prin ferestrele cărora se cernea lumină.

— Da, proprietarii lor erau prieteni de-ai mei. Au fost masacraţi de nelegiuiţii ăştia...

— Care-i cea mai mare?

— Cea de colo! răspunse armeanul, arătând spre cea mai apropiată de el.

— Are Vreun grajd?

— Da, şi un şopron...

— Cealaltă?

— Cealaltă e mai mică. Proprietarul ei era...

— De ajuns. Vom merge să vedem ce se ascunde în cea mai mare. Ne vei călăuzi, moşule!

— Cu plăcere.

— Să mergem!

Cei patru oameni îşi continuară drumul biciuiţi de zăpadă. Pătrunsere în curând într-o livadă ai cărei pomi dispăruseră aproape sub învelişul alb al iernii.

— Condu-ne la grajd! porunci Marcel lui Sarkissian. Cei patru oameni se furişară pe lângă zid, împleticindu-se în mărăcini şi ameninţaţi să-şi frângă gâtul din pricina întunericului. Cu multă greutate ajunseră în apropierea casei. În faţa lor se afla o uşă mare, întredeschisă.

Marcel Dunot se apropie de dânsa, puse mâna pe clanţă şi trase. Tresări, speriat, auzind sforăituri zgomotoase. Mai mulţi kurzi dormeau acolo. Dar câţi erau?

Atacându-i, ar fi însemnat să trezească pe ceilalţi care nu puteau să fie departe.

Regele boxerilor se dădu înapoi în vârful picioarelor.

— Sunt kurzi în grajd, şopti el către Sarkissian.

Altă intrare nu mai este?

— Nu! răspunse armeanul.

— Am putea cel puţin să vedem câţi sunt, propuse Ormiloff, care se apropiase de cei doi.

— E greu, mon cher! E întuneric beznă.

— Dar am o lampă electrică de buzunar! Ţine!

Dibuind, Marcel luă în primire bateria şi deschizând din nou uşa, întinse braţul şi apăsă pe butonul lămpii. Un fulger scurt ţâşni dintr-însa. Asta era de ajuns pentru ca regele boxerilor să distingă şase soldaţi kurzi întinşi între patru cămile, care nu erau altele decât acelea furate de la dânşii.

— Nu mişcaţi! spuse el în şoaptă, întorcându-se către tovarăşiisăi! Mă însărcinez eu cu totul.

Spunând aceasta, el trecu pragul în vârful picioarelor, ţinând într-o mână lanterna şi în cealaltă carabina.

Făcu vreo trei paşi în întuneric, se opri şi apăsă din nou pe butonul lămpii. O lumină vie inundă grajdul. O cămilă trezită din somn, începu să necheze. În aceeaşi clipă, patul carabinei lui Marcel Dunot izbi năprasnic în capul unuia din cei ce dormeau. Se auzi un pocnet surd. Dar nenorocitul nu scoase nici măcar un ţipăt.

În clipa când izbi cu arma în capul kurdului, regele boxerilor stinse lanterna. Un altul mârâi ceva în somn dar se linişti repede. După aceea el făcu din nou lumină. Fără să mai stingă lumina, Marcel îşi continuă opera, zdrobind capétele altor doi kurzi, dar de data aceasta unul din ei scoase un răget sălbatic înainte de a trece în lumea drepţilor.

Singurul care mai rămase în viaţă se trezi şi ridicându-se din aşternut duse mâna la ochi, orbit de lumina lanternei, pe care Marcel o îndreptase asupra lui.

— Iată prizonierul de care avem nevoie. Ia-l în primire, Perrin. Dumneata, Ormiloff, ajută-mă să scot cămilele.

Ofiţerul rus, urmându-l pe Dunot, pătrunse în grajd. Cei doi tovarăşi ridicară încet rumegătoarele, care se treziră de-acum. Kurzii le luaseră şeile, lăsându-le doar frâul de frânghie.

După multe sforţări Marcel şi Ormiloff le scoaseră afară.

— Încălecaţi! strigă Ormiloff vesel. Vei veni cu noi, moşule! Vei merge împreună cu prizonierul. Dunot, ajută-mă să-l urc pe banditul ăsta.

— O clipă! făcu Marcel, mai am de îndeplinit o mică formalitate.

— Ce anume?

— Grajdul e plin cu paie, voi aprinde un focşor!

Şi fără să mai stea pe gânduri, Viteazul rege al pumnului intră în grajd şi după câteva clipe reapăru.

— S-o ştergem! Ne vom încălzi prea mult aici!

Între timp Perrin şi Ormiloff aşezară prizonierul pe una din cămile, legându-l zdravăncu o curea. Marcel ajută bătrânului Sarkassian să încalece, apoi sări şi el în şa.

Perrin şi Ormiloff aşteptau, gata de plecare.

— La drum! ordonă Marcel.

În trap moderat, mica trupă străbătu livada. De abia ieşiră pe poartă şi pe uşa rămasă deschisă a grajdului ţâşni o jerbă de flăcări pe care vântul o împinse repede îndărăt.

O rumoare formidabilă se amestecă cu mugetul vântului.

Întorcând capetele, cei patru prieteni zăriră nişte umbre agitându-se în dosul ferestrelor care se deschiseră.

— Opriţi! strigă Marcel cu voce tunătoare., Să nu ne îndepărtăm până nu vom fi scăpat de bandiţii aceştia.

Ormiloff, Perrin şi bătrânul Sarkissian îşi opriră cămilele.

— Foc! răcni Marcel, ducând carabina la ochi.

O salvă puternică acoperi urletul furtunii. Câţiva kurzi apăruţi la ferestrele casei incendiate se prăbuşiră atinşi de gloanţe.

Urletele înfiorătoare ajunseră până la urechile celor patru tovarăşi. Câteva detunături ţâşniră în noapte.

Dar gloanţele, trase la întâmplare de către kurzi, se pierdură printre arborii grădinii.

— S-o ştergem! se auzi din nou vocea lui Marcel. Să-i lăsăm în plata Domnului.

O porniră în galop de-a lungul râului şi, în curând, lăsară în urmă ultimele case din Schioban, îndreptându-se spre sud-est. Ninsoarea nu încetase încă; vântul sufla cu putere, silind pe fugari să se aplece deasupra cămilelor.

Călăuzită de Sarkissian, mica trupă ajunse la câţiva kilometri de Schiobari, şi apucă din nou drumul prin munţi.

Zăpada, înaltă de un metru, acoperea pământul. Cămilele trebuiră să-şi încetinească mersul. De fapt, fugarii n-aveau a se teme de niciun pericol imediat. Kurzii nici n-aveau de gând să-i urmărească.

Pe măsură ce înaintau frigul devenea însă din ce în ce mai aspru. Drumul pe care-l urmau, făcea ocoluri neregulate de-a lungul muntelui. În unele locuri, mai expuse vântului, zăpada atingea doi metri înălţime şi bietele cămile făceau sforţări neînchipuite pentru a-şi croi drum.

În jurul fugarilor, totul dispărea sub zăpadă: arbori, stânci, prăpăstii. Asurzite de urletul vântului, orbite de vârtejurile de zăpadă, epuizate de sforţările pe care trebuiau să le facă la fiecare pas, patrupedele înaintau foarte încet.

Un ceas încheiat caravana merse fără să se oprească o clipă, izbutind să străbată de-abia vreo zece kilometri.

Cu tot optimismul său, Marcel Dunot fu cuprins de descurajare. Dacă viscolul nu înceta, erau nevoiţi să se oprească în creierii munţilor, expuşi să moară de frig şi de foame.

Cămilele începuseră să se înmoaie. Epuizate, degerate, nefericitele animale se poticneau la fiecare pas şi numai imboldurile neîncetate ale conducătorilor le făceau să mai înainteze.

Marcel Dunot ţinea cu Orice preţ să găsească vreun loc de adăpost, pentru el şi tovarăşii săi. Îşi îndreptă cămila spre aceea a armeanului şi atinse cu mâna umărul bătrânului:

Armeanul încovoiat deasupra animalului, nu răspunse.

— Bunar Sarkissian! îi strigă el.

— Ei, Sarkissian! zbieră regele boxerilor zgâlţâind cu putere pe bătrân.

Sub efectul scuturăturii, bătrânul se prăbuşi de pe spatele cămilei şi, căzând la pământ, dispăru în zăpadă.

— Ei drăcia naibii! făcu Marcel, oprindu-se. N-a găsit alt loc mai bun de dormit!

Cămila lui Sarkissian rămase locului şi se scutură, mulţumită de a fi scăpat de o povară. Pe spatele ei rămăsese doar prizonierul kurd.

Regele boxerilor se întoarse spre Ormiloff care venea în urmă, şi-i spuse:

— Armeanul-a căzut jos! Opreşte-te şi spune-i şi lui Perrin să oprească.

— Dacă ne oprim, cămilele n-o vor mai lua din loc! strigă rusul cu glas puternic, ca să se facă auzit prin vuietul furtunii.

Dar Marcel nu-l auzi, totuşi. Pricepând că nu era chip să se facă înţeles, Marcel se lăsă în zăpada care-l înghiţi până în dreptul pieptului şi se apropie de locul unde căzuse Bunar Sarkissian. Dar armeanul era de acum acoperit cu o pătură albă. Pe întuneric, viteazul tânăr începu să înlăture zăpada cu mâinile-i îngheţate. După multe sforţări, sfârşi prin a da de trupul moşneagului. Îl apucă de umeri şi dintr-o smucitură îl ridică şi încercă să-l pună pe picioare. Dar armeanul nu se putu ţine şi s-ar fi prăbuşit din nou, dacă regele boxerilor nu l-ar fi sprijinit.

— Sarkissian! Ei! Sarkissian! îi strigă el în ureche.

Bătrânul nici nu tresări.

Cuprins de un presentiment dureros Marcel îi puse mâna în dreptul inimii şi simţi că trupul nefericitului era îngheţat.

Bunar Sarkissian murise de frig şi oboseală!

— E mort! murmură Marcel, ridicându-se din zăpadă.

Câteva clipe el rămase nemişcat, întrebându-se cu îngrijorare ce se vor face dânşii lipsiţi de călăuză.

Dar îşi recăpătă curajul imediat, gândindu-se că

scăpase din situaţii şi mai grele. Luptând din greu cu nămeţi căută să ajungă la Ormiloff.

Întunericul era atât de profund, încât ofiţerul rus nu-l văzu venind. Marcel trebui să-i atingă piciorul pentru a-i atrage atenţia. Ormiloff îşi aplecă capul spre el.

— Armeanul a murit! îi strigă Marcel în ureche. Dumneata cunoşti drumul?

— Nu! îi răspunse Ormiloff.

— Trebuie să găsim vreun adăpost, altfel ne prăpădim.

— Nu face nimic! spuse rusul cu fatalismul pur oriental.

— Să mergem înainte, poate vom găsi ceva.

— Să mergem! repetă celălalt şi, aplecându-se spre Perrin, îi comunică vestea morţii lui Sarkissian.

Cu tot frigul care-i amorţea membrele, Marcel Dunot izbuti să lege cămila armeanului de a lui, apoi se urcă în şa, cu chiu cu vai. Dar animalul nu voi să pornească nici în ruptul capului. Strigătele, înţepăturile, loviturile cu patul armei, avură până la urmă efect, iar bietul patruped, văzând că n-are încotro, o luă încetişor la pas.

Perrin şi Orimloff veneau în urmă.

Înaintând prin viscol, Marcel încercă în zadar să-şi dea seama unde se găseşte. Peste tot nu se zărea decât o imensă pată albă, în care se confundau cerul şi pământul.

Cămilele înaintau din ce în ce mai încet. În jurul lor zăpada se îngrămădea tot mai multă. Marcel Dunot socoti că cel mai bun lucru era să se oprească. Se putea lesne întâmpla, ca animalele, lipsite de călăuză, să se prăbuşească în vreo prăpastie.

Regele boxerilor îşi opri deci cămila şi se duse spre Perrin şi Ormiloff cărora le împărtăşi intenţiile sale. Cei doi bărbaţi fură şi ei de părerea lui; cel mai bun lucru era să se oprească şi să aştepte ivirea zorilor, pentru a se putea

orienta.

Cei trei prieteni coborâră de pe animale.

În vreme ce Perrin rămase să păzească animalele, Marcel şi Ormiloff începură să Cureţe o porţiune de teren pe care o înconjurară cu un zid de zăpadă spre a fi la adăpostul vijeliei. Cămilele, legate laolaltă de căpestre, fură aşezate în spatele zidului improvizat.

Marcel, Perrin şi Ormiloff se aşezară în mijlocul lor, ceea ce le aduse puţină căldură. Toţi trei erau aproape degeraţi. Cu toată oboseala, le era imposibil să adoarmă; frigul îi chinuia groaznic. CE SE VA ÎNTÂMPLA CU EI? NUMAI DUMNEZEU ŞTIE.

SFÂRŞIT

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

FOC ÎN VEST (URMARE)

IX
RĂZBUNARE

Preparativele cerute de iminenta defensivă ne luaseră în ajun toată ziua, aşa că nu ne mai gândirăm la prizonier. Era legat şi ţinut într-o celulă săpată în stâncă. Primul lucru pe care l-am făcut când m-am sculat a fost să văd dacă era bine legat. Ceasurile următoare aveau să fie decisive şi tocmai mă gândeam la aceasta, când am auzit paşi şi o voce care-mi vorbea:

— Bună dimineaţa, Sir. Nu prea ţi-a fost somn; ca şi mie.

— Vigilenţa este o virtute indispensabilă în această ţară.

— Ţi-e teamă poate de indieni, zise Harry surâzând.

— Aş crede că nu iei în serios situaţia noastră; suntem 13 oameni contra unei hoarde de trei ori mai numeroasă. Nu putem să-i învingem în luptă dreaptă şi singura speranţă a noastră este să nu ne cunoască adăpostul.

— Vezi, situaţia noastră e prea în negru. Treisprezece oameni ca noi sunt în stare de multe lucruri şi chiar dacă

pieile roşii ne vor ataca, vor lua cu ei o amintire dureroasă.

— Mi-e frică să nu te înşeli. Ei sunt furioşi de când cu istoria trenului şi, mânia lor a devenit mai mare de când le-am făcut şeful prizonier. Mai mult ca sigur că au plecat în căutarea avangardei şi au găsit cadavrele, printre care nu era şi Parranoh. N-au făcut ei atâta drum ca să capituleze aşa de repede!

Tânărul tăcu câtva timp, apoi continuă cu vocea schimbată:

— Dacă am fi ajuns ieri până la Bee-Fork, ţi-aş fi arătat un mormânt în care sunt îngropaţi, tot ce am avut mai scump pe lume. Au fost victimele indienilor şi, de câte ori mă gândesc la sfârşitul lor, simt poftă de a ucide. Mulţi sălbatici au căzut loviţi de gloanţele pistolului cu care a fost omorâtă mama mea.

Trase arma din cingătoare şi mi-o arătă:

— Dumneata eşti un trăgător excelent, dar sunt sigur că eu acest pistol nu nimereşti nici la cincisprezece paşi. A trebuit să exersez mult până să-l pot mânui. Această armă, care a curmat viaţa mamei mele, îmi va servi de răzbunare.

— Winnetu ţi l-a dat?

— Da, el ţi-a spus?

— Doar atât mi-a spus.

— În acest caz, îţi voi spune eu restul, cu toate că n-am nevoie de multe vorbe pentru asta.

Harry se aşează lângă mine şi, aruncându-şi ochii peste câmpie începu:

— Tatăl meu era paznic general al pădurilor pe vechiul continent şi a trăit fericit cu nevasta şi copilul lui până când treburile politice l-au făcut să se exileze. Soţia lui a murit în timpul călătoriei şi când a pus piciorul pe pământ străin, s-a apucat de prima muncă ce i s-a oferit. Vânător în Vest, lăsându-şi copilul la o familie din oraş.

Câţiva ani trecură în aventuri şi pericole; nümele lui, începuse să fie cunoscut de albi şi temut de inamici. În timpul vânătorii, a ajuns într-o zi până la tribul Assimiboins, unde l-a întâlnit pentru prima oară pe Winnetu. Amândoi erau oaspeţii şefului Tah-Seha-Tunga, ai căror prieteni deveniră şi în wigwawul căruia o cunoscuseră pe Ribama, fiica şefului. Ribama era frumoasă ca aurora şi fragedă ca o floare de munte. Niciuna din fetele tribului nu ştia ca ea să tăbăcească pieile şi să coasă haine şi când aducea lemne pentru foc, înfăţişarea ei părea de regină, cu părul atamându-i văluri până la pământ. Era favorita Marelui Manitu şi mândria tribului, iar războinicii se întreceau care mai de care să-i aducă scalpuri, pentru a fi iubiţi de ea. Dar niciunul din ei n-avea trecere în faţa ei, căci Ribama iubea un vânător alb. Cu toate acestea el era mult mai în vârstă ca ea şi, pe lângă el, Winnetu nu era decât un copil. În inima omului alb se născu o mare iubire. El o urmărea pe Ribama, veghea, asupra ei, şi-i vorbea ca unei copile de alb. Într-o seară, Winnetu i se adresă astfel:

— Prietenul meu alb, nu seamănă cu copiii poporului său. Minciuna sălăşluieşte pe buzele lor, dar prietenul meu n-a spus decât adevărul lui Winnetu. Fratele meu alb iubeşte pe Ribama, fiica lui Tah-Scha-Tunga. „Ba, ea mi-e mai scumpă decât toate cirezile din preerii şi decât toate scalpurile pieilor roşii”. „El va fi bun cu ea, nu-i va vorbi aspru, îi va dărui iubirea lui, apărând-o de orice în viaţă?” „Voi purta-o pe braţe şi o voi apăra de toate pericolele şi supărările”. Winnetu cunoaşte graiul stelelor. El îşi vede steaua apunând şi întunericul învăluind inima sa. El ar fi vrut să ducă trandafirul din Assimiboins în wigwawul său, să-şi odihnească capul pe pieptul ei când s-ar fi întors obosit. Dar ochii ei strălucesc pentru fratele meu alb şi buzele ei, îi şoptesc numele. De aceea el va părăsi aceste

locuri şi piciorul său va rătăci singur în câmpiile Rio-Pecos. Mâna sa nu va mai mângâia părul unei femei tinere şi urechile sale nu va auzi niciodată vocea unui fiu, dar va reveni aici din timp în timp pentru a aduna elani, pentru a-şi bucura inima de fericirea Ribamei, fiica lui Tehi-Satunga.

Winnetu se întoarse, dispăru în noapte, iar a doua zi de dimineaţă părăsi ţinutul. Când reveni în primăvară, el o văzu pe Ribama cu ochii strălucind de fericire. Mă luă în braţe pe mine, nou născut, mă sărută şi mă mângâie.

— Winnetu te va ocroti, cum ocrotesc, arborii păsările adăpostite sub frunzişul lor şi pe animalele pădurii când caută adăpost sub ei. Niciodată respiraţia nu se va opri în pieptul tău, nici vigoarea braţului nu-ţi va slăbi când va fi vorba să apere pe fiul trandafirului din Assiniboins. Fie ca rouă dimineţii să-ţi îndulcească drumul şi razele soarelui să-ţi lumineze calea, pentru bucuria fratelui meu alb. Anii trecură şi eu creşteam. În acest timp tatăl meu dorea să-şi revadă primul născut. Într-o zi, nemaiputând suporta dorul, mă luă şi plecarăm spre Est. Deşi era o lume necunoscută în mijlocul fratelui meu n-am mai vrut să plec de lângă el. Tatăl meu însă a plecat lăsându-mă aceleiaşi familii care-l crescuse pe fratele meu. Dar n-am întârziat să regret Vestul şi, când tatăl meu veni din nou, m-am rugat să mă ia cu el. Ajungând în satul nostru, l-am găsit devastat şi pustiu. După multe cercetări, descoperirăm un wampum pe care Tach-Sch-Tunga îl lăsase să se comunice întâmplările. Tin Finnety, un vânător alb, venise în satul nostru şi ceruse de nevastă pe Ribama. Dar assinimoimii nu se învoiseră căci era un hoţ care le furase mereu blănurile. El plecă jurând să se răzbune. Tatăl meu îi spuse că Ribama e soţia lui şi atunci el, cu ajutorul tribului picioare negre, organizase o expediţie contra assiniboişilor. Ei atacaseră satul în timp ce războinicii lipseau, jefuiră şi dădură foc peste tot,

omorând pe bătrânii şi copii şi luând cu ei femeile tinere şi pe fete. Când războinicii se întorseseră şi văzură satul devastat, porniră pe urma bandiţilor, sperând să dea de urma lor, deoarece trecuseră numai câteva zile de la jaf. Ne grăbirăm să plecăm şi peste puţin îl întâlniră pe Winnetu, care cobora muntele, venind în vizită la prietenii lui. De îndată ce-l auzi pe tatăl meu povestindu-i ce s-a întâmplat, îşi întoarse capul şi porni în galop, urmat de tatăl meu... Îi întâlnirăm la Bee-For. Atacu fu hotărât pentru noapte. Eu aveam în grijă supravegherea cailor. Dar nu puteam să stau locului şi, de cum începu lupta, m-am strecurat printre arbori şi m-am apropiat de locul luptei. Noaptea aceea a fost îngrozitoare, vrăjmaşul era mai numeros şi strigătele de război nu încetară până la răsăritul soarelui. Am văzut corpuri omeneşti amestecate talmeş balmeş, auzeam gemetele muribunzilor şi ascuns în iarbă mă rugam lui Dumnezeu; pe urmă am revenit la noul post. N-am mai găsit niciunul din ceilalţi paznici. Mă apucă o frică grozavă şi când strigătele de triumf ale vrăjmaşilor ajunseră până la mine am priceput că am fost învinşi. M-am ascuns şi n-am ieşit decât seara pentru a mă duce pe câmpul de bătaie. Era o linişte de moarte: la lumina lunii am văzut cadavrele zăcând la pământ. În prada unei emoţii de nedescris, am rătăcit printre morţi, când, deodată, am zărit-o pe mama. Era lovită în cap, iar în braţe o strângea pe sora mea, care avea capul despicat de o lovitură de cuţit. Acest spectacol m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa. Leşinasem alături de cadavrul mamei mele. Nu ştiu cât am stat aşa. Mi-am revenit la zgomotul unor paşi care se apropiau. M-am ridicat în picioare şi i-am văzut pe tatăl meu şi pe Winnetu cu veşmintele rupte şi plini de răni. Ei fuseseră legaţi de vrăjmaşi dar reuşiseră să fugă.

Harry respiră cu greutate şi privirea lui se pierdu în

depărtare.

— Winnetu a jurat s-o răzbune pe mama şi să-l prindă pe Tin Finnety, ucigaşul ei.

— El a omorât-o?

— Da! la începutul luptei când părea că picioarele negre slăbesc, s-a repezit la el şi l-ar fi ucis de n-ar fi fost atacat la rândul lui de mai mulţi duşmani şi făcut prizonier. Pentru a induce în eroare a lăsat revolverul din mână. Winnetu mi l-a dat mie şi de atunci nu mai m-am despărţit de el.

Deodată se auzi un fluierat.

— Este tatăl meu, care adună oamenii. Probabil vrea să hotărască soarta prizonierilor. M-am ridicat şi am apucat mâna tânărului.

Vreau să te rog ceva, Harry, lasă-i pe ceilalţi să ia o hotărâre.

— Îmi ceri un lucru imposibil. De ani întregi abia aştept momentul acesta. Şi acum când dorinţa este împlinită, dumneata îmi ceri să renunţ. Nu! Niciodată.

— Dorinţa îţi va fi împlinită chiar fără dumneata. Omul trebuie să aibă în viaţă scopuri mai nobile şi inima lui bucurii mai curate decât acelea ale unei răzbunări.

— Eşti liber să ai părerea dumitale, dar lasă-mă să o păstrez pe a mea.

— Deci refuzi să-mi asculţi rugămintea?

— Este peste puterile mele. Să mergem.

L-am urmat încet şi m-am dus să-l văd pe Swalov, pe care îl vizitasem în fiecare dimineaţă. Pe urmă m-am alăturat grupului care înconjura pâlcul de arbori de care era legat Parranoh. Se vorbea, despre pedeapsa ce i se va da.

— Trebuie suprimat, dacă nu mă înşel, răcnea Sam, şi i-aş cere lui Liddy să facă treaba asta murdară.

— Da, zise Dick Stone, trebuie să moară. Aş fi fericit

să-l spânzur chiar eu de o creangă, căci am meritat mai mult. Ce credeţi?

— Câmpul nostru nu trebuie să fie udat de sângele acestei canalii, îi spuse Old Firehand. La Bee-Fork, acolo unde i-a omorât pe ai mei e locul lui.

— Să simplificăm lucrurile, am intervenit eu. Această expediţie până la Bee-Fork poate să ne expună unor primejdii. E drept, nu ne temen de pieile roşii, dar e mai bine să le evităm. Acest om nu merită să ne riscăm viaţa pentru el.

— Rămâi aici în siguranţă, spuse Harry înălţând din umeri. Eu vreau ca acest om să fie pedepsit chiar la locul crimei lui. Sunt dator să zacă în mormânt acolo, răzbunarea n-ar fi completă, altfel.

Am plecat fără să răspund. Prizonierul era legat chiar de arbore. Cu toate durerile, pe care i le provoca legăturile şi cu toate că auzise tot ce se vorbise nimic nu se vedea pe figura lui devastată de vicii şi patimi. După lungi discuţii, la care eu nu am luat parte, se hotărâră să plece. Voinţa lui Harry triumfase, dar mie îmi era teamă. Old Firehand se apropie de mine şi îmi puse mâna pe umăr.

— Lasă evenimentele să-şi urmeze cursul. Nu încerca să le impui civilizaţia dumitale.

— Nu vreau să judec felul vostru de a proceda. Orice crimă cere răzbunare. Te duci şi dumneata la Bee-Fork?

— Da şi pentru că dumneata preferi să rămâi sunt fericit că ştiu pe cineva de încredere la campament.

— O să fiu cu ochii în patru. Când crezi să vă întoarceţi?

— Nu pot da un răspuns sigur, depinde asta de multe lucruri. La revedere şi fii atent la orice.

Plecă să se întâlnească cu ceilalţi care trebuia să-l ia pe prizonier. L-am dezlegat de arbore pe Parranoh, în timp ce Winnetu se duse să vadă dacă e cineva pe drum. Se

întoarse spunând că nu se vede nimeni. Luară deci prizonierii şi toţi se îndreptară spre poartă.

— Fratele meu alb rămâne aici? întrebă apaşul înainte de a pleca.

Şeful apaşilor cunoaşte ideile mele. Vorbele mele n-au folosit la nimic.

— Fratele meu e prudent ca omul care intră într-o apă cu crocodili, Dar Winnetu trebuie să urmeze pe fiul Ribamei care e muma lui Atabaska.

Ştiam că împărtăşeşte ideile mele şi că numai grija pentru ceilalţi, şi mai deosebire a lui Harry, se hotărâse să plece. Câţiva vânători rămăseseră în fortăreaţă; între care şi Dick Stone. I-am chemat pe toţi spunându-le să meargă să inspecteze mărăcinişul.

— Nu-i nevoie, observă Stone, paznicul e la postul lui şi şeful apaşilor a făcut chiar el inspecţie. Rămâi aici, căci ai de lucru.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că indienii au şi ochi şi urechi şi au ce să facă pe aici.

— Ai dreptate. Tocmai de aceea, am vrut să facem o inspecţie primprejur. Ai grijă până vin eu, nu voi întârzia mult.

Mi-am luat carabina şi am plecat.

X
ASEDIAŢI ÎN FORTĂREAŢĂ

Paznicul îmi spuse că totul este în regulă, dar experienţa mă învăţase să nu cred decât ceea ce văd singur. Am intrat în pădure să văd dacă găsesc vreo urmă de indieni. După numeroase cercetări am găsit câteva ramuri rupte de curând şi urma unui om care trecuse prin iarbă. El încercase să o facă să dispară. Am dedus că

vrăjmaşii erau hotărâţi să-l elibereze pe Panarroh, ceea ce trebuie să-i comunic numaidecât lui Old Firehand.

După ce i-am adus la cunoştinţă paznicului ce descoperisem, m-am luat după vânători de-a lungul fluviului. În dreptul locului unde îi ucisesem pe cei doi paukaşi, am descoperit mai multe urme de indieni. Mi-am continuat drumul cu precauţie şi am observat altă urmă: aceea a lui Old Firehand şi a tovarăşului lui. Am urmat-o cât am putut mai repede. După un kilometru, urma se depărtă de fluviu, îndreptându-se spre un luminiş. Încă înainte de a părăsi umbra copacilor, i-am văzut pe vânători împrejurul prizonierului legat, dar în acelaşi timp am mai văzut la câţiva paşi un grup de indieni la pândă. Am înţeles imediat situaţia: grosul indienilor era pe punctul de a înconjura luminişul pentru a-i lua pe vânători prin surprindere şi a-i îneca în fluviu. Nu era timp de pierdut. Am apucat carabina' şi am tras în indieni. S-a iscat o învălmăşeală. M-am amestecat printre luptători; vânătorii se apărau cu îndârjire, dar pentru că numărul indienilor era de vreo două sau trei ori mai mare nu exista îndoială asupra sfârşitului bătăliei. Mai mulţi indieni se repeziră la Parranoh şi reuşiră să-l *eli*bereze cu toată rezistenţa îndârjită a lui Old Firehand.

— Vino încoace, câine. Vei plăti scump scalpul meu şi se repezi spre Winnetu urlând.

Apaşul, cu toate că era rănit şi atacat din toate părţile primi lupta. Cât despre Old Firehand care era înconjurat de vreo duzină de piei roşii, lupta cu disperare. Dar nu puteam să mă gândesc să-i dau ajutor. Înţelegând că lupta nu se putea sfârşi decât cu un masacru, l-am luat pe Harry în braţe şi am strigat:

— La fluviu, prieteni!

Câteva minute mai târziu, m-am aruncat în apă. Cu toate urletele indienilor, fusesem auzit şi toţi care putură

veniră după mine. Fluviu era adânc, dar nu prea lat, astfel că din două trei sforţări ajunsei la mal... Natural că asta nu' Însemna încă a fi în siguranţă. Intenţionam să înot în linie dreaptă, să traversez bucata de pământ care se întindea în faţa mea, pe urmă să înot din nou până la celălalt mal. Tocmai când voiam să-i spun lui Harry proiectul meu, am văzut pe Sam Hawkens, cu veşmintele leoarcă pe el, uitându-se pe malul unde se aflau vrăjmaşii noştri, apoi se aruncă în susul apei. M-am hotărât să-l urmez, înţelegând că planul lui era mai bun ca al meu.

— Trebuie neapărat să mă întorc să-l ajut pe tatăl meu, zise Harry cu teamă în voce.

— Nu, vino cu mine! Dacă acest lucru i-ar fi folosit aş fi sărit imediat în ajutorul lui. Dar sper că se va salva singur, căci oricum ajutorul nostru nu i-ar folosi la nimic.

Din desişul unde eram ascunşi am putut vedea, spre bucuria noastră, că urmăritorii, după ce trecuseră apa, cercetau cu îndârjire locul spre a ne găsi.

Profitarăm ca să trecem, pe celălalt mal. Sam Hawkens care ne conducea, dădu probe de mare prudenţă; deodată ne făcu semn să ne oprim.

— Vedeţi nişte carabine niţel mai jos? îmi zise el.

— Sunt ale indienilor, puse acolo înainte, de a se arunca în apă.

— Hi, hi, hi, hi! sunt nişte veritabili imbecili, dacă nu mă înşel. Ei bine, le voi juca o festă să mă ţină minte.

— Atenţie, nu face prostii.

— Din contră, nu-i prostie, ci o idee cu adevărat genială. Imediat sări ca un iepure ajungând lângă carabine. Pe urmă le luă în braţe. Nimeni nu-l stânjeni în lucrul său, căci urmăritorilor noştri nici nu le trecea prin gând că am revenit pe celălalt mal. După ce adună toate armele, Sam se uită la ele cu regret, apoi le aruncă în apă.

— Şi acum s-o ştergem, pentru că ponkaşii sunt pe

urmele noastre. Ei nu cunosc de loc politeţea şi nu sunt ospitalieri, dacă nu mă înşel.

Ne-am hotărât să plecăm la fortăreaţă, căci dacă iscoadele indiene vor fi descoperit intrarea, nu vor întârzia s-o atace. Şi, pentru mai multă siguranţă, am tăiat coardele arcurilor găsite lângă carabine, pentru a le face de neîntrebuinţat cel puţin pentru moment. O parte din drum am parcurs-o alergând. Dar imediat auzirăm focuri de puşcă în vale.

— Înainte, prieteni, strigă Hawkens şi o luă la fugă.

Harry nu răspunse. El mergea foarte posomorât. Totul se petrecuse aşa cum prevăzusem eu. Evitam să-i fac vreun reproş, dar vedeam că gândul nu-i dădea pace.

Loviturile de foc se înmulţiseră. Nu mai rămânea nicio îndoială. Vânătorii se luptau cu indieni. Trebuia să le vin în ajutor. Cu toată desimea tufişurilor, am ajuns repede aproape de fortăreaţă. Am presupus că indienii se ascunseseră la marginea pădurii şi, de acolo, se aruncau la asalt asupra fortăreţei. Trebuia să-i atacăm pe la spate. Deodată am auzit un zgomot suspect în desiş. Le-am făcut semn tovarăşilor să se oprească şi ne-am ascuns în mărăciniş. Mare ne-a fost bucuria văzându-l pe Old Firehand urmat de Winnetu şi de ceilalţi vânători. Harry nu mai putea să-şi stăpânească vorba bună, văzându-l pe tatăl său.

— Aţi auzit împuşcăturile?

— Natural.

— Atunci ca să nu ne mai pierdem timpul. Intrarea fortăreţei e destul de îngustă ca să poată fi apărată de un singur om, dar nu ştim la ce ne putem aştepta.

— Nu cred că ne putem aştepta la o surpriză, dacă nu mă înşel, zise Sam. Pieile roşii ne-au descoperit cuibul şi acum sunt postaţi înaintea intrării. Nu poate fi decât Bill Bulcher, care le-a trimis ca amintire câteva gloanţe.

— E foarte posibil, dar treaba trebuie repede făcută, căci fiind urmăriţi, am putea să ne pomenim aici cu un număr mare de indieni.

— Fraţii mei albi să rămână aici, Winnetu va pleca în recunoaştere.

Plecă, şi noi hotărârăm să aşteptăm întoarcerea lui în acelaşi loc. Câteva minute mai târziu, sosiră doi din vânătorii noştri, care se călăuziseră după zgomotul detunăturilor. Toţi aveau câte un semn din această luptă. Ceea ce nu ne împiedică să fim bine dispuşi. Eram nouă, destui pentru a reuşi, dacă ne conduceam după un plan inteligent; Winnetu lipsi destul de mult, când reveni, zărirăm un scalp proaspăt la centura lui. Omorâse probabil vreun indian. Nu era posibil să mai rămânem mult timp în acel loc căci vrăjmaşii ar fi fost alarmaţi găsind cadavrul tovarăşului lor. Old Firehand ne sfătui să ne repliem pe o distanţă, mai mare şi să atacăm duşmanul prin surprindere. Ne-am revizuit armele, care suferiseră de trecerea noastră prin apă. Pe urmă ne-am împrăştiat. Câteva minute mai târziu se auziră nouă detunături de puşcă. Cum fiecare dintre noi ţintise bine, nouă indieni căzură, iar ceilalţi scoteau strigăte de groază. Planul lui Old Firehand se dovedi excelent, căci, după lungimea liniei pe care o ocupam, ponkaşii crezură că suntem mulţi. Fugiră deci în dezordine. Dar, spre regretul nostru, ei nu fugeau către vale, ci tăiară linia pe care o formam noi, lăsându-şi răniţii pe loc. Nu mai rămânea altceva de făcut decât să alergăm înaintea paznicului fortăreţei. La fluieratul nostru Dick Stone şi Bill Bulchér, alergară spre noi şi ne asaltară cu întrebările. Eram tocmai gata să le explicăm ce se petrecuse când auzirăm un zgomot nemaipomenit; asemenea acelui făcut de bivoli alergând în galop. Ne aşezarăm repede în dosul unui tufiş şi aşteptarăm evenimentele cu armele în mână. Spre

mirarea noastră sosi o mulţime de cai înşeuaţi, conduşi de un vânător aproape de nerecunoscut, căci sângele îi curgea dintr-o rană de la frunte. îmbrăcămintea de pe el era ferfeniţă. Deodată Sam Hawkens strigă:

— Să mă spânzuraţi dacă nu-i Will Parker.

Călăreţul îşi arătă bucuria văzându-ne şi strigă:

— Chiar el în carne şi oase. Sunt bucuros că v-am întâlnit, deoarece nu ştiam pe unde v-aţi vârât, după eroica retragere dinaintea indienilor. E adevărat că nici eu n-am avut poftă de-a fi scalpat ŞI de aceea am şters-o.

— Toate acestea sunt bune, zise Old Farehand, dar de unde dracu' ai luat caii?

— M-am gândit că pieile roşii îl vor căuta pe Will Parker pretutindeni, numai în campamentul lor nu. Atunci m-am gândit să le fac o vizită. Toate păsările roşii buraseră, afară de două care păzeau caii. Ne-am aranjat socotelile cu multă politeţe de ambele părţi. Ei au muşcat ţărână pe când eu mi-am aranjat un semn pentru mai multe săptămâni. După ce am terminat treaba, m-am gândit să le fac ponkaşilor o frumoasă surpriză luându-le caii. I-am gonit în preerie şi, pe urmă, mi-am ales ce mi-a plăcut.

— Hotărât lucru, nu e rău, tinere, zise Sam. E singura dată, când ţi-ai făcut treaba fără mine.

— Priveşte acest animal, ce cal frumos! zise Old Firehand. Dacă ar trebui să aleg între Swalov şi acesta mi-ar fi greu.

— Eu l-aş alege pe Swalov, zise apaşul.

În acel moment o săgeată zbură prin aer şi atinse braţul lui Hawkens. Haina lui era însă aşa de groasă, încât săgeata trecu fără să-i facă vreun rău. Deodată răsună în pădure strigătul de război al indienilor. Cu tot zgomotul făcut, războinicii nu apărură. Sam Hawkens luă săgeata de jos, se uită la ea şi zise:

— Ce copilărie! Ei cred că-l pot răni pe Sam cu această jucărie. Sunt treizeci de ani de când port haina aceasta şi ea a devenit absolut invulnerabilă.

N-am mai auzit elogiile lui Sam, adresate hainei sale, căci a trebuit să ne aşezăm în linie de bătaie, pentru a-i ataca pe indieni.

De altfel ponkaşii aşteptară degeaba ajutor pentru a se angaja în luptă, căci strigătul lor nu avea alt scop decât să ne sperie.

După incident ajunserăm la fortăreaţă, unde ne-am pus la adăpost. Câteva minute mai târziu, eram strânşi cu toţii împrejurul focului, pentru a ne sfătui. Scăpasem din această aventură fără nicio pagubă, căci fortăreaţa noastră putea să reziste atacurilor ponkaşilor. Pe de altă parte, aveam destule alimente şi muniţii pentru a aştepta liniştiţi săptămâni întregi. Toţi vânătorii erau de părerea aceasta, numai Winnetu părea îngrijorat. Privirea fratelui meu era întunecată, iar fruntea brăzdată de griji.

— N-ai vrea să-mi spui la ce te gândeşti? l-am întrebat, trăgându-l la o parte.

Şeful apaşilor, vedea moartea intrând pe uşă şi distrugerea coborând de pe stânci. Focul armelor luminează valea şi fluviul avea să se înroşească cu sângele răniţilor. Înţelepciunea părăseşte sufletul feţelor palide, care se arată plini de încredere, dar Winnetu ştie că Parranoh va sosi să se răzbune de înfrângerea sa. Şeful apaşilor, îl aştepta cu cuţitul în mână şi el va cânta imnul morţii pe cadavrul duşmanului său.

— Dar cum vor putea ponkaşii să intre în vale?

— Fratele meu alb nu crede nici el ce spune. Cum va putea un singur glonţ să oprească toată armata pieilor roşii?

Şeful apaşilor avea dreptate. Intrarea în vale era uşor de păzit contra câtorva duzini de ponkaşi, dar nu era

acelaşi lucru contra războinicilor unui întreg, trib. Prin urmare în vale nu se poate strecura decât un singur om, pe care santinela l-ar fi doborât, dar ceilalţi care ar fi urmat, ar fi sfârşit prin a omorî pe paznici.

— I-am spus toate astea lui Old Firehand, dar el îmi răspunse:

— N-are importanţă dacă va intra în vale. Noi îi vom doborî unul după altul.

Raţionamentul părea foarte logic, dar eu nu eram de loc încrezător.

Noaptea sosi şi noi ne hotărârăm să fim cu ochii în patru. Eu chiar nu aveam poftă să dorm şi mi-am petrecut timpul făcând ronduri. Calul meu se plimba nelegat, păscând iarbă, ba chiar înaintase până aproape de stânci. M-am dus lângă el şi deodată am auzit o piatră care cădea de sus. Am aşteptat, abia putând să-mi stăpânesc respiraţia. Swalov părea neliniştit; mi-am imaginat că vrăjmaşii se urcaseră pe stânci şi că unul din ponkaşi azvârlise o piatră pentru a vedea dacă lovitura ne va alarma. Ghicisem adevărul, căci, peste câteva minute, am zărit siluete negre coborând cu prudenţă de-a lungul stâncilor cele mai înalte. Era o cercetare foarte periculoasă şi pentru cineva care nu cunoştea bine ţinutul. Dacă aş fi avut în mână puşca mea Henry, l-aş fi doborât pe primul, fără de care ceilalţi n-ar fi putut înainta niciun pas, dar nu puteam face nimic, deoarece pistolul ce-l aveam asupra mea nu era bun pentru o tragere mai lungă. Apoi, dacă aş fi tras un glonţ de revolver, i-aş fi alarmat pe tovarăşii mei, iar în răstimpul care le-ar fi fost necesar, pentru a veni la locul luptei, ponkaşii ar fi avut răgazul să fugă. De aceea m-am hotărât să mă ascund după o stâncă, pentru a trage cu pistolul asupra călăuzei îndată ce ar fi sosit mai aproape, aşa fel ca să dezlănţui panica în rândul inamicului.

XI
PRIZONIERI

În acelaşi moment, am auzit strigătul de război al ponkaşilor venind de la intrarea văii. Tactica lor era minunată, trebuie să fugim cu toţii la intrare, în timp ce războinicii lor cei mai buni ar fi coborât în linişte de-a lungul stâncilor. Mă gândeam tocmai la acest lucru, Când se întâmplă o nenorocire. Un bolovan de stâncă care se desprinse de sub picioarele indienilor îmi căzu în cap. Mi-am pierdut cunoştinţa. Noroc că nu mă rănise grav. Cele câteva minute cât am stat leşinat le-a fost de ajuns indienilor ca să-mi strice planul. Când am deschis ochii se găseau la patru metri deasupra mea. Încă zăpăcit am tras un glonţ în direcţia lor, am sărit de pe cal şi am alergat spre intrare.

— Suntem atacaţi pe la spate! le-am strigat prietenilor mei, să intrăm repede în grotele săpate în stânci.

Era singurul mijloc de a rezista inamicului de douăzeci de ori mai numeros. Din nenorocire era prea târziu, căci pieile, roşii începură lupta. Poate că aş fi avut încă timpul să mă adăpostesc, dar văzând că Harry, Parker şi Old Firehand erau înconjuraţi, am sărit în ajutorul lor. Cu tomahawkul, am reuşit să-i gonesc pe asaltatori. Sam era singurul dintre noi care se dusese la adăpost. De acolo trăgea fără întrerupere şi totdeauna bine ţintit. Ne îndreptarăm spre locul unde se afla el şi bătrânul vulpoi profită de ocazie să-l tragă pe Harry în adăpost. Acum erau doi care făceau ravagii printre indieni. Cât despre noi ceilalţi, luptam cu disperare contra ponkaşilor care la slaba lumină a focului ce se stingea, apăreau în grupuri fantastice. Sfârşitul luptei nu era greu de ghicit, dar noi

luptam cu curajul disperării. Mânuiam cu sârg tomahawkul care, probabil făcea ravagii în rândul ponkaşilor, căci auzeam strigătele de admiraţie ale lui Sam.

— Foarte bine, prietene, foarte bine. Tu şi cu mine am putea face în viitor frumoase lucruri, dacă aceste satane de ponkaşi nu ne-ar întrerupe cariera. Oricum, am de gând să-mi vând pielea foarte scump.

Lupta făcea ravagii împrejurul nostru. Cu toate rănile primite, doar câteva ceasuri mai înainte, Will Parker dobora capetele indiene, unul după altul, lovindu-le cu patul carabinei.

— Ei, Sam! strigă el. Ieşi din cuibul tău de vultur, dacă vrei să vezi ce este o luptă. Chiar tu m-ai numit greenhorn. Ei, iată, greenhorul vrea să-ţi dea câteva lecţii de curaj.

La câţiva paşi de mine, rezemat de stâncă, Old Firehand lupta cu un curaj admirabil. Deşi avea numeroase răni, cuţitul şi tomahawkul său nu avea odihnă. Răspândea teroarea printre ponkaşi, care dădeau îndărăt în faţa lui. Deodată rândurile indienilor se rupseră lăsând să se ivească Parranoh. După ce-l recunoscu pe Old Firehand strigă:

— În fine te-am prins. Gândeşte-te la Ribama şi mori!

El se pregăti să se repeadă asupra lui. În acelaşi moment l-am prins de umeri şi eram gata să-i dau o lovitură mortală, dar făcu o săritură îndărăt şi tomahawkul meu căzu în gol.

— Şi pe tine, de asemenea, urlă el, trebuie să te prind viu şi, înainte ca eu să ridic din nou arma el se afla mai departe cu pistolul în mână. Un foc de armă porni. Old Firehand făcu o săritură înainte şi se prăbuşi fără un cuvânt. Am avut senzaţia că eram chiar eu cel lovit de glonţ. Dintr-o lovitură am scăpat de indianul care sărise asupra mea şi m-am repezit spre Parranoh, când o siluetă

neagră se strecură în direcţia noastră.

— Unde este lepădătura atabiskilor? Winnetu, şeful apaşilor, este aici pentru a răzbuna moartea fratelui său alb.

— Tu câine! Dracul te aduce.

Asta a fost tot ce am auzit. Eram, într-o stare de emoţie provocată de ceea ce, văzusem încât nici nu mă mai apăram. Simţeam un nod că mă strânge de gât, după care o lovitură grozavă în cap mă făcu să-mi pierd cunoştinţa. Când mi-am venit în fire întunericul domnea peste tot şi mă forţam în zadar să-mi aduc aminte prin Ce împrejurări ajunsesem în acel întuneric. Simţeam în cap o durere îngrozitoare, ceea ce făcu să-mi aduc aminte de lovitura primită. La durerea de cap se adăuga şi cea provenită din felul cum eram legat de mâini şi de picioare, cu o cruzime nemaipomenită, încât legăturile erau adâncite în carnea mea. Deodată am auzit o mişcare.

— E cineva pe aici?

— E un oarecare Sam Hawkèns, dacă nu mă înşel.

— Dumneata eşti Sam? Pentru numele lui Dumnezeu, unde suntem?

— În bun adăpost, în tot cazul. Te-au vârât în groapa pieilor, cât despre piei nu prea sunt, fii sigur.

— Dar ceilalţi ce fac?

— Nu prea rău. Old Firehand a plecat într-o lungă călătorie, în tovărăşia lui Dick Stone şi Will Parker. Acesta din urmă era un adevărat greenhor, pe legea mea. Un greenhôr cum nu sunt mulţi... Bill Bulcher i-a urmat, Harry de asemenea, pe scurt toţi au plecat. Dumneata singur ai rămas aici cu apaşul. Tânărul a rămas pe jumătate în lumea asta şi Sam Hawkens, tot aşa. Nu e dus de tot pe lumea cealaltă, dacă nu mă înşel, hi, hi, hi!

— Eşti sigur, Sam, că Harry trăieşte? l-am întrebat.

— Îţi închipui că bătrânul vânător de scalpuri ştie ce

spune? L-am pus într-o groapă împreună cu tovarăşul dumitale roşu. Am vrut să-i vizitez, dar nu mi-au acordat audienţă, dacă nu mă înşel.

— Cum îi este lui Winnetu?

— Are pielea găurită. Dacă i-o jupoi, nu e prea frumoasă la vedere.

— Dar cum a putut să cadă viu în mâna lor?

— Fii liniştit, s-a bătut ca un drac într-o biserică, dar n-a făcut nimic. Între noi, fie zis, aş avea poftă să plec să fac o plimbare.

— Trebuie să-ţi pui pofta în cui, nu prea se poate ce Vrei.

— Nu se poate! Parcă ar vorbi Will Parker. Dar aceste piei roşii sunt foarte de treabă. Mi-au luat tot: pistolul, pipa şi pe Liddy. Pe urmă mi-au luat pălăria cu scalp cu tot şi m-a costat trei pachete de piei de castor. Ţi-am mai spus o dată dacă nu mă înşel. Dar i-au lăsat lui Sam cuţitul lui. Bătrânul urs l-a ascuns bine în mână.

— Ai încă cuţitul?

— Dar cum o să-l scoţi?

— Asta mă întreb şi eu. Trebuie să-mi dai o mână de ajutor.

— Sosesc. Să vedem ce putem face.

Am încercat să mă Rostogolesc în direcţia lui, căci era singura mişcare pe care puteam s-o fac, când la intrare apăru Parranoh însoţit de câţiva indieni. Avea în mână o torţă care lumina.

— În fine, te-am prins. Am o socoteală de aranjat cu tine. Cunoşti asta? Şi vâră în ochii mei un scalp. Era al lui, jupuit de Winnetu. Ştia deci că eu eram cel care-i dădusem lovitura de cuţit. Cum nu-i răspundeam, el continuă:

— Vei avea ocazia să vezi ce plăcut e când se jupoaie pielea capului. Dar să aşteptăm...

— Nu va fi aşa uşor cum crezi, interveni Sam. Aş vrea

să te văd cum ai să faci să-mi iei mie pielea capului.

— Nu face pe prostul. Găsim noi mijlocul şi pentru tine. Şi după ce ne controlă legăturile continuă: Credeţi că Tin Finnety nu cunoaşte ascunzătoarea voastră? Vreţi să vă spun de unde ştiu? Scoase un cuţit din cingătoare, şi duse mânerul de lemn la ochii lui Sam. Acesta îşi aruncă ochii pe literele gravate şi strigă:

— Fred Awers? N-a fost decât o canalie. Ar trebui încercat cuţitul pe el.

— Nu-ţi face inimă rea, el şi-a închipuit că-şi salvează pielea spunându-mi secretul vostru, dar i-am făcut de petrecanie ca şi altora şi cum o să vă facem şi vouă, cu diferenţa că vom începe cu pielea capului, după aceasta cu viaţa voastră.

— Atunci începeţi, nu vă temeţi. Sam Hawkens şi-a făcut testamentul. Îţi las moştenire peruca mea, că o să-ţi trebuiască.

Parranoh îi dădu o lovitură de picior, apoi ieşi cu tovarăşii lui. Rămăsesem liniştiţi un moment şi, când crezurăm că nu mai e niciun pericol, începurăm să ne învârtim unul spre altul până ajunserăm aproape. Cu toate că mâinile mele erau strâns, legate am reuşit să scot cuţitul de la Sam şi să-i tai legăturile de la mâini. Un minut mai târziu eram liberi.

— Foarte bine Sam, sunt mulţumit de tine, murmură micul om.

— Să ne grăbim să vedem ce este pe afară.

— Sunt de părerea dumitale. E cel mai grabnic lucru ce trebuie făcut. Dar mai întâi să ne gândim cum să ne procurăm arme. Dumneata ai un cuţit. Eu n-am nimic.

— Găsim noi ceva.

Ne îndreptarăm spre deschizătură, trăgând încet perdeaua. Câţiva indieni îi scoteau din groapa de cină pe prizonieri şi Parranoh venea Spre ei. Se făcuse ziuă şi

puturăm să vedem toată valea. L-am zărit pe Swalov şi mi-a venit poftă să alerg spre el. Dar m-am reţinut. La câţiva paşi de calul meu era cel al lui Winnetu. Dacă reuşeam să punem mâna pe arme şi să ajungem la cai eram salvaţi.

— Vezi? făcu Sam.

— Ce?

— Acel obiect trântit în iarbă.

— Da, văd!

— Hi, hi, hi! Dacă eu sunt Sam Hawkens, atunci acel obiect e Liddy.

Nici nu se putea mai bine. Nu mi-am îngăduit să-i împărtăşesc bucuria căci îmi erau ochii numai la Parranoh. Din nenorocire nu auzeam ce le spunea celor doi prizonieri. Cu toate acestea ultimele cuvinte pe care le rosti cu voce tare ajunseră la urechile mele şi mă luminară asupra subiectului convorbirii.

— Pregăteşte-te Primo!

Se înfipse imediat un stâlp. Pe urmă, uitându-se la Harry cu dispreţ, adăugă:

— Vei fi fript alături de el, pui alb.

Făcu semn oamenilor săi să ducă prizonierii lângă foc, pe urmă se îndepărtă cu un aer măreţ. Acum trebuia procedat repede, căci dacă cei doi prieteni aveau să fie înconjuraţi de indieni ar fi fost prea târziu.

— Sam, i-am şoptit, ai grijă de cel din dreapta, eu mă ocup de cel din stânga. Pe urmă o luăm la fugă.

Din câteva sărituri repezi ne avântarăm în spatele prizonierilor, pe care îi duceau cei doi indieni. Sam îl atacă pe unul din ei cu lovituri de cuţit aşa de bine ţintite, încât acesta căzu fără să scoată un cuvânt. Eu neavând armă, am smuls cuţitul indianului pe care l-am vârât în gâtul lui. Strigătul pe care voia să-l scoată se transformă în gemete de moarte şi căzu la pământ. Câteva tăieturi de cuţit şi legăturile căzură. Toate acestea se săvârşiră atât de

repede, încât prietenii noştri abia avură timp să vadă ce se petrece.

— Înainte! Luaţi arme! am strigat eu. Am smuls apoi unuia din cadavre cartuşiera şi m-am repezit în urma lui Winnetu care, în loc să se îndrepte spre ieşire, o luase spre foc. Înainte ca ponkaşii să-şi dea seama de situaţie, eram înarmaţi.

— Swalov, am strigat eu şi imediat bravul animal era lângă mine, pe când Winnetu se arunca pe calul său, Sam luându-l pe calul care îi venise mai la îndemână.

— Vino aici, pentru numele lui Dumnezeu, i-am strigat lui Harry, care se trudea să încalece calul lui Winnetu. L-am apucat de braţ, trăgându-l pe cal, m-am avântat spre ieşirea pe unde tocmai dispăruse Sam. A fost un moment de teamă de nescris. Un zgomot infernal se auzi în strâmtoare, lovituri de foc proveneau din toate părţile, săgeţi zburau în aer, toate acestea amestecate cu zgomotul cailor, pe care indienii se aruncaseră pentru a ne urmări. Eram cel din urmă din cei trei fugari şi nu înţeleg cum am putut să parcurg drumul strâmt fără să cad în mâinile lor. Hawkens nu se mai vedea, Winnetu se îndrepta spre vale, uitându-se din când în când să vadă dacă îl urmez. Tocmai mă apropiasem de apaş, când o săgeată zbură aproape de noi. L-am simţit pe Harry îndoindu-se. Fusese atins.

— Swalov, scumpul meu Swalov, scapă-ne, îi spuneam calului cu o voce înnebunită, iar bietul animal se aşternu într-un galop la fel cu acela din timpul incendiilor de la New Venango.

Întorcându-mă l-am văzut pe Parranoh pe un mitang, la o distanţă mare îndărătul nostru. Ceilalţi nu se vedeau din cauza drumului cotit. Cu toate că nu aruncasem decât o privire, nu-mi scăpă impresia de turbare de pe figura şefului. Mi-am îmbărbătat din nou calul, căci viaţa mea

depindea de iuţeala lui. Alergam de-a lungul apei.

Calul lui Winnetu scăpăra scântei din potcoave. Swalov îl urma de aproape, cu toate că avea povara dublă. Chiar fără să mă întorc simţeam că Parranoh rămânea mult în urmă.

— Eşti rănit, Harry? l-am întrebat fără să încetinesc pasul.

— Da.

— Grav? Sânge cald curgea din rană pe mâna mea. Îl ţineam strâns lângă mine.

— Poţi să suporţi drumul?

— Să sperăm.

Mi-am îndemnat Calul să meargă mai repede. Nu degeaba purta numele de rândunică.

— Strânge-te lângă mine, Harry, aproape am scăpat.

— Nu ţin de loc la viaţă, lasă-mă să alunec jos, dacă îţi îngreunez mersul.

— Nu! nu! Vei trăi, trebuie să trăieşti!

— Mi-e perfect egal, de vreme ce tatăl meu a murit, îmi pare rău că n-am murit odată cu el. Eu sunt vinovat de moartea lui, mai, zise Harry. Dacă te-aş fi ascultat, Parranoh ar fi fost împuşcat în fortăreaţă şi tatăl meu n-ar fi fost mort.

— Să nu ne mai gândim la ceea ce a fost. Să ne ocupăm de prezent.

— Lasă-mă să cobor, Parranoh nu ne mai urmăreşte.

De astă dată am întors capul. Trecusem de fluviu şi ne găseam în câmpie unde înaintam paralel cu liziera pădurii. Între noi şi Parranoh era o distanţă considerabilă. Departe în spatele şefului alb, am zărit indienii care ne urmăreau încă cu toată distanţa mare ce ne despărţea. Privind înainte l-am văzut pe Winnetu sărind de pe cal şi punându-şi arma pe umăr. Am făcut la fel, după care l-am întins pe Harry pe iarbă. Între timp Parranoh se apropiase

atât de mult încât n-am avut timp să-mi iau arma şi am luat tomahawkul. Şeful pieilor roşii văzând ce făcusem noi, se pregătea să arunce tomahawkul în direcţia mea. În acelaşi moment un glonte porni din puşca lui Winnetu. Parranoh se clătină atins şi de arma mea şi căzu cu capul despicat în două. Winnetu lovi cu piciorul corpul neînsufleţit zicând:

Şarpele atabaskilor nu mai respiră şi nu va mai insulta pe şeful apaşilor cu numele Pimo. Fratele meu poate să ia armele.

Parranoh avea într-adevăr, destul.

În acest timp indienii se apropiaseră de noi şi gloanţele lor putea să ne ajungă.

Sărirăm pe cai şi pornirăm în galop. Deodată în stânga văzurăm o grupă de călăreţi care se îndreptau spre urmăritorii noştri. Era un detaşament de dragoni din Wilkes Tont. Cum îi zări pe salvatorii noştri, Winnetu îşi întoarse calul şi cu tomahawkul îi lovi pe ponkaşii care nu putuseră să-şi oprească caii. Am coborât de pe cal pentru a mă uita la rana lui Harry. Nu era mare. Neavând alte pansamente am rupt fâşii din cămaşă, ca să opresc sângele ce curgea.

— Poţi să te ţii în şa, Harry? l-am întrebat. Surâse şi se îndreptă spre calul lui Parranoh. Dintr-o săritură era călare.

— Acum, că nu mai curge sânge, nu mai simt nici rana. Iată pieile roşii, să-i urmărim.

Lipsiţi de şeful lor, ponkaşii se resfirară, urmăriţi de dragoni. Aveau desigur intenţia să se refugieze în fortăreaţă. Era foarte important să nu-i lăsăm să intre singuri. De aceea l-am îndemnat pe Swalov şi, trecând înaintea celorlalţi am ajuns lângă Winnetu. Întâiul ponkaş era tocmai să intre în strâmtoare când un glonte îl lovi şi căzu mort de pe cal. Următorul avu aceeaşi soartă.

Numaidecât ponkaşii îşi găsiră salvarea în fuga spre Mackenzie, urmăriţi de dragoni. Eram curios să ştiu de unde venise glonţul salvator care ne-a uşurat planul. M-am lămurit imediat. Din mărăciniş apăru o barbă şi un nas enorm, deasupra cărora străluceau doi ochi inteligenţi şi, pentru că nu mai erau alţi vrăjmaşi prin prejur, celelalte părţi ale corpului ieşiră la iveală.

— Dumneata eşti Sam? Cum se face că eşti aici? Am ghicit eu că n-ai venit cu noi.

— Nu eram deloc dispus, pentru steeplechase. Mi-am spus că roşii vor pleca cu toţii în urmărire lăsând fortăreaţa goală şi am aşteptat ascunzându-mă. Într-adevăr nu m-am înşelat. Ar fi trebuit să le vezi mutrele când m-au zărit. Dar de unde aţi luat atâta lume?

— Nici eu nu ştiu cum se face că acest detaşament se află în regiune. Dar oricum, apariţia lor a fost o minune.

— Haida, de! Old Schaterhand, Winnetu şi Sam Hawkens nu sunt dintre cei care aşteaptă să fie salvaţi de alţii. Totuşi aceşti dragoni au venit la momentul potrivit ca să le dea o lecţie câinilor de ponkaşi.

— Crezi că ar fi bine să-i ajutăm?

— De ce? ei vor scăpa repede de indieni. Winnetu şi Harry au intrat în fortăreaţă. Să-i urmăm.

Trecurăm drumul şi ajunserăm în strâmtoarea ce servise ca loc de bătaie cu o noapte înainte. Winnetu şi Harry se aflau deja lângă cadavrul lui Old Firehand. Tânărul pusese capul tatălui său pe genunchi pe când apaşul îi examina rănile.

— Uff! Uff! Uff! strigă deodată Winnetu. Nu e mort, trăieşte!

Am sărit cu toţii ca electrizaţi. Harry scoase un strigăt de bucurie. L-am ajutat pe Winnetu să-l panseze şi, după câteva momente, Old Firehand deschise ochii. El ne recunoscu şi-i surâse fiului său. L-am examinat cu grijă.

Glonţul străbătuse plămânul drept şi ieşise provocând o hemoragie serioasă. Dar, având în vedere organismul lui rezistent speram să-l vindecăm. Winnetu îl îngriji cât putu mai bine.

Numai după aceea ne gândirăm la noi. Toţi aveam câte o rană mai gravă sau mai puţin gravă. Toţi ceilalţi plătiseră cu viaţa faptul că nu mi-au ascultat sfatul. Spre amiază dragonii se întoarseră. Aduceau ponkaşi prizonieri. Ofiţerul ne explică prezenţa lor, care nu se dovedi a fi o minune.

Auziseră că ponkaşii încercaseră să provoace deraierea unui tren şi veniseră să-i prindă. Fiind informaţi că ponkaşii erau hotărâţi să se răzbune, i-au urmărit. Dragonii rămăseseră trei zile în fortăreaţă ca să îngăduie cailor să se odihnească. În acest răstimp noi am îngropat cadavrele.

Ofiţerul ne invită peste câtva vreme la Wilkes Fort, unde Old Firehand ar fi fost mai bine îngrijit. Am primit plini de entuziasm. Nu e nevoie să mai spunem că Sam era nemângâiat de pierderea prietenilor săi Dick Stone şi Will Parker. Vânătorul făcu jurământ să ucidă orice ponkaş i-ar ieşi în cale. Eu însă am tras altă concluzie: Parranoh era un alb şi de aceea pieile roşii sunt aşa cum sunt. Cruzimea acestuia revine deseori la feţele palide.

SFÂRŞIT